

Dijous, 6 de maig del 1976

GIRONA

Règim especial: camí a l'autonomia

Així ho diu l'Ajuntament en l'informe tramés a la Diputació

Segons l'Ajuntament de Girona, la «determinació d'un règim administratiu especial de les províncies catalanes com a pas previ a l'autonomia i institucionalització de la regió «ha de constar clarament en el resultat del treball que elabori la comissió especial, ja que aquest manament es dedueix de la pròpia exposició de motius del decret creador de la comissió i constitueix sense cap mena de dubte «la manera de superar la progressiva pèrdua del sentit de comunitat nacional després de l'exercici durant un temps prolongat d'un poder centralitzat concebut com a únic i indivisible. La recerca d'un model de forma política que constitueixi l'expressió i el reflex del fet de la «consciència diferenciadora» ha de ser proporcionat pel model institucionalitzat de la regió amb transcendència política i constitucional». D'aquesta manera s'expressa l'Ajuntament gironí en l'informe enviat a la Diputació de Girona com a resposta a la consulta sobre el règim especial.

Segons aquest escrit, «aquest règim provisional preparatori de la institucionalització de la regió hauria de ser, semblantment a d'altres moments històrics catalans, d'una durada relativament curta, suggerim un any, durant el qual el rotatge del règim especial permetria d'acumular experiències i a la vegada la possibilitat que els òrgans d'àmbit regional del període comencin a redactar l'estatut definidor de la personalitat política de la regió a través d'un ampli contingut representatiu.»

En definitiva, segons l'Ajuntament, ha de quedar clar que el pas a la regió no centralitzada a través del règim especial ha de constituir l'antecedent immediat de la regió autònoma de la qual pugui predicar-se l'autonomia tant en l'esfera normativa-legislativa com en la reglamentària garantida per la constitució general. Passar d'una regionalització de serveis a un regionalisme de base tot preparant els camins de representació popular directa o indirecta davant els òrgans de l'entitat regional fins arribar a la dimensió plenament constitucional i política del regionalisme.

COOFICIALITAT D'IDIOMES

Més endavant es demana la cooficialitat de les llengües catalana i castellana «com a reconeixement de la plena vigència de l'idioma català». L'informe tracta també de la «destinació territorial de la tributació estatal obtinguda a la regió», i insisteix en la reinversió de la part que no és afectada per les càrregues generals del país i per les exigències d'una política d'equilibri regional adequada sense fa cap menció especial a l'impost general sobre la renda i sobre el rendiment del treball personal per aquest mateix caràcter personal.

Es parla també de la necessitat del control de les inversions estatals, que el règim especial haurà de preveure «si s'entén el regionalisme com a fre de la burocràcia o com a control horitzontal del mateix aparell estatal», i de la transferència de competències i delegació de tributacions.

Ja que «desconcentrar» no és descentralitzar i la descentralització s'ha presentat sempre com un progrés davant la simple desconcentració, la qual és una falsa descentralització que fa sorgir, evidentment, la temàtica de la divisió o atribució de competències entre l'estat i les entitats regionals per a evitar que la potenciació de les fórmules de cooperació i coordinació fins ara manejada, és a dir l'abolició del mite de les competències exclusives i excloents, constitueixi un instrument d'una efectiva centralització en què es converteix a la pràctica. El règim de subvencions, ajudes tècniques i fórmules d'ajut anàlogues constitueix en mitjans centralitzadors sense embuts.

L'informe acaba fent una referència concreta a les funcions que caldria transferir i amb un resum de les peculiaritats concretes de Girona en el seu aspecte de capital.

RAFAEL NADAL

MADRID

El Congrés present a Castella

Ahir al vespre es reüní als locals del Cercle Català de Madrid la Comissió del Congrés de Cultura Catalana. Hi foren convidats diversos representants dels cercles intel·lectuals i periodístics de la ciutat a fi de recollir adhesions i col·laboracions al Congrés.

A més de la Comissió, hi assistiren els senyors Angel Latorre, Francisco Bustelo, Elvira Rocha, José María Mohedano, Eugenio Nasarre, Guillem Lluís Diaz-Plaja i diversos professors universitaris i representants de col·legis professionals com, per exemple, el de Llicenciats.

Els assistents foren informats de les darreres gestions dutes a terme per la Comissió per a celebrar un acte inicial públic en un local madrileny. Per a la presidència d'aquest acte es proposa la formació d'un comitè d'honor integrat per intel·lectuals i personalitats de Madrid, que li donaria un cert paral·lisme amb l'acte de desgreuge als intel·lectuals catalans celebrat l'any 1930 aquí mateix, a Madrid. Aquesta assemblea, està previst de realitzar-la a darrers de maig o a començaments de juny i,

en principi, la seva finalitat serà la presentació a Madrid del Congrés de Cultura Catalana, el qual en els mesos següents serà explicat a través de diverses conferències, taules rodones, trobades, exposicions, etc. Tots els madrilenys presents a la reunió d'ahir mostraren llur entusiasme per la idea i es declararen disposats a aconseguir el suport de les institucions que representaven, com és el cas de diverses Facultats universitàries, i, encara, d'altres no esmentades fins llavors.

Recordem que, a començament d'abril, la Comissió de Madrid del CCC publicà un comunicat en el qual detallava els seus objectius principals. Són els següents: primer, explicar en què consisteix el Congrés de Cultura Catalana dels Països Catalans, el seu origen, la seva situació en aquests moments, el seu camp d'acció i les possibles aportacions. Segon, explicar el fet diferencial que constitueix la cultura catalana dins l'Estat espanyol, i facilitar alhora al poble català la major informació possible sobre la manera com és vist aquest fet diferencial per part de la comunitat castellana. Tercer, facilitar i fomentar qualsevol procés de diàleg entre la cultura catalana i les altres cultures de l'Estat espanyol. Quart, ser un vehicle eficaç per a l'intercanvi d'experiències i problemàtiques concretes d'ambdues comunitats. Cinquè, analitzar i plantejar els diferents problemes que es deriven de l'existència de diverses cultures dins l'Estat espanyol. I sisè, difondre la tasca del Congrés a Madrid en tots els àmbits ciutadans sense distinció.

J. M. SANMARTI

TARRAGONA

Temor a causa del petroli trobat

La recent descoberta de petroli davant de les costes de Tarragona de què donava AVUI una primícia en el seu primer número, és un esdeveniment que es repeteix per segona vegada, i que ha agafat tant per sorpresa els mateixos tarragonins que les primeres reaccions encara no s'han produït de forma explícita. De totes maneres, es considera que ecològicament serà un desastre per a la pesca de la zona, rica en aquests moments en fauna marítima.

Potser que enriqueixi la zona, tot i que si aquestes riqueses —s'opina— es poguessin posar a disposició del país, de forma total, els avantatges serien molt més considerables.

Per ara, i agafant l'opinió una mica precipitada dels tarragonins, podríem dir que s'hi veuen tots els inconvenients i cap avantatge. Per altra part, les mira-

des dels ciutadans van dirigides cap al creixement industrial considerable que durant els dotze darrers anys s'ha desenvolupat a la comarca del Tarragonès, que ha portat molts problemes de tota mena. Avui, observant aquestes trobades de petroli, sembla que el creixement que hem anomenat industrial, serà més considerable i ràpid, tenint en compte que, abans que es produís el fet que comentem, moltes de les plantes químiques existents, ja tenien previstes ampliacions considerables, on les inversions previstes pugen a mils de milions de pessetes. A la ciutat, en aquests moments, tot els agafa de sorpresa i no veuen la fi on Tarragona pot arribar.

L'OPINIO DELS PROPIETARIS

Per la seva part, el president del Consell d'Administració del Banc Central, Alfons Escámez López, en unes declaracions al programa «Última edició», de Radio Nacional de España, ha afirmat que, amb la xifra que s'ha donat, que la troballa representaria el 45% del consum espanyol és una mica alta, però que al llarg de tota la conca del Mediterrà s'estan fent grans investigacions

MASSADA

Relació de compteparticipis

A punt de acabar la publicació de la primera relació de compteparticipis fundadors, que hem anat inserint des del primer número d'AVUI, fem una pausa per donar temps als serveis de l'ordenador electrònic per a preparar les llistes següents. En data propera continuarem amb la inserció del final de la primera llista, així com amb la segona i tercera relacions.

EL LLENGUATGE

Els col·lectius de plantes

Els noms acabats en ar i en eda (dit d'una altra manera, els derivats formats amb els sufixos ar i eda) són els més habituals per a designar els col·lectius d'arbres, arbustos i altres espècies vegetals. Així, noms com ara alzinar, roserar, oliverar o canyar, designen els indrets on creixen o es fan alzines, rosers, oliveres o canyes, respectivament. I pineda, roureda, fageda i verneda són els noms que designen boscos o plantacions de pins, roures, faigs i verns. També n'hi ha algun d'acabat en osa, com avetosa, que designa, és clar, un bosc d'avets.

Ens són estranys, en canvi, els noms derivats d'aquest grup (col·lectius de plantes) formats amb el sufix al. Aquest sufix, per a la formació de col·lectius d'espècies vegetals, és propi del castellà. Però algunes vegades algú hi recorre, especialment en aquells casos en què es tracta de noms col·lectius relatius a espècies més o menys exòtiques. I així hem vist usades, indugadament, les formes «cafetal», «cocotal» i «palmeral». En aquests casos, els noms derivats corresponents es formen amb el sufix ar: cafetar, cocotar, palmerar. Igual que gatosar, esbarzerar o bardissar.

ALBERT JANE

AVUI

● La franja blava de la senyera valenciana (article de M. Sanchis Guarnier) p 3

● Des de Madrid sense plesbicit (article de Rafael Ribó) p 3

● Les «multinacionals» i els regants (article de Vicent Ventura) p 10

● Joan Miró, «ocell de la nit» (article d'Antoni Serra) p 11

● Anunci d'una propera reforma fiscal (crònica de la nostra redacció de Madrid, per Josep M.ª Puigjaner) p 13

● Més peticions a favor dels furs (crònica del nostre corresponçal al País Basc, Robert Petit) p 13

● 14% d'atur en la regió (crònica del nostre corresponçal a Andalusia, Antoni Roig) p 13

● Portugal cap al futur (3) Esforç clarificador de la informació (article d'Albert Abril) p 14

● Setze atemptats a l'illa de Còrsega (crònica del nostre corresponçal a París, Ernest Udina) p 15

● L'excursionisme català, fogar de ciència: p 20

BARCELONA

L'hospital de Sant Pau retorna a la vaga

Ho van decidir ahir en una assemblea

Uns tres-cents treballadors de l'hospital de Sant Pau, reunits en assemblea, decidiren ahir reprendre, avui, la vaga. A partir de les 8 del matí, es produirà un atur laboral en les mateixes condicions que en dies anteriors. La raó de la represa de la vaga és que l'administració no ha pagat els salaris del mes d'abril, i ja han passat vint-i-quatre hores des de la represa del treball. L'administració ha anunciat que els pagaria dissabte que ve, però els treballadors no han acceptat aquesta dilació. Prosseguiran la vaga fins que se'ls facin efectius els salaris que els deuen.

Tenques protectores

(Drets reservats. Prohibida la reproducció.)

FUTBOL

Anderlecht, campió de la Recopa

Per 4-2 l'Anderlecht guanyà ahir, a l'estadi Heysel de Brusselles, la Recopa europea davant el West Ham. Els gols belgues foren obra de Rensenbrink (2) i de Van der Els (2); els anglesos ho foren de Robson i Holland.

MISS HOLANDA
Aspirant al títol de MISS EUROPA

ELECCIÓ MISS EUROPA
4-8 maig 1976

Als GRANS MAGATZEMS
Pyrenees
AFILIATS A PHINTEMPS DE PARIS I GALERIAS RECIADOS DE MADRID
CASA PEREZ

ANDORRA
LES DONES MES BONIQUES D'EUROPA ES CITEN A PYRENEES I L'ESPEREM!

En llibertat els tres detinguts de les Borges

Els tres membres detinguts dilluns passat per la Guàrdia Civil als respectius domicilis, acusats de pertànyer a la Unió de Pagesos —els senyors Josep Pau, d'Arbeca; Josep Duc, de l'Espuga Calva i Modest Panadés, de Belianes—, han estat posats en llibertat amb una multa de 5.000 pessetes cadascú. Estaven retinguts al dipòsit municipal de les Borges Blanques, on s'havien manifestat a favor d'una ràpida solució de l'oli de les Garrigues.

COL·LEGI D'ADVOCATS

Les finances públiques de la Generalitat

Dintre del cicle de conferències sobre l'Estatut que s'estan fent en el Col·legi d'Advocats de Barcelona, varen parlar ahir el professor Ramon Trias Fargas, catedràtic d'Hisenda Pública de la Facultat d'Econòmiques de la Universitat de Barcelona i líder d'Esquerra Josep Maria Vilaseca Marçel, advocat. El tema que tractaren va ser "Les finances de la Generalitat".

Varem poder parlar prèviament amb el professor Trias Fargas sobre aquest tema que d'entrada va matisar que seria aspre per moure's en un nivell tècnic.

—Per quina raó es torna a parlar de les finances públiques de la Generalitat?

—En aquest moment creiem oportú de demostrar, contra algunes opinions aparegudes fins fa ben poc, que el catalanisme no és solament una idea naconal romàntica, encara que sortosament també ho és, sinó sobretot una necessitat tècnica per tal de reconstruir el plantejament real de la nostra economia. El pro-

PAIS VALENCIA

La "Taula" roman unida

En una nota apareguda ahir a l'edició del diari "Las Provincias" s'informava de l'existència d'importants diferències entre grups polítics que componen la Taula de Forces Polítiques i Sindicals del País Valencià. Aquestes diferències segons l'esmentada font venen donades perquè mentre la Junta Democràtica voldria personalitats independents dins una futura Assemblea Democràtica al País Valencià, el Consell de Forces Polítiques no les acceptaria.

Vicent Ventura, membre del Consell i un dels elements més representatius del PSPV ens ha dit que, el que diu la nota publicada no té cap fonament, i afegí que hom volia protestar amb molta fermesa per la seua publicació. Ens ha continuat

informant que, el que desitjaven és que la Taula i l'Assemblea tinguen una total independència, cosa que no vol dir que hi haja manca de coordinació. D'aquesta manera la Taula informaria l'Assemblea Democràtica de les seves activitats com a òrgan de masses aspirant a guanyar-se la seua confiança però sense estar-hi lligada per cap mena de mandat imperatiu o relació pròpia de les plataformes polítiques.

Ventura ha continuat dient —informa Emili Píera— que el que volen és que l'Assemblea no condicione la Taula i les seues decisions polítiques, entenent que treballarem amb ella desitjant ser la seua expressió política. L'Assemblea, ens ha dit Vicent Ventura, ha d'estar encarregada de l'acció social i han d'estar-hi representades les associacions cíviques del País Valencià. "Jo crec, finalment que, la nota a "Las Provincias" respon a interessos de persones concretes que no volien tenir cap mena de compromís polític".

CASTELLO: L'OICE CONTRA L'AUTONOMIA

L'organització política de l'Estat espanyol OICE (Organización Internacional Comunista de España) ha fet una declaració en què s'oposa a l'origen i plantejament de la lluita per l'estatut d'autonomia del País Valencià, ens informa Ernest Nabas. En el seu comunicat acusen el Consell i la Junta de confusió i antiproletaris quan plantegen aquesta lluita autonomista assenyalant que "la problemàtica del fet diferencial valencià no pot separar-se del programa de revolució socialista pel que els comunistes i l'OICE estan lluitant". "La solució de la qüestió nacional —diuen— suposa abans que res la presa del poder per la classe treballadora i l'única democràcia vàlida és la proletària, nascuda del congrés general de la classe treballadora".

Trobada de Pallach i Barrera amb Fraga

El ministre de Governació, Manuel Fraga Iribarne, sopà la nit d'ahir a Madrid en companyia de Josep Pallach i Heribert Barrera, segons va ésser manifestat anit a Europa Press en certs medis polítics de Barcelona. Fraga assistí al sopar acompanyat de Joan Echevarria, director general de Correus i Telecomunicacions.

Les converses mantingudes, sembla ésser, ho foren a nivell personal i, entre d'altres temes, es parlà de diversos aspectes de l'actualitat política als països catalans i a la resta d'Espanya.

Pallach i Barrera són co-presi-

dents de Reagrupament Socialista i Democràtic de Catalunya i, el segon d'ells, pertany també a Esquerra Republicana de Catalunya.

D'altra banda, Federico Mayor Zaragoza, president de la comissió mixta que estudia el règim especial per a Catalunya, presidirà a Lleida, el pròxim diumenge dia 9, una reunió de treball amb els representants lleidatans a la comissió i els diputats provincials.

Es tracta del primer contacte que establirà directament Mayor Zaragoza amb una de les províncies interessades des de la constitució de la comissió.

El Rei ja ha rebut a Gil Robles

El rei Joan Carles I va rebre ahir al vespre en audiència privada José Maria Gil Robles, president del partit Federació Popular Democràtica (FPD), per tal d'informar-se sobre la posició política d'importants sec-

tors de l'oposició democràtica espanyola, segons informa Europa Press. L'entrevista, que va tenir lloc al palau de la Zarzuela, durà aproximadament, una hora i mitja, segons fonts del propi FPD.

Centre Català: Programa d'actuació econòmica

Ahir, a dos quarts de vuit del vespre, el senyor Antoni Masferrer va exposar en el Col·legi d'Economistes el programa d'actuació econòmica del Centre Català.

sions sobre les que ja engendra el procés del canvi polític. Va defensar una política de reactivació moderada a través del suport donat al consum i de l'ajut concedit a l'exportació.

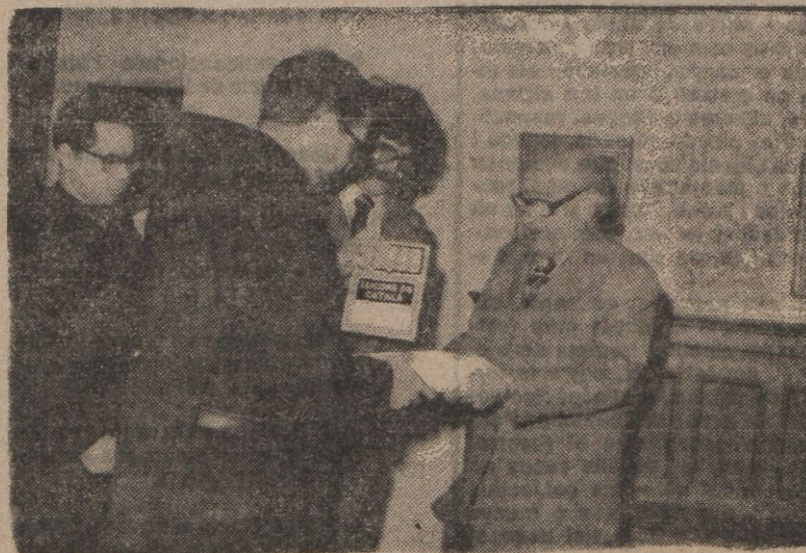
El senyor Masferrer, després de fer una anàlisi del sistema econòmic dels darrers quaranta anys, va parlar de la política financiera en el període de procés de canvi polític i de les línies del programa del Centre Català com una alternativa per a la construcció d'una "nova societat democràtica, justa i eficaç".

Pel que fa a la política econòmica, es va manifestar partidari d'unes mesures que no originin noves ten-

També va dir que el programa del Centre Català es fonamenta en el reconeixement de la capacitat d'autogovern de Catalunya i té com a objectius la consecució d'una distribució justa de la riquesa; d'un entorn agradable i digne —casa, ciutat, medi rural—; d'unes empreses i uns sectors productius, eficaços i moderns; d'una administració pública honesta i eficaç; i d'una economia catalana i espanyola internacionalment competitiva.

MONTSERRAT

Les «Lliçons de català» lliurades a l'abat

Al monestir de Montserrat, els autors de les Lliçons de Català, editades en llibres, "cassettes" i discs, en lliuraren un exemplar a Dom Casià Just que agrai cordialment a l'editor del curs, senyor Morera, aquesta obra destinada a promocionar i a divulgar el coneixement de la nostra llengua.

Per als socis subscriptors

De la Secció d'Administració de Subscriptors rebem aquesta nota, comunicant:

1. Dels dies 14 al 23 d'abril, els darrers de recepció de títols de Fundador, es reberen més liquidacions i sol·licituds, que no pas durant tot el darrer any sencer. Moltes sol·licituds estaven formalitzades anteriorment, però no es va rebre la liquidació fins aleshores. (Figuraran el seu dia com a Socis Fundadors en posteriors relacions).

2. Des del dia 23 al 29 d'abril s'han rebut milers de peticions de subscripció.

3. Molts telegrams rebuts demanant títols de Fundador ens arribaren sense adreça del remitent i, en alguna ocasió, sense cognoms. També tenim moltes sol·licituds i llegibles que cal comprovar prèviament.

4. Com que la campanya del diari ha estat llarga, hi ha lògicament un gran nombre de canvis d'adreça, nombre incrementat amb el d'aquells que s'han pensat i demanau de rebre el diari al despatx o viceversa. Actualment la xifra de canvis és angoixant: prop de 3.000!

5. Aquesta acumulació dels darrers dies ha motivat visites i trucades telefòniques que, acaparant de vegades les línies, no deixen lloc a trucades de corresponals, a recepció de notícies, a conferències de l'estranger, i bloquegen el nostre personal administratiu impedit-li precisament de donar curs a l'acumulació de correspondència.

6. Finalment: el procés administratiu d'una empresa amb aquesta infinitat de clients (quioscos, distribuïdors, llibreries, i cadascun dels subscriptors) només es pot fer per ordenador electrònic. És un procés més lent al començament, però l'únic possible.

7. Per a endegar aquest allau hem agafat un nou local i hem contractat vint-i-sis persones encarregades exclusivament de preparar les fitxes d'entrada de clients (subscriptors) a l'ordenador electrònic.

PREGUEM, PER TANT:

—Que els pagaments de les subscripcions siguin efectuats per Bancs o Caixes d'Estalvis o que almenys siguin demorats, que els subscriptors no vinguin a pagar personalment encara.

—Que tots els canvis d'adreça, aclariments, problemes especials, les peticions, ens siguin fets per escrit i en cap cas per telèfon o visita personal.

—Que els qui encara no han rebut Títols de Fundadors, els que encara no reben la subscripció a domicili, els qui tenen pendent el canvi d'adreça, compreguin les raons del retard. Gradualment anirem resolent cada cas particular.

TOTS ELS FUNDADORS HEM DE TENIR L'INTIMA SATISFACCIÓ DE SABER QUE, HEIXANT AL MARGE POSSIBLES CONTRARIETATS QUE LA COMPLEXITAT D'AQUESTA INICIATIVA I LA ANORMALITAT DE LES NOSTRES CIRCUMSTANCIES COLLECTIVES COMPORTA INEVITABLEMENT, SENSE LA COL·LABORACIÓ DE CADASCÚ, EL NOSTRE DIARI NO FORA POSSIBLE.

NECROLOGIQUES

ESTEVE BOU I GIOL

Descansà en la pau de Crist el dia 5 de maig del 1976

Els qui l'estimem: esposa, Montserrat Gelabert i Argemí; fills, Teresa, Montserrat, Maria Dolors, Lluís, Joan Guilaniu, Oriol Segura, Joan Bartoli i Montserrat Ricart; néts, Josep, Marta, Jordi, Teresa, Eulàlia, Rosa, Mariona, Oriol, Joaquim, Maria Cristina, Anna, Ignasi, Montserrat i Esteve; germans i tots els familiars. En comunicar-ho alhora us inviten a la celebració eucarística i de comiat que tindrà lloc a l'església parroquial de Santa Magdalena d'Espulgués.

Domicili: Can Pi. Plaça de l'Església.

L'enterrament tindrà lloc a les sis de la tarda. Espulgués de Llobregat.

† MARIA MANENT I MURAY

vidua Piñol, ha mort als 79 anys d'edat confortada amb els Sants Sacraments i la Benedicció Apostòlica, el dia 5 de maig de 1976.

A. C. S.

Els seus aflligits: fills, néts germanes, nebots, cosins i família tota, n'assabenten els amics i coneguts i els preguen de voler-la tenir present en les oracions. L'enterrament serà avui, dia 6, a les 10,30 del matí, a l'Església Parroquial de Sant Andreu, Plaça d'Orfila, 11, on s'oferirà una missa exequial per al bé de la seva ànima.

Casa mortuòria: Servet, 17-18, àtic, 2.^a

No s'hi invita particularment. Barcelona, 6 de maig de 1976.

La franja blava de la senyera valenciana

Per a Joan Valls, poeta alcoià

QUAN el 28 de setembre del 1238 els moros de la ciutat de València es referen a Jaume I, per fer pública la capitulació hissaren en la torres d'Ali Bufat de la muralla, la bandera de les quatre barres vermelles. El Conquistador ho refereix emocionat al cap. 282 de la seua Crònica: "Quan vim la nostra senyera sus en la torre, descavalgam del cavall, e endreçar-nos vers orient, e ploram de nostres ulls e besam la terra". Es tractava del penó reial dels "quatre pals de gules en camper d'or", és a dir, les barres catalanes que trobem ja usades el 1157 com armes personals del comte barceloní Ramon Berenguer IV, i que el seu fill, el rei Alfons el Cast, convertiria en el senyal de la dinastia i de tota la Corona d'Aragó. L'escut, com solia esdevenir, originà la senyera reial.

Venturosament aquell penó de la conquesta es conserva a l'Arxiu municipal de València, on és, potser, la peça més rellevant. Està format per tres tires de llenç no molt fi, i la seua meitat inferior té ambdós costats retallats en forma de quart de bocell, de manera que queden senceres les dues barres vermelles centrals; al capdamunt una mà, poc respectuosa, segles després pinta en negre i en castellà: "año 1238". S'observa que la mateixa figura, és a dir, amb els costats abocellats per baix, tenen les banderes barrades hissades en la muralla de la ciutat, en la interessantíssima pintura mural del segle XIV de l'aula capitular del castell d'Alcanis, que representa l'entrada de Jaume I a València.

La Ciutat de València, de la conquesta ençà, venia usant com a senyal, o escut, una ciutat fortificada damunt un riu, segons es veu en un segell municipal del 1361 i en l'arquivoita de la porta dels Apòstols de la Seu acabada abans del 1354. Però el rei Pere el Cerimoniós, com a recompensa per la seua victoriosa resistència als atacs del rei Pere el Cruel de Castella, que l'assetjà els anys 1363 i 1364, li concedí el 1377 el privilegi d'usar com a escut municipal el "propi senyal de bastons o barres grogues o vermelles", ensems que els títols de ciutat coronada i dues vegades lleial.

Els valencians n'estaven —n'estem— orgullosos, i Jaume Roig diu en el seu Spill que: "sabé's defendre / del rei malvat / esta ciutat / molt valentment / i llealment. / ... / El seu rei Pere / ... / com tanta hi veu / fidelitat, / féu la ciutat / noble, / real, / com pus lleal / la corona, / e li donà, / com molt l'amàs, / sola portàs / en sa bandera / —penó, / senyera / e altres senyals— / armes reials / soles pintades, / o gens mesclades / amb lo passat: / lo camp daurat, / vermells bastons, / sobre els cantons / d'or coronat".

La bandera de la Ciutat derivà, com era habitual, del seu escut, és a dir, les quatre barres rònegues de les armes reials, conjunt groc i vermell que aviat prengué el nom d'orifloma, per bé que aquest mot originàriament designava el penó dels reis de França. Consta documentalment que València ja posseïa l'any 1356 la seua senyera de la ciutat.

La Bandera municipal era la insígnia de les milícies ciutadanes que eren convocades en casos de perill greu. El mateix rei Pere el Cerimoniós l'any 1365 instituí el Centenar de la Ploma, una companyia de cent balliesters d'extracció popular i burgesa, que tenia com a missió defensar la senyera de la Ciutat en els combats i escortar-la en les festes cíviques. Es manté encara la tradició que la Senyera valenciana no fa reverència a ningú, no pot inclinar-se mai, i per això, quan ha d'eixir al carrer, no és tret per la porta sinó davallada des del balcó, la qual cosa es fa amb gran solemnitat.

Però quan la senyera es feia vella i calia restaurar-la, sofria sovint modificacions, fruits de l'evolució del gust artístic i de la mentalitat col·lectiva, tant en l'asta com en el terçanell del teixit, les quals han estat estudiades per Sevillano Colom, l'historiador valencià director de l'Arxiu Històric de Mallorca. Especialment important fou la renovació de l'any 1503, la primera vegada que tenim notícia que, en la confecció de la bandera d'orifloma, fou emprada "seda groga i blava", i així mateix que fou tota vorejada amb una floccadura i també proveïda de cordons. D'una reforma posterior ens parla un albarà del Mestre Racional del 19 de març del 1545, que diu que pagà: "cinc sous per un palm del setí blau per a davall del elm del rat penat".

La funció d'aqueixa faixa d'atzur era servir de camper per a la projecció horitzontal d'una corona reial, puix que València, que ja exhibia el seu títol de ciutat dues vegades lleial, amb les dues L coronades que flanquegen el seu escut municipal, volgué lluir també en la senyera la seua dignitat de ciutat coronada.

Però ambdós títols, el de dues voltes lleial i el de coronada, eren privatisms de la ciutat de València, guanyats, segons hem dit, per la seua resistència al rei castellà Pere el Cruel, però no extensius al Regne. Per això, en els llenços que ornem els murs de la sumptuosa i venerable Sala de Corts del palau de la Generalitat, pintats per Joan de Sarinyena el 1592, l'àngel custodi que figura a la porta, duu, en la mà la senyera del Regne, la qual té les quatre barres vermelles soles, sense cap franja blava, i és que la Generalitat era de tot el Regne i no sols de la ciutat.

L'any 1638, per a les festes commemoratives del IV centenari de la Conquesta, fou restaurada la Senyera de la Ciutat i proveïda d'una rica asta i elm d'argent. Aquesta és la que es conserva en luxosa vitrina en l'Arxiu municipal de València, i potser la bandera, pròpiament dita, siga la mateixa del 1545. Es de terçanell de seda, rectangular, però el seu costat inferior és una entallada isosceles. En consonància amb el barroquisme del segle XVII, té profusió de floccs, cordons i borles, i la franja blava del seu costat superior és delimitada per davall, amb un llistell vermell prou més prim que les barres, menys de la meitat, decorat amb pedres precioses figurades.

M. SANCHIS GUARNER

BUSTIA

ART

Ja llunyans —són prop de quaranta anys— els dies del meu modest exercici de crítica d'art, no puc contenir-me davant la meravella que m'ha produït la reproducció del monument a la Sardana que aquests dies s'inaugura a Granollers.

Reuneix —al meu judici— totes les qualitats d'una bona, d'una gran escultura, per la seva massa sorprenent, pel seu assentament geològic en el terreny, per la seva grandiosa concepció —i no parlo del tamany—, al mateix temps que expressa allò més íntim del sentiment d'enllaç i de germanor propis de la dansa que personifica.

J. ARAGONES I FORMENTIER
(Barcelona)

CAMBÓ

Vam quedar que AVUI seria un diari d'informació. Alludir a fets històrics i fer-ne una crítica objectiva crec que és un dret i alhora una obligació que, democràticament, no podem negar al senyor Xavier Fàbregas en referir-se al senyor Cambó. El senyor Josep M. Puig i Corominas sembla voler conculcar aquest dret al senyor Fàbregas, segons s'explica en la seva lletra publicada a "BUSTIA" del dia 30 d'abril.

Un hom no dubta que el senyor Cambó és una figura històrica de prou relleu, però deixant de banda la seva dimensió quant a pròhom d'un Partit i les seves altres virtuts cíviques i de mecenatge que fan d'ell un gran patrici, la Història tampoc no pot oblidar que no va poder o no va saber convertir-se en el Bismarck d'Espanya ni en el Simón Bolívar de Catalunya, meta de les seves aspiracions polítiques.

R. CASABAYO I PERRAMON
(Barcelona)

"AVUI"

Indubtablement, AVUI és producte d'una avantguarda, d'una situació, d'uns problemes, d'una circumstància i d'uns nuclis abassegats de futur. Cal, doncs, que el diari AVUI respongui i reflecti més aquesta avantguarda, aquesta situació, aquests problemes i circumstàncies de futur. De no ser així, podria passar-li com a l'índid i descolorit "Tele-Estel", que va desaparèixer del mapa sense pena ni glòria. Fem que així no sigui.

R. S. GÜELL
(Barcelona)

DONES

En el Romea, Xavier Ribalta cantava convençut, sense adonar-se'n, crec —cosa absurda—, un himne als exiliats on, entre altres coses, deia: "Les vostres dones, / que us van jurar amor, / han vist canviar el seu cor / davant els guanyadors".

Que quedi clar que moltes dones, i no per raons de "cor", van anar a l'exili i que les dones exiliades, igual que els homes, tenen el mateix dret, en el mateix himne, al record i a l'agraïment per una lluita dura i dramàtica que mai no oblidarem.

NURIA SERRAHIMA
(Barcelona)

TVE

Vull posar de manifest el meu desgany en contemplar l'espai de RTVE "Miramar" i observar que s'hi esmentava la volguda "Moreneta", les nostres caramelles i el sempre recordat Pau Casals, en els respectus reportatges, i que hom parlava d'ells en castellà.

Senyors de "Miramar" i si això és un espai informatiu per a Catalunya i les Illes, jo sóc freret!

JAUME BROQUETAS
(Martorell)
Baix Llobregat

Per ésser publicades, les cartes ens han d'arribar amb totes les dades del seu autor, i han de ser breus. Si la seva extensió és excessiva, podran ésser reduïdes per la Redacció.

Des de Madrid sense plebiscit

AMB una breu interrupció motivada pel discurs d'Arias Navarro, la façana oficial de la nostra societat continua pintant-se de colors "regionals". És lògic que el procés polític que estem vivint des de fa uns mesos, arran d'un fet biològic, porti amb creixent empenya la indissoluble exigència de les llibertats i la reivindicació autonòmica. L'activitat política, sigui la iniciativa popular al carrer i a tots els nivells, sigui la resposta oficial de l'administració central, provincial o municipal, gira al voltant d'aquests eixos. I el darrer invent en aquest sentit és el "Règimen especial para las cuatro provincias catalanas". (Fa mesos era només per a Barcelona, i després es parlà d'un "supergobernador". Avui Samaranch ja diu autonomia: Avancem!).

Hi ha qui es felicita pel fet que un sistema tan poc amic de les regions hagi arribat en aquest punt, encara que amb limitacions. A mi m'agradaria d'emmarcar aquest esdeveniment (la constitució de la comissió que ha d'elaborar el "règim especial") dins el context polític per tal d'evitar caure en paranys peculiarístics que ens amarguen el vertader caràcter del problema.

S'ha dit que era molt positiu que, per fi, una personalitat del règim reconegués el fet de Catalunya perquè inaugura una nova època i es el punt de partida de una nova manera de entendre, valorar i voler solucionar el problema existencial de Catalunya ("Correo Catalán" del 28 d'abril del 1976, pàgina 5, comentaris al discurs de Fraga). Això és cert si tenim en compte que el règim actual fou justificat ideològicament i institucionalment, entre altres motius, per la necessitat d'acabar amb "nefastos experimentos de autonomía desmembradora". Per això, durant quaranta anys, no s'ha considerat a cap nivell jurídic el fenomen de les regions, ni en aquests anys d'autoritarisme no ha calgut articular fórmules d'autogovern per als pobles de l'Estat. Existeixen, fins i tot, dificultats legals i constitucionals dins l'actual sistema, per a poder instaurar les regions, i així ho ha precisat el convers autonomista Josep M.ª Porcióles i Colomer, ex alcalde a dit de Barcelona.

Ara, curiosament, quan sembla que es cerquen vies de democratització "a la espaèola"

resorgeix el tema regional, però amb solucions tan híbrides i ambigües com els mateixos principis reformadors.

El problema que es planteja no és una qüestió de competències administratives o de desconcentració funcional. Tampoc no és qüestió de demanar "un cierto grado de soberanía política" (com diu el text esmentat del "Correo"). És ben certa, i coherent amb tota la ideologia del règim, la idea de Fraga, que sobirania només n'hi ha una: la nacional. La sobirania no es pot trossejar.

En aquest sentit caldria conar una altra interpretació al terme sobirania nacional: la sobirania de les nacionalitats que avui configuren l'Estat espanyol. Això vol dir iniciar la solució d'aquest problema retornant la sobirania al poble. El mateix president de la "Comisión para el Estudio de un Régimen especial para Cataluña", el senyor Mayor Zaragoza, el dia de la constitució de la comissió declarava que es recolliria el sentiment popular mitjançant els estudis i enquestes d'opinió que s'han fet durant els darrers anys, estudis de bastant categoria", perquè "si efectivamente la democracia es saber escoger entre varias opciones, para saber escoger hay que tener criterio sobre lo que es más o menos apropiado. Entonces lo que se impone es consultar..." ("Mundo Diario" del 28 d'abril d'enguany, pàg. 12).

Cal, en primer lloc, assenyalar la dubtosa categoria científica d'alguns dels estudis esmentats i, sobretot, la manca elemental de dades tan importants com la de la llengua materna dels habitants de Catalunya. (Aquesta última dada la desconexem encara, perquè no s'ha pogut incloure al cens cap pregunta en aquesta direcció.) Però, en segon lloc i el més important, cal preguntar-li, al senyor Mayor Zaragoza, de quina democràcia parla. Perquè semblaria que qui hauria d'escollir és el poble i no una "comisión" a dit. I si allò que s'imposa és consultar, per què no es fa en unes eleccions lliures?

Ara sí que tenim ben centrat el problema. El règim especial és una mesura més del programa de reformes des de dalt, que, com ja han advertit molts comentaristes polítics, és propi d'un despotisme il·lustrat. És una mesura, per tant, que no és ni democràtica ni autonòmica. (Es parla com a màxim de fórmules modernes de desconcentració, de descentralització i plani-

ficació regional.) Aquest, també, fou l'intent de l'estatut de 1919, estatut de descentralització administrativa, políticament insuficient, elaborat des de Madrid seguint un programa de reformes per sortir de la crisi del règim monàrquic de la Restauració. Aquest intent fracassà, de la mateixa manera que fracassà tot el programa reformador, i després dels anys de la dictadura de Primo, s'assolí l'autonomia política juntament amb les llibertats democràtiques. El text de l'Estatut del 1931 fou plebiscitat i el text definitiu del 1932, aprovat per les Corts republicanes, serví per a iniciar un vertader camí del govern autònom.

L'autonomia política requereix, segons el dret constitucional (segons el sistema constitucional de la República italiana, per exemple), el reconeixement d'unes facultats d'autogovern a partir d'un parlament autònom, lliurement elegit, i el reconeixement d'un govern responsable davant del parlament, per tant davant del cos electoral. La institucionalització de l'autonomia sols és possible en un règim de llibertats democràtiques, i per tant, amb la plena participació del poble. Aquest és el problema de qualsevol mesura del programa de reformes actuals: li manca el protagonista principal. Ningú no ha de decidir, excloure o limitar en nom del poble sense que, a aquest, se l'hagi consultat en unes eleccions. I l'elecció només és possible si prèviament hi ha hagut una total llibertat per a expressar totes les opcions. Així s'ha formulat, indissolublement, en els programes d'alternativa democràtica, sigui de l'Assemblea de Catalunya o del Consell, on es reivindica el restabliment provisional dels principis i institucions d'un text d'autonomia, el del 1932, perquè implica iniciar un procés democràtic vers l'elecció d'un parlament català amb la garantia, des del primer moment, de l'existència d'un govern provisional propi. Democràcia plena i autonomia són inseparables, i lògicament, així ha avançat la reivindicació popular.

La dialèctica "alternativa democràtica-alternativa oficial a aquesta alternativa" ha portat el sistema a les rodalies de l'autonomia. Però, no ens enganyem, això que ara ens presenten és, altra vegada, l'especial autonomia del sistema, que no considera l'opinió i voluntat popular. Se'ns ofereix quelcom estrany a una consciència democràtica: Catalunya sense veu ni vot.

RAFAEL RIBO

Canviar només de camisa

Hi ha gent que no té altra camisa que la que porta. Entre altres coses perquè no se la poden canviar a cada moment. Durant molt de temps, al país, "oficialment" s'havia de portar la camisa d'un color determinat. "Oficialment" també era així als pobles. Avui, en canvi, es poden portar camises que no siguin les "oficials" i això no ha suposat cap contratemps per a aquells que, molt abans que s'acceptessin "oficialment" uns altres colors, ja n'estaven de tornada.

Per a d'altres, en canvi, la feina és

seva per a saber quina és la camisa "oficial", ja que hom acostuma a veure'ls avui d'una manera i demà d'una altra. Deuen passar la seva, però això és cosa d'ells!

Ultra el fet de canviar de camisa hi ha també l'altre de saber què hi ha sota de cada camisa. Que la vida canvia, és evident. El que ja no ho és tant, és el paper que hi juga l'home en aquest canvi. De bell antuvi, el que es veu més és el canvi de decorat. Ha canviat l'escenari i fins i tot la indumentària dels actors. No obstant això, hi ha raons

sobrereres per a dubtar de la presència d'un home nou sota unes camises noves.

L'home del poble s'ha traslladat a la ciutat amb el mateix equipatge de desigualtats, de caciquismes o de violències. Amb l'inconvenient que tot plegat és múltiple i es fa més visible en els mastodontics conglomerats urbans. Pot ben ser que el pas d'una societat agrària a una altra d'industrial signifiqui només que l'home ha acceptat les comoditats i els avantatges que li proporciona la tècnica, però que continua en el camí de l'individualisme ferotge, de

l'egoisme a ultrança, de la intolerància de sempre.

Que la vida canvia, és evident. Però preguntem-nos, qui canvia la vida? Perquè si la vida només canvia perquè canvien les circumstàncies, pot molt ben ser que els homes només canviïn de camisa. I quan l'home resta marcat pel passat no li serveix de gran cosa canviar de camisa. El que li cal és canviar de cor. El que li cal és un home nou per contraposició a l'home egoista i bufat d'ahir.

(Margarola" 52/març-abril 1976).

Cantants del País Valencià a Barcelona

Dissabte, a l'Aliança, "Mostra de Cançó Popular"

Dissabte al vespre la cançó del País Valencià fa la seva presentació oficial a Barcelona. A l'Aliança del Poble Nou, a dos quarts d'onze, els cantants i grups més representatius de la cançó catalana del País Valencià faran un recital conjunt.

—Esperem molt d'aquest recital —ens diu un representant del grup cooperatiu "La Tabla", primera productora de cantants i discs que s'ha creat al País Valencià. És ell qui ens dona una ràpida visió aproximativa a la història dels cantants i grups sorgits més avall de la ratlla de l'Ebre.

UNA MICA D'HISTÒRIA

—Raimon fou el primer. Va anar a Barcelona. El "4 Z", que són també d'aquella època —als orígens de la cançó, fa més de deu anys— també van provar sort a Barcelona, però s'hi morien de gana i van tornar al País Valencià. A conseqüència d'una actuació al Cinema Artís, en 1968, van ser detinguts durant 72 hores, multats i prohibits durant tres anys. Ara segueixen cantant, i dissabte estaran a l'Aliança.

Altres cantants i grups van anar sortint aleshores. Alguns van anar a Barcelona i s'hi van quedar —Marià Alberó, Araceli Banyuls...— d'altres han restat al País Valencià esforçant-se per vèncer les dificultats d'una manca d'infraestructura que na pateix el Principat.

El fenomen més important fou sens dubte valencià Folk, comparable en certa manera al Grup de Folk del Principat, i que impulsat per Vicent Torrent, avui s'ha desfet ja, deixant com herència l'important grup "Al tall".

—No hi seran pas tots. Hi faltaran per exemple tres o quatre conjunts prou importants. Però hi haurà els més significatius.

Hi haurà "Al Tall", l'únic conjunt valencià que té un disc difós —ben recentment— al Principat, si fem excepció del primer dels "4 Z", avui ja una peça de museu. Hi haurà "Pavesos", nascut com a grup de falla i que, amb les seves cançons

populars estripades s'ha convertit en el conjunt català més conegut al País Valencià. Hi haurà "Ximó Pere i Cia", uns excel·lents mistics; Rafael Xambó, prou conegut ja al Principat per les seves actuacions i participacions en concursos; Carles Barranco, que alguns diuen que s'assembla a en Llach; Lluís el Sifoner, un cantant amb un estil absolutament personal i únic dins el món de la cançó.

UNA CANÇÓ SENSE BURGUESIA

Preguntem finalment per les diferències entre la situació de la cançó catalana al Principat i al País Valencià.

—La principal diferència és la del fet que al Principat una certa burgesia catalanista ha apuntalat la cançó, i aquesta burgesia al País Valencià no ha existit. La burgesia valenciana, més que ajudar la cançó, l'ha combatuda. Sort n'hem tingut de les entitats pancatalanistes del Principat. Malgrat això, la cançó fa progressos al País Valencià. Els mitges que vénen del Principat —Raimon, Maria del Mar Bonet...— tenen sempre públic. Els autòctons poden fer cada vegada més recitals, als pobles, sobretot. L'any passat en van fer un total de 150. Alguns només amb tres dotzenes d'espectadors, però d'altres amb molt de públic. El recital més important que s'hi organitza és potser el que en diuen "Les falles del marxador", conjunt d'espectacles diversos en català, que es desenvolupen durant quatre dies. El nom l'hi hem donat com a contraposició al de "Las falles del Parador" que organitza la burgesia amb els habituals cantants comercials castellans.

Després de més de deu anys d'existència, la cançó comença a fer ara arrels profundes al País Valencià. Tots els qui hi treballen tenen ben clara la idea de Països Catalans, que no pot quedar limitada a la presència a Barcelona de dos cantants d'origen valencià i un d'origen mallorquí. És quelcom més ample. És la participació de tots, cadascú al seu lloc, en una tasca comuna.

Jornades Catalanes de la Dona

Un congrés femení que vol ser unitari i representatiu

Diferents organitzacions femenines i feministes, sota el nom comú de "Moviment Unitari de la Dona", han organitzat unes "Jornades Catalanes de la Dona" que se celebraran a Barcelona del 27 al 30 d'aquest mes.

La declaració programàtica del Congrés diu així: "Les dones dels Països Catalans, en un moviment ampli i unitari, volem participar activament en la transformació de la societat vers una humanitat lliure i igualitària en la qual la dona no sigui utilitzada com a objecte de consum, de plaer, de reproducció biològica, de mà d'obra barata i de perpetuació del sistema classista".

Després d'aquesta pura manifestació feminista en fan una altra ja més política que segurament deu ser considerada com a poc ortodoxa pels grups més radicals d'aquest anomenat moviment unitari. Diu així: "Conscients que per a conquerir la plena igualtat de l'home i la dona necessitem les llibertats democràtiques, que al nostre país es concreten en els quatre punts de l'Assemblea de Catalunya, ens reafirmem reivindicant l'Estatut del 32, perquè considerem que la seva aplicació va representar ja en aquell temps un pas endavant en l'alliberament de la dona fent possible una legislació no discriminatòria en el treball, la llei, l'educació, la societat i la política i alhora una regulació del dret que té la dona a disposar del seu propi cos, en configurar una reforma sanitària que posava a la seva disposició la possibilitat d'informar-se i de poder utilitzar els mitjans anticonceptius més convenients".

LES PONÈNCIES: UNA MICA DE TOT ARREU

El punt de partida de les Jornades seran unes ponències que estaran prèviament elaborades i a l'abast de les congressistes perquè puguin fer-se les comunicacions i les esmenes que hom cregui convenient. Les ponències que tenen per objecte "estudiar la situació i els condicionaments de la dona en el nostre país que comporta una doble explotació com a ciutadana i com a dona" es desenvoluparan sobre els següents temes bàsics: el treball; la legislació; l'educació; els ravalis; la família; els mitjans

de comunicació; el camp; la sexualitat, i la política.

Les Jornades han estat organitzades per un Secretariat en el qual participen les tendències més oposades. Així veiem que hi col·labora des del Col·lectiu Feminista de Barcelona, el moviment més radical d'aquest tipus, fins a unes Associacions Vinculades a la Unió Mundial d'Organitzacions Femenines Catòliques: Unió E. de Mares Catòliques, Centre de Promoció de la Vidua, Antigues Alumnes de l'Assumpció... No s'entén gaire com poden anar de bracet gent tan diferent, encara que en el text programàtic afirmen que "preténen ser un primer fòrum en el qual totes les dones puguin fer sentir la seva veu i exposar els seus problemes". El que pot resultar de tot això és un guirigall en lloc d'un cànon. En la Comissió Catalana d'Organitzacions no Governamentals, d'on ha sortit el Secretariat de les Jornades, hi ha noms d'organitzacions que ens fa l'efecte que només són això: noms. La majoria de les Vocals de Dones de les Associacions de Veïns són purs apèndixs femenins d'aquestes que serveixen per a demanar guarderies o escoles per als infants o redactar informes sobre la carestia de la vida i no duen a terme cap tasca estrictament feminista.

"NO VOLEM SER LA SECCIÓ FEMENINA DE CAP PARTIT"

A la conferència de premsa que

l'executiu de les Jornades va convocar el dimarts passat, un periodista va preguntar si serien vinculants les conclusions del congrés, i li contestaren que, això, no s'ho havien plantejat i que de moment només era un programa de treball.

—Podran assistir-hi homes, al Congrés?

—Sí, però amb la condició que callin.

—Quantes dones aglutina aquest moviment?

—No ho sabem. Encara no les hem ajuntades mai.

—Quina relació teniu amb els partits polítics?

—No volem ser la Secció Femenina de cap partit. Algunes de les dones que miiiten amb nosaltres ho fan també en partits polítics, o sia que tenen una doble militància, però no volem que els partits es reflecteixin a casa nostra.

I una altra va afegir: —Agraïm, però, que els partits polítics reconguin la nostra lluita.

Aquesta salutació-agraïment va ser rebuda amb un somriure burleta per una noia d'un moviment radical que seia prop meu.

El més curiós de tot és que, a l'hora d'identificar-se, una senyora de l'executiu, en lloc de donar el seu cognom, va donar el de casada.

MARIA FAVA

Retard de les revistes Destino i Canigó

La revista "Destino" ha sortit aquesta setmana amb retard. Els motius d'aquesta triga són atribuïdes a un canvi realitzat per causes administratives quan ja s'havia portat a terme el tiratge.

L'article retirat es titulava "Enquesta: la comissió no es democràtica", en la qual opinaven Josep Terradellas, president de la Generalitat a l'exili, i els líders polítics i sindicals Luis Edo, Jordi Pujol, Anton Canyellas, Paco Giménez, Jo-

sep Pallach, Salvador Millet i Bel, Josep Andreu i Abelló i Jordi Solé-Tura, sobre la comissió del règim especial per a Catalunya, a la qual "Destino" continua dedicant la portada i dos articles.

També per dificultats administratives, la portada i pàgines centrals del número d'aquesta setmana de la revista catalana "Canigó", dedicada a un reportatge fotogràfic exclusiu de l'enterrament de Soler Sufrànes, han hagut de ser canviades a última hora.

Al Tinell, espectacle sobre el Conqueridor

Amb motiu del setè centenari de Jaume I han estat programats diversos actes entre els quals hi ha una representació al saló del Tinell de l'espectacle, original d'Esteve Albert, "Funeral, judici del bon rei en Jaume", basat en la crònica autobiogràfica del Conqueridor.

L'estrena, ajornada per dificultats

de darrera hora, tindrà lloc el dimarts vinent, dia 11, amb una presentació per a la premsa i els directors de col·legis. Dimecres i dijous seran a la venda les entrades per a la primera funció pública que tindrà lloc dijous, dia 13. Podran ésser adquirides a les taquilles de la plaça de Catalunya de 10 a 13'30 i de 16'30 a 21 hores i, després, a l'entrada del Tinell.

Ajudes per als subnormals

El govern civil de Barcelona fa públic per a coneixement general que al Boletín Oficial del Estado, datat del 30 d'abril, ha estat publicada la resolució de la direcció general d'Assistència Social que convoca la concessió de noves ajudes del Fons

nacional d'Assistència social per a subnormals.

El període de presentació de sol·licituds finalitzarà el dia 31 de maig vinent i els impresos podran ésser recollits a la secció d'Assistència social del govern civil, segon pis.

Pagament de l'impost de circulació

L'Ajuntament recorda als automobilistes que el període voluntari per al pagament de l'impost municipal de circulació finalitzarà el vinent dia 15, excepte per a tots aquells titulars de vehicles inclosos en l'ordre del ministeri de Governació del 26 de març: autobusos i camions adscrits al servei públic, tant de viatgers com de mercaderies en llurs diverses modalitats, i turismes adscrits al servei del taxi amb tarja

de transport VT, o de lloguer, amb conductor o sense.

Els valors impagats, no inclosos en les dites categories, quedaran durant un mes dipositats a l'oficina recaptadora del passeig de Pujades, on podran ésser abonats amb un recàrrec del cinc per cent. Un cop transcorregut aquest període, hi haurà exacció pel procediment d'urgència amb un recàrrec del vint per cent.

Taxis precintats per no pagar la llicència

Els industrials del taxi van reunir-se ahir a partir de les onze del matí a la Casa Sindical per estudiar el problema plantejat per la concessió de llicències que fou deixada en suspens arran de la vaga del taxi.

També va ésser estudiada la situació d'alguns taxis que es troben precintats perquè els arrendataris no han pagat la llicència, i fou anunciada una propera assemblea del sector. Finalment foren anomenades comissions que presentaran anàlisis i propostes per a resoldre els problemes de la indústria del taxi.

arriba el super-canguro

dintre de 2 dies

MISS SUECIA

Aspirant al títol de MISS EUROPA

ELECCIÓ MISS EUROPA

4-8 maig 1976

Als GRANS MAGATZEMS

Pyrenees

AFILIATS: PRINTEMPS DE PARIS I GALERIAS PRECIADOS DE MADRID

CISAPREZ

ANDORRA

LES DONES MÉS BONIQUES D'EUROPA ES CITEN A PYRENEES I L'ESPEREM!

ACTIVITAT POLITICA

L'Assemblea visitarà Terradellas

L'Assemblea de Catalunya té la intenció d'efectuar una reunió formal amb el president Terradellas. Per això ha decidit establir contacte previ a la visita, per a la qual el president de la Generalitat, segons totes les impressions, està molt ben disposat. Així, aquesta reunió Terradellas-Assemblea es realitzaria poc després d'aver-se establert formalment el contacte Terradellas-Conseil de Forces Polítiques.

D'altra banda, uns representants de l'Assemblea estan iniciant una sèrie de contactes amb els partits de la dreta catalana no integrats encara en aquest organisme unitari. Sembla, segons les nostres notícies, que el Consell de Forces Polítiques de Catalunya va prendre, en la seva darrera reunió del dia 4 d'aquest mes, l'acord de protestar energicament per la forma violenta com van ser reprimides les pacífiques manifestacions que es van produir a Barcelona i a altres indrets de Catalunya amb motiu de la diada del primer de maig, així com per les nombroses detencions efectuades i les seves conseqüències.

BARRERA, LIDER D'ESQUERRA REPUBLICANA

Segons versions no confirmades, el Consell de Forces Polítiques de Catalunya ha rebut una carta del president a l'exili del Parlament de Catalunya, Sauret, en la qual, en nom propi i en el de Josep Terradellas, president a l'exili de la Generalitat de Catalunya, reconeix Heribert Barrera com a líder d'Esquerra Republicana de Catalunya. Aquesta carta clou en certa manera el problema plantejat entre les diverses faccions d'ERC, per a resoldre el qual s'havia convocat un Congrés que ara, possiblement, ja no caldrà celebrar. L'opció d'Andreu Abelló, que semblava tenir les més grans possibilitats, queda relegada ara, després de la carta de Sauret i Terradellas, a un segon pla.

Heribert Barrera està vinculat fins ara al Reagrupament Socialista i Democràtic, del qual és líder Josep Pallach.

A més de les faccions de Barrera i d'Abelló, havien de convergir en un congrés per a veure la possibilitat d'unificar-se en una nova Esquerra Republicana, el grup de Trias Fargas —Esquerra Democràtica— i, lògicament, el de Jaume Casanovas, militant des de jove de l'ERC, que ha abandonat fa poc l'EDC, enduent-se, segons sembla, bona part dels militants de base del partit.

ENSENYAMENT

L'assemblea de professors no numeraris de les universitats de Barcelona i de la Politècnica, reunida el 4 de maig, va considerar l'actual situació universitària en relació amb els mecanismes de contractació de professorat.

Considerant que la universitat es troba en un moment de transitorietat política i que, d'altra banda, es negocia amb el ministeri un nou estatut que reconegui el caràcter laboral del contracte i democratitzi el procés de contractació de professors no numeraris, va demanar als

tres rectors de Barcelona "la immediata suspensió de tota convocatòria d'oposicions i de concursos de trasllat" per tal "de no condicionar el procés de renovació i la futura autonomia de la universitat". Va insistir, així mateix, en la necessària equiparació de drets i deures entre professors no numeraris i professors integrats en els cossos estatutats, "puix que duen a terme les mateixes tasques docents i investigadores sense gaudir, però, de molts drets professionals reservats als professors funcionaris, i amb remuneracions econòmiques inferiors".

ENSENYAMENT

Els PNN volen la suspensió d'oposicions

tres rectors de Barcelona "la immediata suspensió de tota convocatòria d'oposicions i de concursos de trasllat" per tal "de no condicionar el procés de renovació i la futura autonomia de la universitat". Va insistir, així mateix, en la necessària equiparació de drets i deures entre professors no numeraris i professors integrats en els cossos estatutats, "puix que duen a terme les mateixes tasques docents i investigadores sense gaudir, però, de molts drets professionals reservats als professors funcionaris, i amb remuneracions econòmiques inferiors".

Considerant que la universitat es troba en un moment de transitorietat política i que, d'altra banda, es negocia amb el ministeri un nou estatut que reconegui el caràcter laboral del contracte i democratitzi el procés de contractació de professors no numeraris, va demanar als

Demanen la llibertat de Tamames

La junta de la facultat de Ciències Econòmiques i Empresarials de la Universitat Autònoma, reunida sota la presidència del degà Lluís Barbé Duran, ha manifestat el seu interès per l'alliberament del catedràtic de Madrid, Ramon Tamames.

En una nota tramesa a la premsa, la junta demana que aquest alliberament sigui "immediat i sense conseqüències jurídiques" i fa extensiva la sol·licitud "als altres detinguts en relació amb les peti-

LIGUERRE DEIXA CSC

Vicenç Lligüerre, del comitè executiu de Convergència Socialista de Catalunya, sembla que deixa, a títol individual —i sense provocar per tant cap escissió—, la Convergència, potser per tal de militar en el Partit Socialista Unificat de Catalunya.

COLOMINES A FAVOR DE LA UGT

Miquel Farré, antic secretari de la UGT a Catalunya durant la segona República, s'ha mostrat disposat, sembla, a reasumir la nova organització d'aquesta central sindical a Catalunya.

La decisió de Farré pot ser la conseqüència d'una petició de l'actual representant de la UGT a Catalunya, José Valentín Anton, per a evitar divisions.

Com que alguns rumors deien que Joan Colomines, dirigent del minoritari Partit Popular Català, recolzava aquesta iniciativa, ens hem posat en contacte amb ell i ens ha dit:

"Efectivament he tingut algunes converses amb Miquel Farré. El Partit Popular Català, com ja s'ha publicat a la premsa, preconitza la creació d'un Partit Socialista de Catalunya, i creiem que aquesta és una tasca en la qual cal esmerçar tots els esforços. Lògicament, la creació d'un sindicat català ha d'ésser una tasca paral·lela i, sense menystenir les actuals formacions sindicals que actuen a Catalunya, el PPC creu que la UGT de Catalunya és una possibilitat molt acceptable."

CONVERGENCIA SOCIALISTA I PSE

Robert Pantillon, responsable del Secretariat Internacional del Partit Socialista de Catalunya per tal de continuar la sèrie de contactes, ja iniciats per aquestes dues organitzacions dins del programa de relacions bilaterals que Convergència està duent a terme amb diversos partits socialistes i organitzacions obreres i populars de diversos països.

En la reunió, on va regnar un clima de notable cordialitat, CSC va exposar les anàlisis de l'actual situació política a l'Estat espanyol en el camí de la ruptura democràtica. En aquest marc, es va tractar el problema de la necessitat d'articular el socialisme a l'Estat espanyol sobre la base del reconeixement explícit de la realitat plurinacional d'aquest Estat. CSC va dedicar gran atenció al tractament d'aquest problema, que constitueix per a ella un

punt cabdal del seu trajecte cap a la construcció del Partit Socialista de Catalunya i a través de la seva participació en la Federació de Partits Socialistes.

El delegat del PSF va exposar la situació de les relacions entre el seu partit i els moviments socialistes de la resta de l'Estat espanyol, relacions que es produeixen en un marc de no ingerència política i de desenvolupament d'iniciatives orientades cap a una solidaritat activa i fraternal i una acció que tendeix a potenciar de forma genèrica les forces socials que menen aquí un combat per la democràcia i el socialisme, igual com ho fan els socialistes de tot el món.

La Delegació de Convergència Socialista ha qualificat aquesta trobada d'extraordinàriament positiva.

MON DEL TREBALL

"Gispert", sense solució
Possible denúncia al Jutjat de guàrdia

A l'empresa Gispert, de computadores i màquines automàtiques, des de fa vint-i-nou dies que fan vaga "legal" i no s'abirra la sortida del conflicte. Ahir es va fer una reunió de la representació social amb l'econòmica sense arribar a una entesa.

Actualment hi ha una denúncia presentada pels treballadors contra l'empresa per defraudació a la Seguretat Social. Després de la representació econòmica hagué al·legat que havia de consultar amb la direcció general de l'empresa les peticions dels treballadors, una representació d'aquests s'entrevistà amb el senyor Riverola Pelayo. Aquest s'oferi a denunciar l'empresa per possible delictes social davant el Jutjat de guàrdia.

CONVOCATORIA DEL COMERÇ DEL METALL

La comissió deliberadora del conveni col·lectiu del comerç del metall ha convocat els enllaços sindicals per a demà a les 10 del matí. Amb vista a les possibilitats d'arribar a un acord amb la part empresarial, es reuniran a la casa sindical de Barcelona. A dos quarts de cinc de la tarda s'hi farà una assemblea de treballadors per rebre informació de les negociacions i decidir l'acceptació o refús dels acords presos per la deliberadora.

SANT ADRIA: PROMESA EMPRESARIAL INCOMPLETA

Vuit treballadors de COPRESA, de Sant Adrià de Besòs, han estat acomiadats. L'empresa els acusa d'haver participat en la vaga de metallúrgics que començà el 22 d'abril. Tanmateix, la Unió d'Empresaris havia promès que, si els obrers tornaven a la feina, no hi hauria sancions.

BAIX LLOBREGAT: ES DEMANA AMNISTIA LABORAL

Continuen diverses accions dels acomiadats del Baix Llobregat per conquerir una amnistia laboral i tornar a les fàbriques on treballaven: Elsa, Corberó, Tubauto i Pinturas, Cervera. Durant tota la jornada laboral els obrers acomiadats s'estan a les portes de la factoria amb una pancarta on se sol·licita llur readmissió.

En la informació que ens envia

XALETS PRACTIC
Mandri, 62-BARCELONA

BARRIS DE BARCELONA

Veïns contra obres al Parc de Les Aigües
També a la Guineueta Vella s'oposen al II Cinturó

Simultàniament a dos barris diferents, el Guinardó i la Guineueta Vella els veïns han demanat que es parin immediatament unes obres.

A la Guineueta, mitjançant la pressió física de col·locar-se davant dels tractors, i al Guinardó, amb una instància a l'Ajuntament, Els primers han aconseguit la paralització immediatament, els del Guinardó encara no.

AL PARC DE LES AIGÜES...

L'associació de veïns Joan Maragall no es cansa de reivindicar l'obertura al públic d'aquest parc, però cada vegada utilitza un sistema diferent: pancartes, festes infantils,

manifestacions, i ara una instància a l'Ajuntament demanant que es parin unes obres per la conducció d'aigües que han foradat la paret i que han penetrat, fins ara en una part del jardí.

El dia 27 d'abril es van començar unes obres al carrer d'Abdelkader que han arribat a travessar la paret del Parc. A la instància els veïns diuen que "desconeixen l'abast del permís que tenen l'empresa contractada i la Societat General d'Aigües per a executar aquestes obres a l'interior del Parc, i que en el cas que ho tinguessin així permès, entenem que, d'acord amb la futura normativa del Pla General Metropolità d'Ordenació, no es poden executar treballs a l'interior d'una zona verda, excepte que siguin per a ús públic o col·lectiu (extrem que no es dona en aquest cas per tal com la Societat d'Aigües és una empresa privada d'explotació de serveis), i a més amb la necessitat d'un Pla Especial d'existència del qual desconeixem".

L'associació, sentint-se responsable del bé col·lectiu que representa aquesta zona verda que ha estat ja reconeguda com a parc urbà, demana "es parin immediatament les obres i que es doni informació pública de l'abast de les obres actuals i futures i que, a partir d'això, s'actui conforme a la normativa vigent és a dir, impedit l'execució de qualsevol conducció d'aigües per l'interior".

I A LA GUINEUETA VELLA

Dimarts al matí, unes dues-centes dones de la Guineueta Vella van baixar al carrer, es van posar davant dels tractors i van aconseguir de parar momentàniament les obres del II Cinturó de Ronda que ja han arribat en aquest barri. El veïnat és molest pels núvols de pols i les al·lèrgies que produeixen aquests treballs i no volen que es torni a reemprendre fins que això no es resolgui.

SANT GENIS CONFIA ENÇARA

L'associació de veïns de Sant Genis i Lladoner ha elaborat recentment un informe sobre la situació urbanística de la zona i, amb les conclusions d'aquest informe, va visitar el regidor del districte XII, Costa Ugeda, que va prometre la col·laboració. Dissabte passat, el regidor acompanyat de diferents tècnics municipals i d'una comissió de veïns va recórrer el barri i, de la visita, va sortir la promesa verbal que l'Ajuntament redactaria un estudi que seria acabat abans de final de mes.

L'associació diu que "confia en la continuïtat d'aquests contactes i espera que un cop constada la magnitud dels problemes, l'Administració adoptara les mesures pertinents a fi de solucionar-los en un termini curt".

Esdeveniment Editorial

Història de Catalunya

d'Antoni Rovira i Virgili. Pròleg de Jaume Sobrequés i Callicó. Reproducció facsímil de la primera edició publicada entre 1922 i 1934 i completada per personal especialitzat. Amb uns 4.000 gravats en blanc i negre i làmines a tot color, fora de text. Volums d'aparició trimestral d'unes 700 pàgines. Format 25x16 cms. Luxosament relligats en pell i cap daurat amb or fi.

Acaba d'aparèixer el primer volum

Demanu sense compromís el prospecte a tot color, gratuït ja sigui personalment a la Llibreria o bé enviant o copiant el peu d'aquest anunci a

CASA DEL LLIBRE - CATALÒNIA
Ronda Sant Pere, 3
Barcelona-10

El Sr. _____
adreça _____
poblatió _____
desitja rebre informació de la Història de Catalunya.

S.O.S. per "l'Hospital"

Aquesta última setmana l'Hospital de Sant Pau ha estat centre d'un conflicte laboral i sanitari important. Ara és resolt, però subsisteix el problema de fons de l'hospital. El doctor Pi-Figueras, ex-president del Cos Facultatiu d'aquest hospital, ens ha tramès el següent article en què mostra la seva preocupació per aquest important centre hospitalari.

Així, "l'Hospital", a seques, perquè l'Hospital de la Santa Creu ha estat durant més de cinc segles l'Hospital de Barcelona i per extensió l'Hospital de Catalunya.

Avui sembla que la venerable Institució agonitza. És possible? És possible que Barcelona i tot Catalunya assisteixin impasibles a l'espectacle depriment de l'ensulsiada d'aquest Hospital del que tots ens sentim orgullosos? Iprecisament en aquests moments que es reivindica la personalitat de Catalunya i es malda per tal de restaurar les nostres Institucions seculares, sembla que tothom, començant per la Molt Ilustre Administració (MIA) que no diu res, ni els estaments de què depèn en certa manera l'Hospital des de la seva fundació, capítol catèdric i ajuntament de la Ciutat, ni les entitats representatives de l'ordre social, ni la premsa, que s'ha limitat a aportacions purament pública i aconseguir que s'alcï un crit que hauria d'ésser unànim: Salvem l'Hospital!

BREU

GIRONA. — El vinent dia 10, informa Cifra, el ministre d'Obres Públiques, Antonio Valdés i González-Roldán, visitarà la ciutat. Mantindrà converses amb el president de la Diputació i es traslladarà a la Jonquera per inspeccionar les obres d'unió de les autopistes espanyola i francesa.

GRANOLLERS. — La secció d'Ensenyament dels Amics de l'ONU ha preparat un cicle de conferències sobre la problemàtica educativa. La segona d'aquestes va tenir el títol "Opcions de l'alumne en acabar el 8è curs d'EGB". Tenen lloc a la Casa de la Cultura Sant Francesc.

HABITACIONS JOVENILS

A MIDA

DORMITORIS MÚLTIPLES
CAMBRES-ESTUDIS
PROJECTATS I DISSENYATS
EN CADA CASINFORMACIÓ T. 300 02 90.
HORES TALLER

No hi ha dubte que els temps són difícils per al sosteniment d'una Institució Hospitalària; la Medicina és terriblement cara i per això sembla que únicament la Seguretat Social amb les seves imposades fonts d'ingressos pot reixir-hi. És possible que la Seguretat Social pugui salvar l'Hospital. Però no serà a compte de fer-li perdre la seva peculiar personalitat i el seu títol multi-secular d'Hospital de la Ciutat? Quan aquest era una Institució de Beneficència, s'aguantava la seva economia amb les innombrables aportacions de persones, humils i poderoses. Pau Gil llegà una fortuna, fabulosa pel seu temps, per a bastir un nou Hospital i poder al·liberar l'antic de la Santa Creu de les venerables sales gòtiques que no lligaven amb les necessitats de la vida hospitalària moderna. I molts compatriotes benemèrits hi contribuïren amb donacions i llegats importants. Amb l'esforç de molts es bastí aquest nou Hospital de la Santa Creu i de Sant Pau, d'arquitectura singular per bé que poc adequada per un Hospital de la nostra època, encara que té serveis perfectament projectats i estudiats. No fa pas molts anys que encara el Notari barcelonès en redactar un testament preguntaven al testador: què deixeu per a l'Hospital? Sembla que tot això s'ha acabat en passar de l'Hospital de Beneficència a l'Hospital empresa. Però és que el nostre Hospital s'ha de tractar com una empresa qualsevol? No requereix un règim especial? No hi ha d'haver algú o molts que eixuguin el dèficit de l'empresa? Les Institucions, les Caixes, les Associacions professionals, tots els ciutadans poden fer-ho. L'Hospital ho mereix i Barcelona no pot oblidar-ho.

Salvem entre tots aquest Hospital de gloriosa història que en el que va de segle, sobretot, ha estat el capdavanter de la Medicina moderna del nostre país, amb nom i prestigi internacional. No oblidem les grans personalitats mèdiques que ho foren a l'Hospital i tal vegada per l'Hospital. Els Esquerdo, Raventós, Ribas i Ribas, Gallart, Corachán, Comas i Prió, Vilardell, Martínez Garcia, Barraquer, Pinós, Guiera i tants d'altres, per anomenar solament els desapareguts, són noms que honoren la Medicina catalana d'aquest segle. No solament ha estat la funció assistencial si no també la científica, les activitats docents i de formació professional, l'impuls de tècniques noves el que ha fet l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau universalment conegut en el món de la Medicina.

Crec que no es pot deixar perdre una Institució semblant. Opino que la seva situació no és irremediable, ni de bon tros. Potser la MIA ens podria informar. Cal conservar l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau amb la personalitat rellevant que els segles, Barcelona i Catalunya li han donat.

Déu vulgui que aquesta crida tingui ressò; tal vegada podrà contribuir-hi el darrer i penós conflicte que tant ha actualitzat l'Hospital.

J. PI-FIGUERAS

Marsé, literat de moltes professions

Ha escrit el guió per a un film que es roda a Barcelona

Joan Marsé, escriptor, autor de diverses novel·les en castellà i guanyador del premi internacional Ciutat de Mèxic per a obres escrites en llengua castellana, censurat per l'Administració espanyola, redactor en cap de la revista d'humor "Por Favor", ha escrit un guió cinematogràfic per a un film que realitza Roberto Bodegat. L'acció de la pel·lícula passa a Barcelona i és en els escenaris barcelonins on vam anar a trobar Joan Marsé.

El guió del film "En libertad provisional" és el primer que escriu expresament Joan Marsé i no és, doncs, una adaptació de cap de les seves novel·les.

HISTORIA DE DOS IMMIGRANTS

—Aquest primer guió que fas, suposa un tipus de treball i d'actitud diferent per part del novel·lista?

—Efectivament, no té res a veure escriure un guió cinematogràfic amb escriure una novel·la. Un guió de cine, en principi, no és un gènere literari, sinó més aviat una feina prèvia, un treball sobre el qual s'haurà de fer la feina després; pot ésser més o menys ben escrit, però això no té massa importància; allò que la té és que expressi bé, d'una forma narrativa coherent, una història.

—En aquesta pel·lícula que es filma segons el teu guió, Barcelona és un pur marc ambiental, és protagonista...?

—El film narra la història de dos personatges que viuen a Barcelona, i tota l'acció s'esdevé a Barcelona. La ciutat de Barcelona hi apareix d'una manera física, no com a protagonista, per bé que amb una importància decisiva.

—Quina és la història que expliques en aquest guió?

—Es la història de dos immigrants, una mica marginats dins de la societat catalana. Dos personatges que intenten adaptar-se a les convencions establertes, que semblen aconseguir-ho, però que al final fracassen.

NO SOC ESCRIPTOR PROFESSIONAL

—Penses professionalitzar-te com a guionista de cinema?

—No, no. He escrit aquest guió, perquè hi estava interessat Roberto Bodegat, que volia filmar una pel·lícula a Barcelona; però també perquè vaig veure que tenia possibilitats i perquè em divertia la idea de treballar amb Roberto, que coneix des de fa molts anys; ho hem fet molt lentament, amb molta preparació. Tant si surt bé com si no hi

surt, el fet d'haver contribuït a fer una pel·lícula és una feina positiva per a mi, perquè implica unes experiències que m'interessen, però de cap manera no penso professionalitzar-me com a guionista de cinema, si és que arribava a interessar com a tal, cosa que tampoc no sé. A mi, el que més m'interessa, el que més em diverteix és la novel·la. Considero que és el mitjà d'expressió que més m'escau.

—Professional de la novel·la, doncs?

—No, no, impossible. Pensar que es pot viure de les obres que un home escriu en aquest país, això només se li pot acudir a un "loco". Mai de la vida! Jo treballo des de que tenia tretze anys; he fet cinquanta mil coses i tant em fa. No em queixo. No sóc un escriptor que treballi vuit o deu hores diàries. I m'agrada de tenir un contacte amb la realitat a nivell laboral, és a dir, fer, a més, una altra feina. Fer una altra feina que m'obligui a sortir al carrer i veure què passa.

—Aquest personatge que has creat i has donat a conèixer a la revista "Por Favor", el "xoriço", el marginat confident, té res a veure amb els personatges de la pel·lícula?

—No, no; tot i que la història del protagonista és la història d'un delinqüent, d'un home que en argot policial es diu... "topero", un "re-bentapisos". Al començament del film és detingut, en sortir de la presó fa un intent d'integrar-se a la societat establerta, però no ho aconsegueix i, finalment, torna a ingressar a la Model.

—D'on et ve la preocupació literària per aquests personatges marginats?

—En realitat, la meua preferència per aquest tipus de personatges és condicionada, ja que són un vehicle narratiu. Jo els utilitzo d'una forma descarada com a vehicle narratiu, com a tascó. Aquest marginat és un personatge que, per la seva composició mental i per causa dels condicionaments socials, és un individu d'acció, un imaginatiu, un home que topa amb la societat, que sempre es belluga. Viu sol i em serveix de vehicle narratiu, perquè el puc seguir i puc veure que li passen moltes coses. És un "tio" que igual entra en un pis de gent adinerada com de sobte pretén casar-se, i de cop i volta se'n va i el velem tot seguit en un altre indret...

LA CENSURA TE LA CULPA DE TOT

—Bodegat, director amb bon ofici, ha estat criticat per haver participat en aquell projecte, després frustrat, que cercava una tercera via per

al cinema espanyol, ¿què en penses tu?

—No sóc partidari de les qualificacions que acostumen a fer els crítics i, a més, penso que les fan per manca de competència, perquè no ho saben fer d'altra manera. Crec que només hi ha pel·lícules bones i pel·lícules dolentes, novel·les bones i novel·les dolentes, i tota la resta no és res més que unes qualificacions al marge de l'obra en si, que és el que interessa.

—La censura, que tu has suportat i suportes, ha estat tant per al cinema com per a la literatura l'excusa dels incompetents, segons els uns, i la causa de la pobresa creadora, segons els altres. Qui és el qui té raó?

—La culpa de tot, la causa de tot el que està passant al teatre, al cinema i a la novel·la —car tots tres estan en crisi—, és en primer lloc la censura, no diré d'una manera total i exclusiva, però sí en primer lloc. Primer ha de desaparèixer la censura i després ja veurem què passa. De vegades sento a dir que en Tal adueix el fet d'haver-hi censura per justificar l'obra que ha fet i que no està gens bé no perquè hi hagi censura, sinó perquè està mal feta, perquè el seu autor no dona per a més. Això és cert en alguns casos, però sempre que es faci una afirmació així, hem de procurar no oblidar que, darrera, sempre hi ha una censura i que mentre existeixi la censura tot esdevé un mal afer.

—Escrius en castellà perquè t'és més fàcil o perquè consideres que d'aquesta manera tens més públic al teu abast?

—Una mica per totes dues coses. Cal deixar, clar d'entrada, que jo vaig rebre una formació castellana i en castellà. Quan era infant, l'escola era totalment en castellà —era el temps del "lenguaje del imperio"—, la premsa de tota mena, íntegrament en castellà, etc. Jo vaig formar-me una estructura literària en castellà i quan vaig començar a escriure no ho podia fer sinó en castellà. Quan, més endavant, vaig ser conscient d'això, no em vaig plantejar d'escriure en català i no ho vaig voler fer tampoc per raons culturals o de bàndol. D'altra banda, escriure en castellà em permet d'arribar a un públic més nombrós; si pogués, escriuria en xinès, i no pas per raons econòmiques, sinó perquè, quan escric una novel·la, sempre m'estimo més que la llegeixin cinc persones que dues. I, tanmateix, no descarto la possibilitat d'escriure algun dia en català; dependrà del tema i de la necessitat que aquest tema sigui expressat en català.

Joan Marsé, novel·lista, premiat internacionalment, ara en terreny cinematogràfic; algun dia potser novel·lista en català. Depèn.

X. CAÑO TAMAYO

de totes formes...

consulti a COPIRESA quan pensi construir una piscina

la construirem amb les tècniques més modernes (formigó a pressió "GUNITÉ") i dels tipus i mides més d'acord amb els seus parers i preferències, proveint-la amb els aparells i accessoris necessaris per gaudir d'una aigua neta i cristal·lina.

Especialitzats en piscines privades i d'esbargiment

12 ANYS DE GARANTIA - SERVEI POST-VENDA - CONDICIONS ECONÒMIQUES ESPECIALS

copiresa

PISCINES
TENNIS
DEPURACIÓ

Lluís Antunez, 13
Tels. 228 32 98 / 218 04 01
Barcelona-6

clar S. A.

Aparells d'il·luminació

Isaac Albéniz, 65
CARDEDEU [Barcelona]

BREU

ARBECA. — La Comissió cultural del Consell Parroquial ha organitzat les VI Jornades Culturals que se celebraran un recital de cançons, una conferència amb participació de Josep Benet, avui, sobre "Catalunya, present i futur" i els 13,20 i 25, de Francesc de B. Aragay, Josep M. López Llavi i Joaquim Ferrer. També hi intervindran ponents d'altres grups polítics.

ARBUCIES. — Com a primera activitat de la renovada Junta de l'Associació de Caps de Família cal esmentar —informa Quirze Montsoliu— l'organització d'un cicle de conferències "Les opcions democràtiques" amb participació de Josep Benet, avui, sobre "Catalunya, present i futur" i els 13,20 i 25, de Francesc de B. Aragay, Josep M. López Llavi i Joaquim Ferrer. També hi intervindran ponents d'altres grups polítics.

CENTELLES. — La celebració del primer de maig —informa Badosa— ha estat feta pel jovent d'aquesta vila dalt del turó del Puigsagordi, tot celebrant un aplec amb desplegament de la bandera catalana i cants referents a la jornada.

GUARDIOLA DE BERGA. — El recital de Lluís Llach celebrat a Guardiola de Berga el diumenge passat —informa Josep Riera— congrega unes 1.000 persones de la comarca, en un ambient popular molt intens, on una gran pancarta "La Bergueda: 2.500 signatures per l'amnistia prestatària, entremig de constants crits de "Llibertat, Amnistia i Estatut d'Autonomia", "Visca l'Assemblea" i "Poble Català, posat a caminar". Algunes cançons com "L'Estaca" foren escoltades a peu dret, i la Guardia Civil, present al recital, no actua en cap moment.

HOSTALRIC. — El diumenge que ve —informa Quirze Montsoliu— se celebraran el I Cros infantil i juvenil, comptant amb la presència del campió d'Europa, Mariano Haro. És organitzat per l'Ajuntament Popular, i, com a protegit, el dissabte l'esmentat atleta dirigirà un col·loqui sobre atletisme.

MOLINS DE REL. — A la sala d'actes del Grup escolar Anons XIII, s'està desenvolupant —ens informa Joan Pi Saumena— fins el 20 de maig, el II curs de socors, que és organitzat per l'Assemblea Local de la Creu Roja.

LA POBLA DE CLARAMUNT. — Després del robatori, fa quatre anys, del retaule de Santa Margalida a Castell i de la seva posterior descoberta en un amagatall, on fou trobat molt destingit, ha estat novament restaurat —informa Josep Riba i Gabarro— en ocasió de l'aplec de la Santa Creu, millorant-se les condicions de la seva protecció.

EL PRAT DE LLOBREGAT. — "Democràcia endavant" és el títol d'una sèrie de col·loquis —ens informa Jaume Rabro— que se celebraran a la ciutat per augmentar el coneixement polític dels pratencs. Hi parlaran setmanalment —a partir d'ahir que no feu Jordi Pujol— Joan Reventós, Josep Pallach, Jorge Trias Sagner, Joan Armet, Joan Colomines i Josep Solé Barberà.

SANT CUGAT DEL VALLES. — Han estat inaugurades les noves il·luminacions del Monestir. Amb aquest motiu, l'alcalde de la vila ha invitat el batlle de Barcelona, segons ens informa Joan Tortosa. El senyor Viola manifestà la seva voluntat de germanor entre Barcelona i els pobles de l'àrea metropolitana.

SANT SADURNI D'ANOIA. — Ha estat celebrada la conferència de Miquel Roca Junyent —ens informa Francesc Carafí— a la institució Cultural La Llar, sobre el tema "Una opció política actual", on parlà de la necessària instauració de la democràcia al país i la tasca feta en aquest sentit pel grup Convergència Democràtica, al qual pertany el conferenciant.

TORTOSA. — El conjunt de 250 habitatges de tipus social que havia de construir a Tortosa l'Obra Sindical del Hogar no han estat encara edificats per dificultats que provenen del fet que els terrenys que interessaven per a llur construcció resulten excessivament cars per al pressupost que l'esmentada Obra pensava invertir en el Polígon Industrial projectat a l'efecte, segons informa Europa Press.

D'altra banda, els solars més rendibles econòmicament no poden ser destinats a construcció, perquè així ho disposen les directrius que marquen el Pla Municipal d'Urbanisme de

BADALONA

Dimissió d'un tinent d'alcalde

Addueix raons de tipus personal, que ningú no creu

El senyor Josep Mateu Cunillé ha dimitit el seu càrrec de regidor i de tinent d'alcalde de governació de l'ajuntament de Badalona.

Ha adduït unes raons personals, però l'opinió pública creu en altres i poderoses raons de fons. Poc després de la seva dimissió, el senyor Mateu ha dit que "l'alcalde és una bona persona, però es troba sense equip" i que "ja és hora de treballar seriosament, car s'ha acabat el temps de jugar".

TROBADES ARQUEOLÒGIQUES

Una conducció d'aigua de l'època romana, que segons sembla proveïa l'antiga Baetulo i és un monument arqueològic important, ha estat posat al descobert fa pocs dies pels membres de la Secció d'excavacions del Museu Municipal.

El conducte, de 35 m de llargada, 1'60 m d'alçada i 1'20 m d'amplada, ja era conegut durant la guerra i aleshores va ser utilitzat com a re-

fugi. Per això no s'hi ha trobat pràcticament cap vestigi arqueològic. A l'altra sortida però, excavada els anys 1973 i 1975, van trobar una gran quantitat de material arqueològic procedent de l'època en què s'utilitzava el conducte (finals del segle I dC).

L'excavació actual mostra una important construcció de pedra i morter, amb paviment, parets i volta de canó, que des de la zona alta de la ciutat va a les antigues termes romanes, avui Museu Municipal. Aquests treballs han permès determinar l'època en què es va construir el conducte, aproximadament l'any 15 o 20 dC. No cal insistir en la importància històrica d'aquesta conducció d'aigua, car ens proporciona un millor coneixement de l'urbanisme i la topografia de la Baetulo romana.

El conducte, que és al pati d'una casa del carrer de Fluvià i travessa el carrer de Pujol, corre el perill imminent de ser tapat per la construcció de la prolongació del carrer Lladó.

MARIA TERESA RIBO

TERRASSA

Dos barris que busquen escoles

Can Anglada i Can Pere Nort: promeses incomplertes

El Pla Escolar d'Urgència del curs passat semblava que havia resolt tots els déficits en matèria d'EGB a Terrassa, però, a la pràctica, ha creat nous problemes. Així, per exemple, mentre el Polígon de la Carretera de Rubí disposa de tres centres estatats de Bàsica, tot un barri com Sant Pere Nort encara no en té cap.

Fa dos anys, l'Ajuntament va adquirir uns terrenys de 28.000 m² situats entre els carrers Béjar, Provença i la Riera de les Arenes, per destinar-los Col·legi Nacional i complex polideportiu, a fi de cobrir algunes de les necessitats que, ara mateix, té plantejades Sant Pere Nort. Aquesta adquisició va ser oportunitat aprovada pel Ple Municipal corresponent, i semblava que no hi havia cap dubte sobre la realització de les obres. Però han anat passant els mesos i totes les promeses fetes als veïns han estat, fins ara, paper mullat. D'altra banda, hom diu que la Secció de Governació de l'Ajuntament projecta arrabassar 11 dels 28.000 m² per bastir-hi una nova caserna de la Policia Armada. Els veïns organitzats en l'Associació de Caps de Família del barri, no s'oposen pas a això que les forces de l'ordre disposin de nous habitatges, però, si que hom prengui així com així terrenys i, per tant, equipaments, tan absolutament necessaris. Per això, reivindiquen la construcció immediata del grup escolar, necessitat urgent del barri, i que la resta del terreny sigui destinada a zona verda, polisportiu, biblioteca i ambulatori —recordem, de passada— que els dotze ambulatoris promesos fa tant de temps als barris no han encara arribat i hom ignora, a més, a quins sectors aniran destinats. També demanen els veïns i de forma immediata, que el solar en qüestió sigui convenientment netejat i clos, ja que el seu estat actual constitueix un focus d'infecció per al barri. Mentrestant, aquests veïns ja s'han començat a moure i, fa pocs dies, van celebrar una assemblea a l'aire lliure als terrenys esmentats.

ELS DE CAN ANGLADA

Per la seva banda, el barri de Can Anglada es troba en dificultats semblants. Per ara, l'Ajuntament només té el projecte de construir un grup escolar a un terreny situat entre els carrers Jacint Elies, Herois de Còdol i el vial lateral de la Riera de les Arenes. Aquest terreny s'ha de comprar amb càrrec a un pressupost extraordinari, i la nova unitat educativa, cas d'esdevenir realitat, tan sols serviria per a substituir dignament uns barracons provisionals situats a la Pla-

ça de Pius XII i en terrenys de la Parròquia de Sant Cristòfol, i no augmentaria, per tant, el nombre d'aules actualment existents. Davant d'això, els veïns —que s'han anat queixant reiteradament a l'Ajuntament sobre aquests problemes— consideren necessària la redacció d'un Pla Especial de promoció municipal que permeti d'atendre degudament la dotació de places escolars de Can Anglada. Al mateix temps, i després d'haver realitzat un atent estudi de les poques possibilitats que encara resten per tal de disposar de terrenys aptes per a la construcció d'un grup escolar de 16 aules d'EGB, han arribat a la conclusió que l'únic solar idoni és el comprès entre els carrers de Ricard Wagner, Avinguda de Barcelona, Ramiro de Maeztu i Pau Marsal, la superfície del qual és d'uns 7.000 m².

UN PLA ESPECIAL

La Junta de Veïns demana, doncs, a l'Ajuntament, la redacció en breu del Pla Especial abans esmentat i, com a mesura d'urgència i primera d'aquest Pla, que procedeixi a l'adquisició de l'illa que limiten els quatre carrers que hem assenyalat. A més, hom adjunta a la instància corresponent un breu estudi titulat, precisament, "L'ensenyament al barri de Can Anglada" on, de forma clara i precisa, es fa un repàs de les necessitats de la zona en matèria educativa, d'on es desprenen com a conclusió "la urgent necessitat de la construcció, al-

"les CORTS" carrer Galileu, 281-285 (Can Bruixas), a 25 m. de la Travessera de les Corts. A 50 m. del Metro i del mercat de les Corts ● Pisos de 4 habitacions amb armari, cambra de bany, lavabo amb dutxa, menjador-sala d'estar amb armari buffet incorporat, cuina ben pensada, amb ventilació per als fums, tres piques d'aigua, dues de cuina i una de treball (per a galledes), armari de fusta (aixos i alts), taula petina, connexions perparades per a instal·lar màquines automàtiques (renta-plats i renta-roba) i equipada amb una màquina d'eixugar roba (eixugament total). ● Entresolat al passadís i al distribuïdor, i armari per a roba ● Aigua calenta per gas i calefacció elèctrica. ● Aïllament acústic. ● Armari de malendregos per a cada pis. ● Porteria molt àmplia, amb escala doble i amb dos ascensors. Terrassa-solàrium amb ping pong. ● PREU TOTAL: a partir de 2.150.000 ptes. inclosa hipoteca, a pagar en 14 anys. Al mateix edifici, venda de despatxos i de places d'aparcament.

Visites del pis de mostra moblat: A l'edifici mateix, els dies feiners de 10'30 a 2 i de 4 a 8 (diumenges, de 10 a 2).

Immobilària Jordi, S.A. Burdeus, 22, baixos. t. 3219793

COSTA BRAVA, A PROP DE PALAMOS

Som una comunitat de propietaris que ens hem creat un reduït nucli residencial pel l'esplai de les famílies, tenim restaurant privat, club social, pistes de tennis, torres i terrenys per adjudicar solament a 8 nous socis. Volem persones a nivell social i amb gust. Demaneu entrevista al nostre senyor Ger. TEL. 223-0244.

SANT CUGAT DEL VALLES

Atemptat contra l'urbanisme del poble

A la zona de la part lateral dreta del Monestir de Sant Cugat hi havia anys enrera una ampla zona verda, que permetia la visió del Monestir des de la rambla del Celler, pla del Vinyet, fins a la carretera de Barcelona a l'entrada del poble; en aquesta zona no es permetia d'edificar, segons les normes del Pla del 53. Un bon dia però, s'obri un carrer al bell mig de l'explanada i es començaren a construir cases, seguint la norma tantes vegades repetida, de camuflar les disposicions del Pla del 53 amb teta mena d'evasives, i això, des de la mateixa "Casa Gran".

Com deïem, un cop obert el carrer esmentat a la zona lateral del Monestir, es procedí a edificar, i una d'aquestes edificacions és el parc mòbil de l'Ajuntament, estranya edificació, que, afegeix a la seva falta d'estètica l'acció destructiva d'una zona verda que calia haver respectat, perquè és un terreny proper al Monestir i forma part del Conjunt Urbanístic que l'envolta. El parc mòbil es comufla, al dessota mateix del carrer de la Torre —ja que l'explanada fa desnivell— i al seu damunt s'hi va deixar un terrat

vorejant el carrer, força important en grandària, força negatiu estèticament parlant, i seure cap eficàcia pràctica.

UN INSOLIT BAR

En el darrer Ple extraordinari, es va llançar la lluminosa idea de construir, en aquest terrat pavimentat i tancat, que no serveix per a res, un quiosc-bar. Segons opinió del senyor batlle, també s'hi pot edificar, ben encabir un bar-restaurant. Els regidors que sempre van d'acord amb tot el que proposa l'alcalde, per forassenyat que sigui —tan sols s'oposen sistemàticament a tot allò que demana el poble—, varen estar-hi d'acord immediatament i es procedí sens treva a l'encairre de projecte a l'arquitecte municipal.

Amb aquesta tranquil·litat, es proposa un disbarat semblant i, en una mateixa sessió, és aprovat i donat a execució, quan per a tots aquests tràmits, normalment fan falta tres sessions plenàries. Es que el consistori sancugatès, té pressa per realitzar unes obres que li són convenients, ja que el temps s'acaba per a determinats membres, de cara a les eleccions del novembre i el consegüent canvi de càrrecs? La mateixa pressa, la varem veure un o dos anys abans de sortir a exposició pública el Pla del 74, quan es posaren en pràctica d'una forma gairebé frenètica, plans parcials i de tota mena, sense l'aprovació de la Comissió d'Urbanisme i basant-se en la política del fet consumat. Durant una temporada bastant llarga, una grua tocarà l'altra, en l'afany més o menys a construir en llocs més o menys prohibitius.

JOAN TORTOSA

COMPRO

LLIBRES ANTICS I MODERNS

LLIBRERIA PUVILL

Boters 10, Palla 29, Tel. 318 29 86
Jaume I, 5, Tel. 302 68 94
Barcelona 2

MISS ALEMANYA

Aspirant al títol de MISS EUROPA

ELECCIÓ
MISS
EUROPA

4-8 maig 1976

Als GRANS MAGATZEMS

Pyrenees

AFILIATS A PRINTEMPS
DE PARIS I GALERIAS
PRECIADOS DE MADRID

CASA PEREZ

ANDORRA

LES DONES MES BONIQUES
D'EUROPA ES CITEN
A PYRENEES ¡L'ESPEREM!

LLEIDA

Les Garrigues contra el pantà de Rialb

Dues de les tres comarques que podrien beneficiar-se de la construcció del pantà de Rialb, s'han pronunciat en contra de l'esmentada construcció. Primer va ser la Segarra, en una reunió de tots els seus alcaldes a Sant Martí de Maldà, i ara són les Garrigues, en un escrit tramès al governador civil de Lleida per la Junta Directiva del canal de les Garrigues, en el qual aquesta manifesta que no els seria gens beneficiós de regar els seus camps amb aigües elevades.

Es mostren, doncs, contraris a la construcció del pantà de Rialb alegant que els costos serien superiors als beneficis que podrien obtenir-ne. Ara com ara, els únics que semblen estar-hi d'acord és la Junta del Canal d'Urgell que, sense consultar-ho abans als regants ha informat favorablement aquesta construcció, i no ha vist amb bons ulls la gran oposició dels pobles de les comarques de la Segarra, les Garrigues i al Mig Segre, principals afectats per aquesta obra.

D'altra banda, a Sant Martí de

Maldà se celebrà ahir una nova reunió de la Junta d'Alcaldes i presidents de Germandat per tal de redactar l'informe que el dia 21 han de presentar al director general d'Obres Hidràuliques i en què manifesten la seva oposició, a la qual cada dia s'adhereixen més pobles lleidatans, a la construcció del pantà de Rialb.

MASSA INTERESSOS

Bàsicament, la queixa dels qui s'han manifestat en contra de la construcció del pantà de Rialb ve suscitada pel fet que, d'una manera o altra, no s'hagi efectuat cap consulta seriosa als interessats, tant als qui perduran les terres com als qui pagaran les obres. En canvi, hom observa massa interessos al voltant del projecte, uns interessos que poc tenen a veure amb les autèntiques necessitats dels pagesos de Lleida. Ja han estat denunciats aquests interessos i cal esperar que no arribaran a prosperar.

RICARD FONT

VIC

El batlle expulsa la premsa i el públic
Ningú no sap on para un estudi sobre un programa d'actuació

Els incidents que, sembla, són la tònica del consistori des de l'arribada del nou batlle, senyor Sadurni, han culminat, de moment, en l'últim ple municipal. Poc després d'haver començat aquest, el batlle va tocar la campaneta i va fer treure de la sala, pels guàrdies municipals el públic i periodistes present, sense que hom pogués observar cap tipus de comportament estrany que justificués una tal mesura.

Cal destacar que s'ha canviat l'hora de celebració d'alguns plens —solen ser més conflictius— normalment a les vuit del vespre, i que ara se celebren a la una del migdia. El públic i la majoria dels corresponents de premsa no poden, doncs, assistir-hi amb normalitat. Les conclusions, podrem oferir-les quan re-

bem l'acta del ple. De moment podem, això sí, assenyalar alguns dels darrers cops de l'escàndol dels regidors, ex-tinent d'alcalde de Cultura i Foment, l'un cessat i l'altre renunciat en solidaritat amb el company.

Sembla, doncs, que el dia 10 d'abril passat, el governador civil de Barcelona visitava oficialment Vic durant les festes del Mercat del Ram. En una carta dirigida al batlle senyor Sadurni, els regidors abans esmentats, Jaume Barnolas i Pau Arboix, fan constar la seva indignació davant el fet que, tal i com diuen "...es vam assabentar de la visita per la ràdio local aquell mateix dia, quan ja s'havia celebrat la recepció oficial". Més endavant, els regidors diuen "...volem aclarir per què va interceptar V. E. la carta que ens vàrem afanyar a fer arribar a l'excel·lentíssim governador civil durant el dinar que aquest presidia, carta que vàrem lliurar al nostre company regidor Josep Maria Roca i Arumi per tal que la fes personalment a mans del seu destinatari, però que V. E. va retirar de les mans del senyor Roca... i llegir en presència de l'esmentat company, tot i que el sobre deia que anava dirigida a l'atenció personal de l'excel·lentíssim governador civil. Preguem també que precisí V. E. quin destí va donar a la carta".

VICENÇ LOZANO

FARMACIES

GUARDIA NOCTURNA
de 10 nit a 9.30 matí

ABELLO. — Trajano, 16 (junt Avinguda J. Antonio)
ALTIMIRAS. — Indústria, 341 (Biscaia)
BUSQUETS. — Avinguda Generalissim, 86 (Trabajo)
CARDONA. — Pl. S. G. Taumaturg, 8 (Ganduxer)
CERA. — Passeig Maragall, 250 (Amilcar)
COMBÀLIA. — Segre, 100 (junt Borriana)
DIVI. — Princesa, 39 (Montcada)
DURAN. — Avda. Gaudi, 71 (Castillejos)
FERRER. — Avda. Hospital Militar, 32 (Ballester)
GALCERA
Avda. J. Antonio, 131 (Sardenya)
LARREN. — Alcàntara, 1 (C. Simancas)
LAVILLA. — Argullós, 49 (Puente Drago)
MARTI. — Balmes, 176 (junt Avinguda Generalissim)
MARTINEZ. — Av. J. Antonio, 566 (Muntaner)
MOLERO. — Beatriz, 11 (Dant)
OBACH. — Aragó, 1 (Tarragona)
RUBIO. — Aribau, 310 bis (junt Via Augusta)
VAZQUEZ. — Trav. de Les Corts, 194 (Carlos III)
VILANOVA. — Plaça Catalunya, 16 (Fontanella)
VILARRUBIA. — Torrent Vidalet, 35 (Sant Lluís)

De 9.30 matí a 10 nit

FARMACIA CENTRE D'ESPECIFICS ALIBES
Aragó, 236 (V. Laietana). Tel. 302-52-73
FARMACIA CENTRE D'ESPECIFICS SEGURA
Còrsega, 241 (cant. Aribau)
Tel. 230-49-12)
NURIA VIDAL TORT. Tel. 227-48-16
Major de Gràcia, 78 (junt Travessera)
FARMACIA P. VILANOVA
Plaça Calvo Sotelo, 2
Tels. 227-11-06 i 228-49-12
FARM. LLT. A. J. FORCADELL
Tel. 233-58-54. Muntaner, 67 bis (entre Aragó i Consell de Cent)
FARMACIA ANTONI SORNI
Mandri, 6. Tel. 247-10-28
FARM. SALVADOR RUBIO
Aribau, 310 bis. Tel. 217-71-57
CENTRE D'ESPECIFICS ZARRANZ
Avda. S. Ant. M. Claret, 229
Tel. 236-98-40
FARMACIA C. CERCAVINS
Unió, 6 (junt Rambles). Tel. 317-23-84
FARMACIA ESTRANY. Tel. 254-72-76
Via Augusta, 189 entre (Calvet i Amigó)
FARMACIA M. C. REVERTER
Viladomat, 90. Tel. 223-38-59
FARM. JORDI MARLY. Tel. 224-42-36
València, 90 (cantonada Rocafort)
FARMACIA P. BALANA
Borrell, 43. Tel. 241-02-11
FAR. C. COSTA (Front camp de l'Europa)
Sardenya, 520. Tels. 214-26-81 i 214-90-41
FARMACIA A. MAYA
Carrer Llançà, 11. Tel. 328-48-07 (junt Plaça d'Espanya)
FARMACIA J. SALVATELLA
Tel. 251-36-92. Maladeta, 7 i 11 (per Plaça Virrei Amat)
FARMACIA PELAEZ. Tel. 257-20-10
Bailén, 200 (cantonada Indústria)
FARM. M. MARTINEZ MATAS
Avda. J. Antonio, 566. Tel. 254-72-89
(entre Casanovas i Muntaner)
FARM. RODRIGUEZ NUÑEZ
Tel. 310-34-60. Sombrières, 19 (front Santa Maria del Mar)
FARMACIA JUSTO CAMOS
Bruc-Malloreca. Tel. 257-93-33
FARMACIA LAPUENTE
J. M. MARTI MUMBRU
Balmes, 176 (junt Av. Generalissim)
FARMACIA M. ELIES. Tel. 251-04-97
Pardo, 4 (Vivendes Congrés)
FARM. RAMON GALCERA TARRAGÓ
Avda. J. Antonio, 731. Tel. 223-01-61
CENTRE D'ESPECIFICS J. MARTI TOR
Aragó, 395 (Nàpols). Tel. 258-29-73 i 4
FARMACIA A. IGUAL
Rbla. del Prat, 23. Tel. 227-85-25 (junt Via Augusta)
FARM. M. LUISA DIEZ MONTES
Comte Assal, 147. Tel. 241-42-91
FARMACIA M. SAMARANCH
Guillem Tell, 25. Tel. 228-12-51
FARM. CEN. ESP. FEBRE
Còrsega, 507 (Sicília). Tel. 258-94-89
CENTRE D'ESPECIF. PL. CATALUNYA
FARM. ANDRES-VILANOVA-MARINO
Plaça Catalunya, 16. Tel. 329-57-97 (front Telefónica)
FARMACIA L. VILARRUBIA
Torrent Vidalet, 35 (cant. Sant Lluís)
Tel. 218-34-49

EN SERVEI D'URGÈNCIA

METGES D'URGÈNCIA 321-21-21
Centre Av. Sarrà, 50 321-21-21
Ambulàncies 321-21-21
METGES D'URGÈNCIA 312-85-88
AMBULANCIES 212-84-84

BREU

BEGUES. — S'han desenvolupat tots els actes programats en les Jornades Culturals en el marc del Congrés de CC —informa Jordi Fortuny—. Organitzades pel Club de Futbol i la Unió Sardanista locals, han assolit un gran ressò a tota la zona. Diumenge, Joan Isaac dedicà una cançó del seu recital al diari AVUI.

GELIDA. — Amb motiu del 1r. de maig, en aquesta ciutat han aparegut pintades, signades pels distints grups polítics. També s'ha escampat una bona quantitat de propaganda, que personal de l'Ajuntament ha procedit a cremar.

MARTORELL. — Han tingut lloc les Fires i Festes de Primavera, amb celebració de tota mena d'actes —informa Joan Pi i Saumell—, entre els quals cal remarcar el XIV saló d'art local i el festival de cinema amateur, que han estat guanyats respectivament per Agustí Penedès, de Manresa, i per Eugeni Anglada, de Sant Hipòlit de Voltregà.

NAVARCLES. — S'ha celebrat la IV trobada de Moviments Júnior de la comarca del Bages, amb participació de 400 nens i nenes. Va celebrar-se una missa al claustre de Sant Benet de Bages, seguida d'una xocolatada i Olimpíada. La tarda fou animada pel grup "Pitús i flautes".

SALLENT. — S'està treballant activament en la preparació de la "Segona Mostra de Cançó dels Països Catalans" a celebrar el 3 de juliol a Sant Vicenç de Castellet, a la comarca del Bages. El grup "Eixam", amb la col·laboració d'Enllaç, organitza aquesta mostra de cantants de tots els Països Catalans.

SANTA COLOMA DE GRAMENET. — Han estat constituïdes dues noves entitats musicals: Jovenuts Musicals i la Coral Infantil, segons informa Aurora Agustí. No cal saber música ni tocar instruments per a formar-ne part. Per a saber-ne més detalls, adreceu-vos al carrer Santa Eulàlia, 2.

SANTA MARIA DE PALAUTORDERA. — Patrocinat per la Federació Catalana de Muntanyisme i organitzat pel Centre Excursionista Sant Martí, de Barcelona, acaba de celebrar-se el Campament Infantil General de Catalunya, amb una participació de 1.184 acampadors, representatius de 29 entitats. Hi havia un total de 845 nens.

SOLSONA. — A mitjan mes se celebraran les Fires i Festes de Sant Isidre, amb una exposició de maquinària agrícola i industrial. Hi haurà un congrés de fotografies sobre temes agrícoles i sobre les fires. S'efectuarà una recaptat per a la lluita contra el càncer.

TORTOSA. — Al Museu de la Ciutat, coincidint amb les Festes de Primavera, s'ha obert una exposició antològica d'homenatge al pintor local Ferran Arasa en els seus cinquanta anys de vida artística, segons informen Gonell-Roglan.

IGUALADA

Convocat concurs per a zones verdes

S'ha celebrat a l'Ajuntament un Ple extraordinari, del qual no destacaren cap més punt sinó el que feia referència a l'obertura d'un període de concurs d'idees per a l'ordenació de zones verdes.

Sota aquesta perspectiva d'ordenació dels espais verds, s'obre concurs per a la zona del Passeig Verdagué i l'estació dels Ferrocarrils Catalans, amb premis per valors de cent, cinquanta i vint-i-cinc mil pessetes.

Un altre punt polèmic fou el de la discussió sobre una demanda de l'empresa constructora del nou mercat. Aquesta demanda era xifrada en 13 milions de pessetes en concepte de puges de preus i encariment de mà d'obra. L'Ajuntament escoltà una recomanació dels advocats i abonà 4 milions de pessetes a l'empresa. Els regidors estan bastants estranyats d'aquesta demanda, quan el terme de lliurament ja és complert fa temps.

EL CONGRES ES MANIFESTA

El Secretariat del Congrés a la comarca de l'Anoia ha fet conèixer un comunicat en el qual fa una valoració de la trajectòria del Congrés, i fa una crida a tots els igualadins i entitats preocupades per la

cultura en general per tal que s'adhereixin i participin en les tasques que el Secretariat organitza a la ciutat.

SECRETARIA D'ENTITATS CULTURALS

En una reunió de 21 persones representants de les mateixes entitats d'Igualada s'arribà a l'acord de crear un secretariat o coordinadora que aglutinés i fes de cap organitzador de les activitats culturals d'Igualada. S'ha arribat a l'entesa en els següents punts: unificació dels fitxers dels socis de totes les societats, organització d'activitats conjuntes i s'ha trobat un padrinatge entre els organismes econòmics i oficials.

DOCUMENT DE L'ATENEU IGUALADI

L'Ateneu local ha retrobat en part el seu antic nom i ha recobrat bona part de les seves activitats, ara vitalitzades per un grup de joves. Però els recels dels antics ateneïstes han quedat poc satisfets per l'ambigüitat del document, en el qual es manifesten poc clares les intencions de renovació per part de la Junta Actual.

JESUS GUTIERREZ

VALLS

Renfe continua sense facturar mercaderies

Aquests primers dies de maig les empreses industrials de Valls hauran de cercar uns mitjans propis per a efectuar la facturació per ferrocarril de les seves remeses de manufacturats.

I si, com sembla, la qüestió continua invariable, ningú no hi trobarà remei.

Des de fa temps, malgrat haver-se proclamat amb molta insistència que Valls estava destinada a ésser una població d'alt nivell industrial, els serveis de facturació de paquets i mercaderies per transport variari havien estat suspesos a l'estació de la RENFE a Valls. Llevat de

les trameses fetes per règim d'equipatge, totes les de les altres tarifes (porta a porta, gran o petita velocitat, etc.) s'havien de realitzar a l'estació de Reus. Una agència concessionària, compromesa per contracte trimestral, feia d'enllaç entre els fabricants locals i l'estació receptora reusenca.

Ara sembla que, per déficit econòmic l'agència no ha renovat el contracte, i la ciutat s'ha quedat sense aquest servei. Qui vulgui trametre mercaderies per ferrocarril, haurà de tenir mitjans propis per a recórrer els vint quilòmetres que separen ambdues poblacions.

JOAN VENTURA

A Manlleu no hi ha ni un pediatre

Fa més de quinze dies que Manlleu, amb els seus quinze mil habitants (dels quals gairebé tres mil són canalla) es troba sense pediatra, i no hi ha indicis que se solucioni en un terme curt el problema.

El darrer d'ells, el senyor Ladislau Jiménez, havia notificat en diverses ocasions, fins i tot en un Ple Municipal, l'excés de nombre d'afiliats que havia d'atendre, ja que a dreta llei, pertocuen a Manlleu dos pediatres, advertint que si no se solucionava la qüestió abandonaria la plaça, i realment ha estat així.

Coneguda la notícia, han estat diverses les persones i les Entitats que s'han mogut, entre elles la Jove Cambra que va trametre una carta a l'Ajuntament, sense que n'hagi rebut resposta.

JOAQUIM ALBAREDA

DIVISIONS METAL LIQUES

damo

FERRERIA METAL LICA

Total garantia • Millor servei

Immillorables condicions

Telèfs. 3081139-3081848

Guipúzcoa, 64 - Barcelona - 5

NECROLOGICA

† GABRIEL BADELL I GONZALEZ

Morí el dia 23 de juliol de l'any 1943

La SEVA VIDUA: JOSEPA RIBAS I TOLL

GIRONA

Institut: per un director representatiu

L'assemblea democràtica del centre contesta el sistema actual de terna

L'assemblea democràtica de l'Institut de Girona ha fet públic un comunicat en què protesta pel sistema d'elecció per part del claustre d'una terna per al nomenament del nou director que va tenir lloc el passat vint-i-vuit d'abril.

Segons aquest comunicat, el procediment actual seguit per a l'elecció d'aquesta terna és profundament antidemocràtic: "a) perquè el claustre no és representatiu del centre en tant que no en formen part ni els alumnes ni el personal no docent, b) perquè el director ha de ser per força un catedràtic essent exclòs d'altres professors numeraris i no numeraris, c) perquè el claustre no elegix directament un directe sinó solament una terna, ja que el director és designat pel Ministeri d'Educació i Ciència sense tenir en compte el nombre de vots que ha obtingut cada persona pertanyent a la terna, d) perquè encara fa més antidemocràtica l'elecció el fet que no es respecti la decisió personal dels interessats, ja que no es presenten candidatures i el nomenament no es pot rebutjar".

L'assemblea democràtica de l'Institut creu que l'elecció democràtica d'un director ha de ser feta directament per un claustre on siguin representats tots els estaments de la vida del centre (professors numeraris, professors no numeraris, personal no docent i alumnes).

L'elecció de nou director té una transcendència especial si tenim en compte que els darrers anys l'Institut de Girona ha estat completament allunyat de la problemàtica de la ciutat i amb prou feines ha contribuït a l'activitat cultural d'aquesta. La prohibició recent del títol "Homenatge a Catalunya", que havia de dur un festival de poesia celebrat al saló d'actes de l'Institut és un reflex de la política seguida fins ara al centre més important de batxillerat de Girona.

CONSTITUÏT L'AMBIT DOCENT DEL CONGRES DE CULTURA

En una reunió celebrada recentment al Col·legi Universitari de Lleida, ha estat constituït l'àmbit docent del Congrés de Cultura Catalana de les comarques de Girona. Van assistir-hi representants, entre professors i alumnes, d'EGB, del BUP i de la Universitat així com d'altres entitats relacionades amb l'ensenyament adherides al Congrés: Col·legi de Llicenciats, ICE, Antics Alumnes de la Normal, etc.

En el curs de la reunió va restar clara la necessitat de constituir aquest àmbit, ja que semblava que des de la situació particular de les comarques gironines es podia fer una aportació positiva a l'alternativa proposada pel Congrés.

Va ser acordada, després de debat, l'elecció de dos temes amplis de treball: "coneixement de la nostra realitat educativa i escolar" i "concepte d'escola catalana", sens perjudici de, més endavant, precisar més els objectius. Amb aquests punts de partença es prepara una nova reunió per al pròxim vint-i-dos de maig al Col·legi esmentat. Es de destacar que l'ICE s'ha ofert com a centre de recollida de tota mena de dades sobre la realitat educativa de les comarques de Girona.

CREACIÓ DE L'INSTITUT DE LA PETITA I MITJANA EMPRESA

El pròxim divendres 7 de maig serà anunciada la creació a l'Estat espanyol de l'Institut de la Petita i Mitjana Empresa, en el transcurs d'una taula rodona que tindrà lloc al Centre d'Estudis Empresarials de la Cambra de Comerç i Indústria de Girona dirigida pel senyor Tomas Duplà i Abadal i Salvador Moncoro i de Castilla, caps respectivament de la secció d'estructures industrials i de la secció de la petita i mitjana empresa de la Direcció General de Promoció Industrial i Tecnològica.

Apart l'anunci de la creació del nou Institut esmentat, els dos alts càrrecs del Ministeri d'Indústria parlaran, sota el títol "Problemàtica sobre el petit i mitjà empresari", sobre concentració i associació d'empreses i es tractarà de les possibles solucions administratives i de les ajudes que el Govern pensa facilitar a les

empreses que s'integrin i estableixin uris serveis comuns.

Proseguint amb la intensa activitat de la comissió de cultura de la Cambra de Comerç, el mateix divendres i al saló d'actes de la corporació, Joan Renart i Cava, director general d'EFMA, parlarà sobre "quines eren a Espanya les indústries d'avançada del futur" i analitzarà els sectors d'un creixement més alt i amb més capacitat d'expansió futura.

També la nit del mateix divendres, tindrà lloc a la Casa de Cultura d'Olot el setè dels col·loquis sobre exportació que celebren a totes les comarques de Girona organitzats per les Cambres de Girona, Palamós i Sant Feliu de Guixols. En aquest col·loqui es tractaran tots aquells temes que afecten el comerç exterior: crèdits i ajudes oficials, promoció de mercat, operativa bancària en el finançament de les operacions, etc.

JUSTICIA I PAU A FAVOR DE DOS DETINGUTS

El grup de Drets Humans del secretariat diocesà Justícia i Pau de Girona, arran de les detencions de l'obrer de la construcció Felipe Martínez Ayala (que ha passat a jurisdicció militar acusat d'agressió a la força pública) i del mestre Sebastián Parra Núñez (acusat de propaganda il·legal), ha fet pública una nota en què manifesta una vegada més la seva enèrgica repulsa davant aquests fets que afecten els més elementals drets de la persona continguts als articles dinou, vint i vint i tres de la Declaració Universal dels Drets de l'Home, com són els drets a la lliure expressió, a l'associació, a la sindicació, etc.

RAFAEL NADAL

CATALUNYA NORD

Possibles noves indústries espanyoles

Sembla que el Ministeri espanyol de Finances ha decidit de prendre en consideració tres dossiers aprovant projectes d'implantació d'unitats industrials al Rosselló i al Lluenguadoc.

"Midi Press Service", setmanari econòmic del Midi de França, precisa que es tractaria:

— D'una societat sub-catalana de joguines que instal·laria una unitat de producció dins la zona industrial de Ribesaltes (Catalunya Nord) creant així una trentena de llocs de treball.

— D'una segona societat sub-catalana d'electromecànica; els seus cinquanta nous llocs de treball beneficiarien igualment a la Catalunya Nord.

— Per fi, el tercer projecte concerneix la primera empresa espanyola especialitzada en la talla de ferro segons la demanda del client, empresa que podria instal·lar-se a prop de Montpeller.

El Ministeri francès de Finances i la DATAR estudien actualment els dossiers d'aquestes empreses.

Recordem que la darrera empresa de l'Estat espanyol que va instal·lar-se a Catalunya Nord és la fàbrica de Licor 43 de Cartagena.

LLUIS RIBES

MITING SINDICAL

Un miting-espectacle organitzat pels sindicats CGT i CFDT del centre psicoterapèutic de Tuir, tindrà lloc al teatre municipal de Perpinya divendres vinent, dia set de maig a les nou del vespre.

L'objectiu d'aquesta manifestació és informar als treballadors de Perpinya sobre la lluita ja llarga del personal del centre psicoterapèutic de Tuir per millorar la qualitat de l'assistència als malalts —amençada per la direcció—, per aconseguir

la formació d'un nombre més gran de treballadors i contra les sancions (consell de disciplina) que amenacen ara vint-i-un treballadors del centre.

El miting serà seguit d'un espectacle dona pel grup Guillem de Cabestany de nova cançó catalana i —probablement— per la cantant Teresa Rebull, que permetran així als treballadors en lluita de beneficiar-se de l'ajuda econòmica que els cal.

VAGA ESTUDIANTIL

La majoria dels estudiants en vaga contra la reforma del segon cicle de l'ensenyament superior van votar abans d'ahir, dia 4, en el curs d'una assemblea general extraordinària, la continuació de la vaga general. L'assistència corresponia a la importància dels temes discutits i de les decisions a prendre.

Aquest vot ha fet que el consell donat pel Sindicat Nationale de l'Enseignement Supérieur (animat per militants pròxims al partit comunista francès), Union Nationale d'Etudiants de France (igualment animat per militants pròxims al partit comunista francès) —favorables a la represa de l'activitat universitària— no s'hagi seguit.

Després de votar la vaga general, l'assemblea s'ha declarat per vots com a únic instrument dels estudiants en lluita i sigui a nivell deliberatiu, sigui a nivell executiu.

Per fi, els estudiants varen decidir que passarien llurs exàmens, i deixarien clar que farien, com administrativament els textos ho demanen, un oral.

Les decisions de l'assemblea general contrasten amb les informacions que donen els mitjans de comunicació sobre la represa general de l'activitat universitària.

JORDI DURAN

AGENDA

AGRAMUNT. — 22 hores, Conferència Joaquim Arana (RSDC) al Casal Agramuntí sobre "Una política al servei de Catalunya".

ALACANT. — 19.45 A Paula de Cultura de la Caixa d'Estalvis d'Alacant i Múrcia, Manuel Sánchez i Guarnar parlarà del tema "Problemàtica actual de la nostra llengua".

ARBUCIES. — A la Casa de Cultura de "La Caixa" Josep Benet parlarà sobre "Catalunya, present i futur".

ARENYS DE MAR. — 22 hores Casal de la Joventut Seráfica conferència de Josep Maria Figueras (ADC) sobre "Política i Economia a Catalunya". Organitza Cau Excursionista San Francesc.

22 hores al Casal Parroquial, Taula Rodona sobre "Els drets de la dona" amb Anna Mercader Magda Oranich i Maria Josep Aubet.

BARCELONA. — 11.30: A l'Escola d'Arquitectura, "L'ordenació del territori a Catalunya", per Manuel de Solà-Morales Rubio, Manuel Ribas i Piera, Enric Lluch i Francesc Roca.

18: Seminari de Filosofia Oriental, a la Biblioteca de Catalunya, que s'allargarà fins el dia 8.

19: Xerrada sobre Reencarnació, al Bar Velódromo, Muntaner 213, per J. A. González de Orense.

19: Conferència del professor François Daumas, a l'auditori del Museu Marítim, sobre "Le Nouvel Empire et l'époque d'Akhenaton".

19.30: "Per una democràcia econòmica i social", per Carles A. Gasóliba, al Col·legi d'Arquitectes.

19.30: Conferència de Josep Pallach, Amadeu Cuitó, Joan Majó i Fabià Estapé dins el cicle "Programes econòmics en l'alternativa democràtica", a la Facultat d'Econòmiques.

19.30: Homenatge a Machado, a l'Ateneu Barcelonès, amb Aurora de Albornoz, Josep M. Castellet i Lluís Izquierdo.

20: A l'Aula Magna de la Universitat, "L'accés de les classes populars a la cultura", per Francesc Frutos i Rafael Gisbert.

22: Al Col·legi de Farmacèutics, Via Laletana, 94, "Del risc individual davant la malaltia, al servei nacional de la salut", pels doctors Nolasac Acarin i Ramon Espasa.

BERGA. — 22.15: a la Biblioteca de "La Caixa", conferència del dr. Frederic Boix sobre "La sexualitat en l'infant".

CASTELLO. — 19: a la Llibreria Garbell, presentació dels llibres de Joan Francesc Mira i Josep Piera, "El bou de foc" i "Renou".

20: a la sala d'actes de la Caixa d'Estalvis, Taula Rodona sobre "Narrativa al País Valencià" amb la intervenció de Rafael Ventura, J. Francesc Mira i Josep Piera.

IGUALADA. — 20: Conferència-col·loqui de Josep Maria Carbonell sobre "Literatura catalana" a "La Caixa".

MATARO. — 22: a la Sala del Casal, cinema amateur català. Organitza l'Agrupació científico-excursionista.

PRAT DE LLOBREGAT. — 22: al Casal Municipal de Cultura, conferència de Jordi Pupol (CDC) sobre "Problema i perspectiva del moment".

TARRAGONA. — 20: a la Sala d'Art de la Llibreria presentació del llibre "La revolució del 1936 a Barcelona" pel seu autor Manuel Cruells.

TERRASSA. — 20.30: a la Filmoteca —Cine Catalunya— projecció de "Desfile de Candilejas" de Lloyd Bacob.

TORTOSA. — 19: a l'Hotel Berenguer IV. Quarta jornada de la Setmana Vocacional. Parlaran M. Muñoz, F. Panisell, C. Jornet, E. Simó i M. Maldonado.

SANT FELIU DE GUIXOLS

Preparació del Debat Costa Brava

David Marca i Joan Cals, adscrits a la Comissió organitzadora del Debat Costa Brava, ha explicat a Sant Feliu com s'està configurant aquesta gran taula rodona que es prepara per a la tardor vinent.

Hom vol aconseguir que el debat sigui una reflexió i una discussió crítica i intencionalment creadora de la vida tota dels pobles i la gent del litoral gironí; per a ser-ho efectivament, haurà d'emmarcar-se en un àmbit prou ample perquè englobi el marc físic territorial, el marc econòmic —tot i interrogar-se si encara és vàlid el model econòmic actual on hom viu d'una manera força inerta—, i el marc social i col·lectiu a nivells comarcal, supracomarcal i municipal. Tres vectors tan íntimament lligats que la descuran-

ça de qualsevol d'ells comporta inevitablement la degradació dels altres

DEBAT DEMOCRÀTIC I OBERT

Un debat, doncs, que per la seva pròpia naturalesa haurà de ser ampli, democràtic i obert, en el sentit que ha de donar oportunitat a diverses veus perquè es facin sentir, ha d'evitar caure en oficialismes sempre distants o en determinats interessos, i ha d'intentar inserir l'aire net de la discussió en la problemàtica col·lectiva, bé que diferenciada de Portbou a Blanes, de les cent cinquanta mil persones que formen la nostra vida en aquesta realitat física, però ara com ara entelonejada social, que és la Costa Brava.

Amb el debat, un espai territorial peculiar, per tal com és lineal, pretindrà de fer la crítica, que haurà de ser dura, de la seva pròpia crònica i, alhora, cercar els camins, ta improvisació que ha segregat uns forçosament imaginatius i audaços, per a reconstruir-se després de tan costis físics i humans gravíssims. El debat pot arribar a ser una primera oportunitat democràtica per al litoral de Girona i, perquè ho sigui, cal irrevocablement que el seu plante-

jament i la seva gestió es facin des d'unes bases democràtiques.

Un col·loqui viu següi l'exposició de Marca i Cals. Semblava que hom tenia ganes de començar ja la discussió. El debat ha començat.

SOLIUS

BREU

FIGUERES. — El proper diumenge i dins el marc de les festes figuerenques hi ha prevista la setena edició de la Fira del Dibuix i la Pintura, ens informa Emili Casademont. L'edició d'enguany compta amb la participació de cent trenta artistes que s'instal·laran a la Rambla Sara Jordà, a l'aire lliure. La Musa dels Artistes, senyoreta Mercè Fina i Rodeja presidirà tots els actes que se celebrin, entre ells la cavalcada que presentarà un nou nínot dalinià.

LLORET DE MAR. — Amb una espasa un lladre va amenaçar tres empleats d'un hotel d'aquesta ciutat costabavenca, indica l'Agència Cifra, demanant-los els diners de la caixa. Aquest robatori no va ésser possible car la guàrdia civil va retèner l'individu.

Directe de constructor

A urbanització de primera categoria a 20 minuts de Lloret. Torres des de 450.000 pessetes. Donaria facilitats.

Informació: 381-06-27

TRIEU I REMENEU SABATES A BON PREU Calçats de Mallorca

Creu Coberta, 17 (Tocant a la Pl. d'Espanya)

PROBLEMES SEXUALS

Psicològics de la parella. Impotència. Frigidesa. Ejaculació avançada. Anorgasmia. Dispareunia. Vaginisme. Orientació sexual prematrimonial. Psicoteràpia i relaxació de la parella. Equips de psicòlegs i metges d'ambdós sexes. Centre de Sexologia, C/. Escoles Pies, 50, entresol 1.º. Telèfon: 212 89 08

COMPREM TOTA CLASSE DE PARTIDES I RESTES DE SERIE. Sr. MASIP. Tel. 258 19 58

Dissabte vinent, dia 8, de les 5 a les 7 de la tarda

GASTON REBUFFAT

el cèlebre muntanyenc francès signarà exemplars dels seus llibres, el darrer dels quals

HORIZONTES CONQUISTADOS

a la

LLIBRERIA GABERNET

Passatge Duc de la Victòria, 7. Telf. 302-00-82. Barcelona 2

RIBERA BAIXA

No a les aigües de la Ford al Xúquer

Ho decidiren els alcaldes de la comarca reunits a Sueca

S'ha celebrat una reunió al saló d'actes de l'Ajuntament de Sueca (la Ribera Baixa), a la qual han assistit representants dels Ajuntaments i del sindicat de regatge de totes les poblacions de la comarca, per tal de tractar el greu problema que els ha plantejat la decisió de la fàbrica d'automòbils Ford d'Almussafes, de fer el desguàs de les aigües residuals al riu Xúquer, uns quilòmetres més amunt de la seva desembocadura.

La reunió fou presidida pel batlle de Sueca, senyor Matoses. Els representants oficials dels pobles i dels pobles afectats han mostrat el seu desacord amb la proposta de la multinacional nord-americana, proposta que, si són certes les nostres referències, fou ideada pel senyor Giner Boira, i han fet una contraproposta que segurament haurà estat traslladada al governador de la província Marià Nicolás en l'entrevista que hi ha mantingut l'alcalde de Sueca. Aquesta solució consisteix que els desguàs vagin a parar al riu Túria, ja molt aprop de la desembocadura, seguint la línia de la carretera 332.

SOLUCIO LOGICA

Aquesta proposta sembla més lògica si tenim en compte que el riu Túria, a aquesta altura, ja no és utilitzat per al regatge dels conreus d'horta. En canvi, la solució de Giner Boira malmetra, si més no, els conreus dels termes de Sueca, Cullera, Riola i Fortaleny. A més, faria fugir el turisme de Cullera, perquè les aigües del riu Xúquer han estat utilitzades, en certes èpoques, per a usos domèstics, encara que mai per a beure.

Als regants de la Ribera Baixa, els sembla molt estrany que Giner Boira els hagi donat una alternativa pròpia d'una persona no lligada a l'agricultura i no pas de l'assessor jurídic de la sèquia reial. Ha estat una manca de previsió que pot tenir conseqüències incalculables.

EL TURISME I L'ARROS, HI PERDEN

El Xúquer, com sap tothom, desemboca al costat mateix de Cullera. Cullera, cal no oblidar-ho, és ciutat que viu, com la majoria de les ciu-

tats costaneres d'Espanya, de la indústria turística, i aquesta indústria es veuria molt perjudicada pel vessament de les deixalles de la Ford al riu Xúquer; car, qui seria tan boig d'anar a estiu a Cullera sabent que, quan faria vent del sud, la platja s'ompliria de deixalles que, possiblement, provocarien enfermetats dermatològiques? A Cullera ja s'han alçat veus contra els desguàs de la Ford al Xúquer. Veus que no seran les últimes, car en depèn la vida d'un poble.

La "meravellosa" proposta dels tècnics, deixant de banda el possible col·lapse d'un poble, no ha tingut tampoc en compte —és que alguna vegada la Ford ha tingut quelcom en compte?— els perjudicis que podria provocar als arrossers de Sueca. L'aigua amb què es reguen tots els camps d'arròs de Sueca ix directament del Xúquer: ¿han estudiat els tècnics en aigües les derivacions posteriors per a l'arròs?, ¿han tingut en compte que a tots aquests llocs encara es fa la "plantà" manualment i amb aigua fins al genoll?

La Ford cerca la solució més econòmica; però les solucions més econòmiques no solen ser gairebé mai les millors. I així, doncs, no ens estranyem si algun dia ens trobem els dirigents de la Ford cantant allò de: "Qui vol deixalles, deixalles netes i bones...?"

EMILI PIERA

CASTELLO

Dessecació d'aiguamolls a Torreblanca

En la platja de Castelló entre Orpesa i Alcocebre hi ha una ampla franja de mar desèrtica. La sorra és fina, el paisatge bonic, però moltes parts són encara zona pantanosa amb totes les seves dificultats per viure-hi i construir-hi per l'abundància de mosquits i l'aigua putrefacta.

L'ajuntament de Torreblanca vol fer desaparèixer aquestes condicions del seu terme.

Han sortit ja a subhasta pública les obres per a dessecar i emplenar els trossos de terreny prop de la mar i al costat de la població de pescadors de Torrenostro. Aquesta obra, que serà l'anomenada zona verda d'extensió de Torrenostro, pujarà a més de dos milions de pessetes. Dins d'un mes pareix que serà finalitzada, i a l'estiu vindent el estiu de turistes d'aquest racó del Mediterrani podran tenir un lloc més hospitalari. Amb aquesta obra s'aconseguirà que desapareguen els nius de mosquits que aquesta zona pantanosa cria.

ERNEST NABAS

PLE MUNICIPAL A BORRIANA

S'acaba de celebrar a l'ajuntament de Borriana el ple ordinari. No era previst a l'ordre del dia l'apartat de precs i preguntes, i va resultar el més interessant quan l'alcalde va dir que es fera, informa Xavier Manzanet.

Un d'ells va ser per afirmar que el Museu Històric Municipal, que és a la Casa de la Vila és el culpable que l'edifici consistorial es vaja badant. Sembla que el Museu i la Biblioteca Municipals aniran a parar a l'antiga caserna de la Guàrdia Civil.

En un altre punt, naturalment, es va parlar de les falles, que també se'n fan a Borriana. El senyor Boix, fins ara president de la Junta Local Fallera, ha deixat de ser-ho i l'alcalde s'ha donat el nom de president, a la vice-presidència hi haurà el regidor senyor Montoliu. A partir d'aquest moment el ple es va desbordar. Ni ha coses que s'hi van dir i que nosaltres no podem reproduir.

ELX

Justo Linde, alliberat

El senyor Justo Linde Navarro, president de la UTT de la construcció a Elx ha estat posat en llibertat després d'haver estat retinut durant els darrers dies, informa l'agència Logos.

El senyor Linde fou retinut a casa seua el passat dia 26 d'abril, acusat, segons pareix, d'incitar mitjançant una crida pública a la vaga del sector. Després d'haver fet declaració al jutjat d'instrucció número 1, i d'ingressar posteriorment a la presó d'Alacant, el jutge ha tornat el seu expedient arxivat.

ALPE ES UN COL·LEGI NASCUT D'UNA PROFUNDA INQUIETUD PEDAGÒGICA I AMB UN GRAN SENTIT DE RESPONSABILITAT VERS LA JOVENTUT

La línia pedagògica i característica que segueix aquest col·legi ha assolit augmentar en els alumnes l'interès pel treball i millorar els hàbits d'estudi.

Els alumnes han pogut demostrar que l'equip docent del col·legi està al servei dels alumnes per a guiar-los en les activitats escolars i en el desenvolupament de llur personalitat.

La col·laboració amb els pares per la millor formació dels seus fills es, en definitiva, l'objectiu màxim d'aquest gran col·legi.

Oberta l'inscripció curs 1976-1977

Parvulari - E.G.B. - B.U.P. - C.O.U.

Per informació i inscripcions en el mateix col·legi, tots els dies, des de les 10 fins a les 21 hores, incluisi els festius.

Telèfons:

871 40 90 - 871 42 50 - 871 43 48

871 43 91 - 871 44 41 - 871 44 46

Ensenyança mixta.

Mitja pensió.

Servei d'autocars.

Si l'Empresa te set, que pugui refrescar-se sempre amb EUVESA

Gomis, 51
Tel. 212 41 47
Barcelona-6

amb got a gallet o amb ampolla

PAIS VALENCIA

Les "multinacionals" i els regants

AQUESTS dies estem experimentant el que suposa entropessar amb una multinacional. I de més grosses en vorem, perquè en tenim més de multinacionals que s'aixequen al davant de la nostra economia, basada en indústries transformadores petites i mitjanes, com si fossin immenses muntanyes difícils d'escalar. De multinacionals, n'hi ha d'altres, al nostre País. El que passa és que no són tan grans. Però ja fan la seva nosa. N'hi ha, per exemple, a la indústria del calcer, on les empreses més grans són multinacionals i on és multinacional la major part de la comercialització.

Però ara el que es destaca de l'actualitat —com el lector d'AVUI ha pogut comprovar per la informació puntual dels seus corresponals, aquí, al País— és la Ford i les seves aigües residuals. ¿Què cal fer-ne? Un pintoresc individu, que per cert s'ha llançat en creuada contra el monestir de Montserrat, des de les pàgines de "Las Provincias", per un article d'Amadeu Fabregat sobre les falles, ha plantat l'on de Colom proposant que la Ford faci una canonada des d'Almussafes fins a la mar i que envii al Mediterrani directament, sense passar per l'Albufera, les seves deixalles líquides.

Però el mastodont calla. No parla, no diu res i els seus representants assisteixen a reunions al Govern Civil. Ja no van a veure l'alcalde de la ciutat de València, que és tributària del llac de l'Albufera. Ja no van als organismes més directament afectats. Van al Govern Civil, és a dir, van al Govern tout court.

¿On, doncs, aniran a jurar les aigües? Ara diuen que al Xúquer. És a dir, que es tracta de despullar un sant per vestir-ne un altre. Naturalment, els regants del Xúquer han protestat. I després diuen que no hi ha oposició entre indústria i agricultura. No n'ha hauria si la tècnica ecològica s'aplicara a bastament. És a dir, si hi haguera força per a imposar-la a les fàbriques. Perquè dir que el "reciclatge" d'aigua residual no és possible és dir una inexactitud. ¿Com és possible que un circuit tancat d'aigua que si que és possible per a un automòbil no siga possible per a una fàbrica d'automòbils? El que passa és que és més car de vessar l'aigua residual a qualsevol bassa que siga més a prop. I la "bassa" que té més a prop la Ford és l'Albufera. Ja es fotran els arrossers!

LES "MULTINACIONALS" POLITIQUES A CASA NOSTRA

Hi ha també "multinacionals" polítiques que opinen sobre les qüestions valencianes, com acaba de passar amb un partit que s'ha "valencianitzat", no pas perquè siga autònom —com no ho són d'altres que igualment es valencianitzen per la seva façana—, sinó perquè ho afegixen a les seves sigles. Cal dir, per al convenient aclariment, que no es tracta de cap federació de partits, amb un plural efectiu en tota la seva organització establerta sobre eixa base, sinó de partits federats on l'autonomia es limita per l'existència d'executives a nivell de l'Estat espanyol, que són les que manen encara que deixant que practiquen les seves delegacions regionals una mena de lerrouxisme més o menys actualitzat, perquè puguen opinar sobre qüestions del nostre país com acaba de fer ara el Partit Socialista Popular el qual ha afegit a la seva sigla les paraules "del País Valencià". Aquest partit està d'acord

en la unitat lingüística dels Països Catalans, però no ho està en la comunitat nacional, que en cert sentit denuncia, reivindicant una autoctonia que ningú no nega, que jo sapiga. És a dir, que, objectivament, es posa el costat dels qui ataquen els partits d'obediència estrictament valenciana, per "catalanistes". El plec és vell perquè aquí qualifiquen pejorativament de "catalana", per "catalanistes" —i no es veu on hi fa l'ultratge— els qui reclamen un Estatut d'Autonomia per al País Valencià —repetiré perquè quede clar, "per al País Valencià"— com a mitjà polític que recupere la consciència del poble que és, és a dir, del poble que ha estat. ¿I com i per què negar que ha estat, en bona part, d'ascendència catalana? En la seva major part. És per això que hi ha una unitat cultural, admesa curiosament pel "PSP" del "PV" que, en canvi qüestionava allò altre. ¿D'on, en eixe cas, ve la unitat cultural? Els de la voravia d'enfront són més clars en això: neguen que el Valencià siga una forma dialectal de parlar el català a casa nostra; diuen, alguns, que és mossàrab, que ja hi havia documents àrabs escrits en "valencià" el segle X a Dénia o que quan va arribar aquí el rei Conqueridor, ja hi havia un rei moro a València. I tant! I en altres indrets del país. En fi, esperem que pel fil de l'acceptació de la unitat dels Països Catalans —difícil de negar per a una militància més o menys nombrosa però especialment universitària com és la del PSP en tot cas— arriben aquests amics a conclusions més clares sobre la història del poble valencià —tot sencer, és clar— i això els condueixca a considerar que la perllongació de la seva sigla originària siga quelcom més que unes paraules.

LA MARGINACIÓ DEL HOMOFILS TRACTADA A VALENCIA

D'una manera discreta, i és de desitjar que effaç, haurà tingut lloc aquí, al País Valencià, a Burjassot més exactament, i amb el patrocini de la "Fraternitat Cristiana de l'Amistat", un I Congrés de Promoció Humana i Social Joan XXIII, ha donat acolliment a aquest congrés, el principal tema del qual ha estat la marginació de l'homòfil. Es tracta d'un plantejament rigorós que va des de les qüestions religioses fins a les psíquiques passant per les jurídiques i sociològiques. Hauran estat ponents Gómez Beneyto com a metge psiquiatre; Mirret Magdalena com a teòleg; Josep Vicent Marqués com a sociòleg i Garcia Esteve com a jurista.

Si ressenye aquest Congrés, del qual no puc reportar els treballs perquè no és l'objecte d'aquestes cròniques, ho faig en primer lloc creient que és important que temes com aquests es puguen tractar amb la serietat que mereixen i fins i tot amb una certa —només una certa, encara— normalitat. Però també perquè és a la mateixa València on alguns intolerants han manipulat un article d'una revista poc divulgada per mobilitzar la ignorància —en contradicció amb el que són les festes satiritzades per la revista en qüestió— on ha pogut celebrar-se un Congrés d'aquest caire. Un Congrés, sobre un problema de marginació que demana no pas tolerància, que això seria una pura concessió intolerable, sinó el dret que els qui hi estan implicats, miren de resoldre els problemes derivats d'eixa marginació evidentment injusta.

VICENT VENTURA

MENORCA

Ordenació territorial: problema turístic

El sots-secretari de Turisme, Ignasi Aguirre Borrell, arriba avui a Menorca en visita oficial. El turisme, en una illa com Menorca, és fonamental, i si bé són molts i variats els problemes que es poden plantejar al sots-secretari, dos tenen una importància especial: l'un, es refereix a l'ordenació turística, i l'altre, a la dotació econòmica del Foment del Turisme de Menorca.

La promulgació de la llei 197/1963, de 28 de desembre, sobre Centres i Zones d'Interès Turístic Nacional, fou considerada a Menorca com l'instrument jurídic idoni per a l'ordenació turística de l'illa.

Polítics castellans venen a l'illa

Convidat per ADEME ha estat avui a Maó Santiago Rodríguez Miranda, advocat de l'estat, professor d'Hisenda Pública de la Universitat balear i membre del Comitè Executiu del Partit Social-demòcrata Balear.

El senyor Rodríguez Miranda havia estat ja a Menorca el passat mes de gener convidat pels membres de l'Agrupació Democràtica quan aquests encara no l'havien constituïda com a tal. De fonts ben informades hom sap que ADEME portarà també a Menorca el proper 25 de maig Oscar Alzaga Villamil, de l'ala escindida recentment d'ID. Així mateix el 8 de juny farà una conferència a Maó Ignaci Camuñas del Partit Liberal, conegut per una altra visita a la nostra illa el 1975, i veu va moure un gran enrenou arru que va moure un gran enrenou arran de ser prohibida la seva xerrada a l'Ateneu per l'autoritat governativa.

J. Q.

Menorca va creure que l'aplicació d'aquesta llei era quelcom vital per al desenvolupament integral de l'illa, per tal com la declaració de Menorca com a Zona d'Interès Turístic suposava —apart els avantatges de tipus econòmic i fiscal— donar unitat i coordinació a totes les decisions futures sobre el desenvolupament del sector turístic a l'illa, harmonitzant-lo amb el sector industrial i amb l'agropecuària.

Tot interpretant aquestes raons, el Foment del Turisme es va dirigir, per dues vegades, al Ministeri d'Informació i Turisme: la primera el 1964 i la segona el 1970. Ambdues vegades la intenció era la mateixa: sol·licitar que Menorca fos declarada Zona d'Interès Turístic Nacional d'acord amb la normativa de la Llei. Però en cap de les dues ocasions no fou atès.

Posteriorment, l'Assemblea Provincial de Turisme va incloure la petició, recolzada aquesta vegada per la Cambra de la Propietat Urbana, així com per la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació.

El Decret 2482/1974 del 9 d'agost, que entén sobre l'ordenació dels territoris turístics i els territoris de preferent ús turístic, ha vingut a reafirmar la tesi primitiva del Foment del Turisme de Menorca. És evident, doncs, que el que avui s'ha de demanar al sots-secretari és que, urgentment, s'apliquin aquelles mesures que condueixin cap a una ordenació total i definitiva del nostre territori pel que fa la qüestió turística.

Fa poc més d'un any, la Direcció General d'Ordenació del Turisme va sol·licitar dels CIT els plans de promoció del turisme. Immediatament, el Foment del Turisme de Menorca va respondre a la crida amb una sol·licitud raonada de 12.675.000 pessetes.

El mes de juny del 1975, el presi-

dent del Foment s'entrevistà —juntament amb els presidents de Mallorca i d'Eivissa— amb el ministre d'Informació i Turisme, Herrera Esteban, el qual va manifestar que hi havia vint-i-cinc milions destinats a les Illes, milions que ells s'havien de repartir bonament. Després d'uns diàlegs, s'acordà que, a Menorca, hi correspondrien cinc, que el Ministeri faria efectius d'una manera progressiva, concretament pagant el cinquanta per cent de totes les factures d'accions promocionals.

Essent aquesta la situació, el mes de novembre passat van lliurar-se a Madrid unes factures per quadruplicat per un valor total de 811.986 pessetes, de les quals pertocaven al Ministeri 405.993 en compliment de l'acord pactat.

Però la sorpresa va ser gran quan es va rebre la resposta del Ministeri, datada el dia 1 de desembre, que, entre altres coses, afirmava que "... para conseguir una subvención a una actividad concreta de promoción, ha de ser examinada previamente en la Dirección General, para estudiarla y decidir la conveniencia o no de su participación económica".

La resposta va produir un sentiment de frau al Foment del Turisme de Menorca que se sent moralment enganxat pel Ministeri.

JOSEP M. QUINTANA

CIUTAT DE MALLORCA

Incert futur urbanístic de la badia

Els organismes competents han acceptat la renúncia del peticionari de l'anomenat superport esportiu, amb la qual cosa aquest recupera el milió de pessetes de finances dipositat a la presentació del projecte i, cosa més important, la ciutat pot tornar a estar tranquil·la, tancant així el capítol burocràtic de la història.

Des del Col·legi d'arquitectes fins al capítol catedralici de la Seu tots digueren sense escrúpols que el projecte del port esportiu ara un desbarat, ja que hauria desfigurat l'entorn de la zona monumental.

Aquest increïble projecte queda ara definitivament arxivat, si bé unes disposicions oficials l'havien fet ja abans quasi impossible.

LA DARSENA PETROLERA I EL PARC DEL MAR

De totes maneres, i malgrat que la renúncia del peticionari arribi quan no tenia altra alternativa i per tant sigui una simple anècdota, convé retreure el tema per enllaçar-lo amb una altre que encara no s'ha tancat. Ens referim al problema de la darsena petrolera, al qual la premsa local ha dedicat moltes pàgines els darrers mesos. Doncs bé, encara que pareix establert un nou acord entre totes les forces implicades dins l'assumpte, i fins el municipi de Campsa s'avé a una solu-

ció distinta per a la descàrrega dels combustibles líquids, n'hi ha que insisteixen en això que una darsena, que suposaria ampliar, a més del poble, el port actual i per consegüent degradar una zona marítima molt important, es de realització possible.

Per altra banda i ja que ens trobem dins aquesta zona, convé recordar que les obres del Parc de la Mar segueixen aturades. El projecte primitiu fou rebutjat, com també es pot recordar, per una majoria de l'opinió pública, ja que es considerava que la seva realització desvirtuaria la zona monumental.

Això no obstant, no es pot dir que l'atur actual de les obres sigui un inconvenient, ja que així com l'urbanista Josep Lluís Sert va dir amb tota raó que la història s'en-carregaria de jutjar els responsables de l'atemptat, si aquest es duia a terme, també digué mesos més tard quan les obres ja es trobaven detingudes, que més valia que així fos que no dur a terme un desbarat. Donem-li una vegada més la raó, i reflexionem amb un fet indiscutible: en menys de tres anys un mateix paratge monumental ha estat víctima de tres intents contraris a llur preservació. Es ver que fins ara les batalles s'han guanyat, però també es ben ver que els fets ens haurien de dur a fer un bon pensament per tractar de no veure'ns sorpresos.

SEBASTIA VERD

Joan Miró: Ocell de la nit

Potser sigui una aranya monstruosa amb el sexe capolat per la lluna, el nostre temps. Una taca roja, olava, groga, negra. Una taca immensa sobre un vel blanc i llis, sobre una mortalla, o sobre un tul de noces. Potser, la lluna ha esmolat la seva fulla i ha trinxotejat la llum. On són les arrels? La terra que gemega i crida ha parit una esbartada d'escarabatum. La terra té una mamella podrida i els insectes furinyen sota el mugró sanguinós. L'estel ha vingut a festejar un ocell perquè s'ha enamorat del seu plumatge blau. L'estel somriu, l'ocell té un ull iniciat, després del crepuscle. Un ca rabiós lladruca incansable, aquesta nit. El cel és verd i l'aranya ha començat a despenjar-se per un fil, fins arribar a aquest home que obri la boca com si fos un avenc negre, profund i salvatge. L'aranya ha tingut una temptació. Li agradaria que la lluna i el sol se n'anassin a jeure plegats sota un llençol de drap, d'aquest mateix drap que els homes d'aquest poble hem portat fermat a la boca durant tant de temps.

He arribat a Son Abrines la tarda d'un dilluns qualsevol. Joan Miró està constipat. La conversa es belluga lentament, i salta, i retorna com l'aranya. Em mostra un programa fotocopiats per a la inauguració de les noves instal·lacions de la Fundació Joan Miró, els dies 17, 18 i 19 de juny.

—Demà, dia tretze, a la galeria Pierre Matisse de New York, s'inaugura una mostra d'escultures mecreves, demà mateix...

L'ocell tanca els ulls. O potser mira la mar des d'una finestra. El foc. La llum. La mar és del color de la panxa de l'aranya. Illetes. El sol de la tarda. Max Ernst.

—La meua amistat amb Breton, Eluard i Aragon havia sorgit alguns anys abans. Possiblement el 1924. L'any següent vaig retornar a París i la meua exposició a la Galeria Pierre Loeb produí un gran escàndol i una veritable commoció. El 1926 pintarem plegats els decorats per a un ballet. Per a Romeo i Julieta. Ernst va fer el decorat, jo vaig pintar el teló. Breton s'hi enfadà i foteren un escàndol. Ompliren el teatre de papers amb un manifest en què ens acusaven, perquè deien que ens havíem venut al capitalisme. Hi havia Aragon en una llotja, tot vestit d'smoking i va fotre una dona des de la llotja per avall. Això era... Després, vàrem continuar essent igualment amics. Ens havíem conegut Max Ernst i jo a París, quan ens fotiem tots de gana. Ell aconseguí firmar un contracte amb un aventurer que vingué a mi, després, per oferir-me'n un, de contracte com aquell. Jo li vaig dir que era molt poc, allò que m'oferia. Em va respondre que no ho era poc, no, que a Ernst li bastava per viure... Aquests últims anys, quasi no ens veiem

gens. Estava malat i no li agradava que anassin a veure'l.

El món és de l'aranya, de l'ocell, de l'estel? Es, per ventura, el món un projecte vestit d'indiana, un ventre inflat, un afusellament col·lectiu i sarcàstic? La poesia, la llibertat, els somnis dels homes arribaran mai a conjuguar-se amb aquest món exclusiu i propi de Joan Miró? Aquest roig de sang viva, la sang presa i negra de la gran escorxada de la història d'un poble arriben a convertir-se en una visió irracional i absurda. Podrida i fantàstica. Els escarabats han omplert la tela. La lluna ha escorxat el sexe de l'estel i tota la fosca regalima sang, com si acabassin de clavar una ganiveta al coll d'un home. Guanyarà l'ocell. Un sol de palla trenada ens somriu penjat a la teginada de l'estudi que Sert imaginà per a Miró. Aquest sol que ha vist amb els seus propis ulls la força desbordant d'aquest home que ara està constipat, inventar misteris sobre les teles, capolar la llum mediterrània que penetra per aquests finestrals fins a fer-ne un crit rebec de cada gemec. El crit trágic i dur del poble que treballa, i lluita, i plora, perquè la llibertat arribi a tenir el mateix color dels homes.

—Si, faig molta feina. Treball nit i dia, durant moltes hores... per això em surt, després, la fatiga de tant en tant. El meu cunyat em diu: Hauries de frenar-te. Però no puc. Es com si portàs un corrent d'aire...

L'estudi. Una fotografia de Joan Prats, i els quadres girats de cara a la paret. Molts de quadres girats a la paret, com si hi estessin castigats a fer penitència. Miró diu que, així, els quadres es treballen ells sols. La dona, la lluna i el ca que no para. Parlem de Leonardo, de la Fundació... de Sert, de Salvador Espriu, de Mallorca i de Catalunya. Siurells. Pastorets. Els versos de Góngora de la col·lecció Austral, sobre una taula plena de carpetes. La bata blava de Joan Miró amb taques de pintura, penjada a l'arrambador de l'escala, una caps d'gull amb el cap de colors i les mides blanques, vermelles, verdes, taronja, de la Mare de Déu de la Roca. La maqueta d'un tapis que farà Josep Royo per a la National Gallery de Washington, una altra maqueta per a un mosaic d'una universitat americana... Les agulles amb el cap de color són quasi mortes. L'arc de Sant Martí ha començat a desfer-se el cambuix i per l'espiritelladura d'una magrana encesa han començat a caure, com a llenques de vida, flòbies lluminoses de sang i terra.

Vint d'abril de 1893. Al Passatge del Crèdit número quatre, prop de la Rambla, acaba de néixer Joan Miró. Són les nou de la nit.

GABRIEL JANER MANILÀ

PRESENTA A BARCELONA LA SEVA TRADICIONAL EXPOSICIO D'ESTORES PERSES A PREUS REDUITS a l'HOTEL RITZ DEL 6 AL 22 DE MAIG DE 10 A 2 I DE 5 A 9

*** GRAN INVERSION ***

ALGUNOS DE NUESTROS EXCEPCIONALES PRECIOS

	ABANS PTES	ARA PTES
BOHARA - 2 x 1,35	53 000	32 000
WIZE - 1,58 x 1,01	21 000	11 500
ARDEBIL - 2,75 x 1,84	115 000	75 000
KIRMAN - 3,15 x 2,98	450 000	215 000
BOHARA - 2,55 x 3,45	245 000	145 000
MELAYER ANTIGUA - 2,02 x 3,98	245 000	145 000
CAUCASO ANTIGUA - 1,66 x 2,98	175 000	68 000
MIR - 3,20 x 2,10	185 000	110 000
GASKAY - 1,94 x 1,10	29 000	21 000
KESCHAN Seda natural - 2,75 x 3,55	1 800 000	975 000
KESCHAN Seda natural - 2,20 x 1,40	475 000	350 000
GUM CAUCASO - 3,55 x 0,64	59 000	32 000
KESCHAN - 2,65 x 3,70	490 000	225 000
ABADHE - 2,25 x 2,05	120 000	57 000

IMPORTANTS DESCOMPTES A TOTS ELS MODELS

ALFOMBRAS LEGITIMAS CON CERTIFICADO DE ORIGEN

IMPORTACIO DIRECTE

500.000 electrodomèstics

venuts a Espanya l'any 1975

per descomptat...

Corbora

la marca de prestigi

Areilza serà rebut pel rei Hassan II

No s'ajornarà la ratificació de l'acord amb Washington

En el marc dels afers estrangers de l'Estat espanyol, sembla que es dissipin les possibilitats d'ajornament de la signatura de ratificació de l'acord amb els Estats Units, mentre el ministre titular d'aquesta cartera, du a terme el programat viatge llampec al Marroc.

En aquest sentit, informa Logos,

que José María de Areilza, que havia estat rebut ahir pel rei, sortia al migdia cap al Marroc en un avió "Mystere" de la sots-secretaria de coordinació civil. El ministre tornarà avui mateix a Madrid, després d'haver-se entrevistat amb les autoritats marroquines i amb el rei Hassan II.

"Es però que demà podem dir que ha començat una nova etapa entre les nostres relacions", declarà Areilza en arribar a l'aeroport de Rabat, on fou rebut per Ahmed Laraki, ministre d'afers estrangers del Marroc, i altres personalitats.

TRACTAT AMB ELS EUA

El Govern dels Estats Units, no ha demanat al Congrés que postergui l'estudi de la ratificació del tractat d'amistat i cooperació entre l'Estat espanyol i els Estats Units, segons un comunicat de l'ambaixada d'aquest país a Madrid, informa Efe.

D'altra banda, fonts competents han informat a Logos que no és cert que la ratificació del tractat d'amistat i cooperació amb Nord-Amèrica estigui pendent del proper discurs que Joan Carles I pronunciarà davant del Senat i el Congrés dels Estats Units.

Referent a aquest tractat, un advocat saragossà vinculat a "Aeorma" Asociación para el Estudio y Ordenación del Medio Ambiente ha declarat que hom pot incórrer en contrarietat, pel que ha demanat la devolució de l'esmentat tractat a la comissió pertinenent de les Corts, encarregada de la seva correcció

AUDIENCIES DEL REI

Segons informa Logos, en el matí d'ahir foren rebudes en el Palau Reial, entre d'altres audiències, el Comitè Executiu Sindical, presidit pel ministre de Relacions Laborals, Rodolfo Martín Villa; el Comitè Executiu del Consejo Nacional de Empresarios, la Diputació Provincial de Badajoz, la de Balears i l'Ajuntament de Cuenca.

Informa Europa Press que el Rei rebrà aquesta setmana en audiència privada José María Gil-Robles y Quiñones, antic ministre de la Guerra de la II República, i actual dirigent del Partit Democràtic Federació Democràtica Popular.

MON DEL TREBALL

Conflicte col·lectiu a Obres Públiques

Els vocals nacionals d'Obres Públiques del Sindicat de la Construcció van signar ahir al migdia la sol·licitud instant a conflicte col·lectiu, el qual afecta uns 16.500 treballadors del Ministeri d'Obres Públiques de tot el país, segons informa a Europa Press el Sindicat Nacional de la Construcció.

En l'escrit s'inclou un ampli historial del desenvolupament de totes les gestions realitzades abans de la declaració del conflicte, i s'hi indica que els problemes plantejats encara no resolts, "van produint-se des de fa temps, cosa que ha contribuït a aguditzar-los, en especial en alguns aspectes com el tema de les retribucions salarials".

Sis membres del Consell de Treballadors de Navarra, a més del seu president, han estat sotmesos a in-

ACTIVITAT POLITICA

"Coordinación": possible llibertat

Hom espera que en els propers dies siguin posats en llibertat els detinguts membres de "Coordinación Democrática", segons informa Europa Press. Paralelament el partit democràtic "Izquierda Democrática" ha fet pública una declaració, en què formulen algunes consideracions crítiques davant el projecte de Llei de reforma de la llei constitutiva de les Corts i de la Llei Orgànica de l'Estat.

Els detinguts de "Coordinación Democrática" que actualment són a la presó de Carabanchel i que foren detinguts el passat 29 de març, amb motiu de la constitució d'aquest organisme polític, són Antonio García Trevijano, Marcelino Camacho, Nazario Aguado Aguilar i Javier Alvarez Dorransoro, que foren processats el primer d'abril pel jutge d'ordre públic n.º 1, que en decretà la presó provisional incondicional, com a presumptes autors d'un delictes contra la forma de govern.

"IZQUIERDA DEMOCRATICA" CRITICA UN PROYECTO DE LLEI

"En aquests moments, mantenir per elecció de senadors els camins de les diputacions provincials, ajuntaments, entitats sindicals, corporacions i institucions de dret públic, quan aquestes entitats no han estat prèviament democratitzades, significa purament i simplement reservar el monopoli d'aquesta segona cambra a l'actual classe política del sistema", diu entre altres coses la nota feta pública per "Izquierda Democrática", que fa algunes consideracions arran del projecte de llei de reforma de la Llei constitutiva de les Corts i de la Llei Orgànica de l'Estat pel que fa al projecte de composició de la cambra alta.

Referent a les competències del Senat, la nota especifica que "en els règims democràtics occidentals no hi ha cap supòsit de bicameralisme igualitari de competències, en què

la cambra alta no tingui la seva representació del sufragi universal inorgànic". La nota s'estén també sobre altres consideracions respecte a la composició del "Congrés de diputats" i la composició del "Consejo del Reino".

CAPTAIRE DE LA PAU A MURCIA

L'ex-jesuita de 37 anys, Francisco Fuervo, captaire de la pau, està des del dilluns davant la presó provincial de Múrcia, fins que hom no promulgui una amnistia política. Segons declarà, divendres i dissabte sants estigué a Barcelona amb mossèn Xirinachs, davant la Modelo, i té la intenció d'estar-se dotze hores diàries (de nou a nou) a la vorera de davant la presó murciana.

NOTA DE L'HOAC EN RELACIO AMB EL SEU PRESIDENT

Informa Europa Press, que en relació amb la detenció i empresonament del president de l'HOAC (Hermandad Obrera de Acción Católica) diocesana de Múrcia, l'esmentada organització ha fet pública una nota en què, entre altres coses, diu que la detenció del seu president no és un fet aïllat, sinó que cal contemplar-lo en el marc de les nombroses detencions efectuades per actes reivindicatius que hom desitjaria pacífics i fins i tot autoritzats. La nota acaba demanant el lliure exercici dels drets de reunió, associació, sindicació, vaga, i el reconeixement efectiu dels Drets Humans.

BREU

ENERGIA NUCLEAR. — "Ha acabat l'època de l'energia barata per passar a un altra energia més cara", va dir el ministre d'Indústria, Carlos Pérez del Brío, en el discurs de clausura del sisè congrés de "Foratom", celebrat al Palau d'Exposicions i Congrés del Ministeri d'Informació i Turisma de Madrid. Va recordar també en el seu discurs la crisi d'energia que afecta actualment al món i a la consciència que avui té la humanitat de comptar amb recursos energètics naturals abundants, però limitats, davant el malversament fet fins ara.

INCENDI. — L'incendi declarat a les quatre de la matinada d'ahir als blocs d'habitatges del patronat militar de Lleó, fou apagat al migdia, després de nou hores de treball ininterromput dels diversos serveis contra incendis que hi feren cap.

METRO. — El primer tram de la primera línia de "Metro" de Sevilla entrarà en servei l'any 1980, segons ha informat el director general de Transports Terrestres, Juan Antonio Guitart, als periodistes sevillans, després de celebrar ahir a la Casa de la Vila una reunió per tal de constituir la comissió assessora del pla del "Metro" a Sevilla.

El "Metro" sevillà tindrà un cost total de 18.000 milions de pessetes, i Sevilla serà la tercera ciutat espanyola que compti amb aquest important mitjà de comunicació, la vint-i-sisena de les que en tenen a Europa, i la número trenta-cinquena del món.

MULTA. — La multa de 324.000 milions de pessetes, que el Ministeri de l'Habitatge ha imposat a dues empreses promotores de la ciutat de Los Angeles (Madrid), ha estat motivada per l'incompliment de determinades clàusules que abonaven puntualment els compradors dels pisos.

Segons els estatuts de les promotores, a la signatura del contracte, s'exigia que els compradors paguessin un tant per cent sobre la renda oficial de cada habitatge, a fi que l'administració dels serveis comuns, jardins i vials, anessin a càrrec de les esmentades promotores.

VILA REYES. — Joan Vilà Reyes, principal encartat en l'"afer Matesa", haurà de complir dotze dies de presó a Carabanchel, segons resulta de la liquidació de condemna practicada per la secció quarta de l'Audiència Provincial de Madrid.

La liquidació li ha estat practicada, a petició pròpia, i segons fonts competents, si bé no hi és d'acord; pròximament arribarà a Madrid per tal de complir els indicats dies de presó.

-Te'n recordes d'aquell vestit blau que portaves?

-No!

Cambres Kodak pocket Instamatic; perquè te'n recordis.

COMARRUGA
(Tarragona)

EUROPE
GRAN HOTEL
★★★★

des del 15 de Maig
novament al
seu servei.

Sala de convencions.

Tocant al mar
Piscina - Tennis - Boite.
Informació: Tel. (977) 66 18 50.

DEMANEN LA DIMISSIO DEL DELEGAT PROVINCIAL

La Unió de Treballadors i Tècnics del Sindicat Provincial del Metall de La Corunya, ha acordat adherir-se a la petició del ple, demanant que dimiteixi el delegat provincial de Sindicats, segons assenyalava una nota facilitada en cloure's la reunió.

VILANOVA I LA GELTRU

Pis per estrenar. De particular a particular. Zona Residencial Ribes Roges. Superfície 32 m2. A 200 metres de la platja. Molt assolat. Excel·lent vista. Terrassa. Telèfon 253 32 77.

MADRID

Anunci d'una pròxima reforma fiscal

Els democristians entren a "Coordinación Democrática"

El ministre de Finances, Villar Mir, ha sorprès els lectors de diaris i, en general, l'espanyol mitjà, amb l'afirmació que "Espanya és un país fiscalment injust". Això que tothom sabia ha estat reconegut —potser és la primera vegada— per l'autoritat màxima del govern en aquest sector de la vida espanyola.

Cercles governamentals de signe reformista es feliciten pel fet que cinc mesos després d'haver-se constituït el primer govern de la Monarquia el Ministeri de Finances s'hagi plantejat a fons el problema de la reforma fiscal. Sens dubte, aquest problema ha arribat a ser francament angunios i a provocar centenars d'articles a la premsa aquests darrers temps.

D'acord amb aquests projectes de llei sobre matèria econòmica i fiscal, es preveu que les reformes s'aniran fent a petites dosis. Tanmateix, enguany assistirem a una bona colla de mesures econòmiques, tant pel que fa a la reactivació de l'economia com a la reforma fiscal i la situació financera. Ahir, el ministre anuncià la publicació d'un Llibre Blanc que serà sotmès a consulta dels diversos organismes.

S'HAN DENUNCIAT DELICTES DE DEFRAUDACIÓ

No se sap fins a quin profunditat arribarà la reforma fiscal projectada, sobretot si tenim en compte que una reforma d'aquest gènere està molt lligada a la marxa de la vida política i social. Alguns comentaristes posen en relleu llur escepticisme davant aquesta reforma, una vegada vista la sortida d'Enrique Fuentes Quintana de l'Institut d'Estudis Fiscals. Sembla que aquest esdeveniment només s'explica per incompatibilitat amb l'actual equip del Ministeri de Finances. Fuentes Quintana és considerat el "número 1" en qüestions fiscals i l'home més adient, per a dur a terme una reforma com aquesta.

Ensenys que el ministre Villar Mir presentava les mesures legals de la primera fase de la reforma fiscal, l'Institut Nacional d'Estadística feia públic l'índex d'elevació del cost de la vida. S'apuja tot, però el que es nota més és el cost dels productes alimentaris. Ahir, a Madrid, per exemple, havia tornat a pujar el preu del pa, que des d'ara —i fins al pròxim encariment— costarà 40'38 pessetes el quilo. L'assumpte del pa

a Madrid ha arribat a preocupar tant, que els moviments ciutadans s'han decidit a estudiar-lo i han detectat un estat permanent de defraudació. Les Associacions de Veïns tornen a insistir en la necessitat de reestructurar aquest sector de forners i panificadors. Se sap, a més, que hi ha una denúncia posada en algun jutjat contra l'"Agrupación Nacional de Panadería" per delictes econòmics. El delictes consisteix a haver permès una defraudació en el pes del pa que s'eleva a la xifra de vuit a nou milions de pessetes diaris. Malgrat les denúncies, la reestructuració no acaba d'arribar. Un estudi efectuat per experts i encarregat pel mateix Ministeri d'Indústria ha demostrat la necessitat de racionalitzar aquest sector, però de moment no es veuen senyals de racionalització.

GIL-ROBLES, RUIZ-GIMENEZ I "COORDINACION DEMOCRATICA"

Ahir deia que el govern tenia un altre cop la iniciativa del joc polític. Avui es perceben signes de resurrecció de l'oposició. La notícia del dia és que "Coordinación Democrática" —organisme unitari de l'oposició a nivell de l'Estat espanyol— ha acceptat els requisits que per a llur incorporació en aquest col·lectiu havien posat les organitzacions dirigides per Gil-Robles ("Federación Popular Democrática") i per Ruiz-Giménez ("Izquierda Democrática"). Amb la integració dels dos grups esmentats "Coordinación Democrática" restarà formada per un total de quinze organitzacions, entre partits polítics i forces sindicals.

Coincidint amb la notícia de la integració de la FPD a la "Platajunta", el nou diari "El País" ha publicat un article de Gil-Robles que, amb la seva llarga experiència en moltes dècades de política, analitza amb precisió implacable l'estat de la qüestió política en aquesta escaiena espanyola. La seva lògica interna porta al vell cap de la CEDA la necessitat d'adoptar una òptica nova per tal d'arribar a la democràcia. "El plantejament del problema —escriu— en el terreny estrictament democràtic, exigeix que, com més aviat millor, i amb sinceritat de propòsits i puresa d'execució, es facin les passes que calguin a fi que una Assembla Constituent doti el país de les institucions polítiques que necessita."

Sense moure'ns d'aquesta mateixa esfera de l'oposició, l'actualitat ens ofereix una altra nova remarcable:

la de la intervenció pública de Víctor Salazar, secretari general del PSOE (sector històric), el qual arribà fa pocs dies a Espanya després de quaranta anys d'exili. Al marge dels atacs furibunds dedicats als comunistes, els punts fonamentals de la conferència de premsa es podrien sintetitzar en aquestes expressions: "Nosaltres no participarem en el Referèndum perquè seria votar a favor de deixar les coses com estan"; "Les nostres converses amb el govern s'han efectuat a nivell privat"; "Hi ha força possibilitats d'unificació amb el PSOE de Felipe González".

MAURICI SERRAHIMA AL DIARI "YA"

A poc a poc, massa de tant en tant, al meu parer, la perspectiva catalana va fent acte de presència a Madrid. Després de la conferència de Jordi Pujol, no fa gaires dies, ahir vam quedar sorpresos —satisfactoriament, no cal dir-ho— per un article al diari "Ya" signat per Maurici Serrahima, que reflexiona sobre la diversitat cultural de la pell de brau i sobre la necessitat de fonamentar el coneixement mutu de les llengües i cultures hispàniques. Serrahima parla de multiplicar les iniciatives que portin a un coneixement més profund de la cultura catalana a la resta d'Espanya.

JOSEP M. PUIGJANER

ENSENYAMENT

Fi de les quatre convocatòries

L'estudi i redacció del decret-lléi que derogui el de les quatre convocatòries universitàries, l'escrit dels professors de formació professional agrària de Galícia denunciant que encara no han cobrat res aquest any, l'anunci de l'esquena de la Facultat de Ciències de la Informació i multes per uns catèdracs d'Institut de Bilbao, són alguns dels esdeveniments que es van produir ahir en el món de l'ensenyament.

Es troba ja en procés d'estudi i redacció el conjunt de normes per les quals es derogarà i substituirà el decret-lléi de garanties per al funcionament institucional de la Universitat, més conegut com la permanència, o de les quatre convocatòries, informa Europa Press. Aquest conjunt de normes, un cop elaborades, seran sotmeses a l'aprovació de les autoritats competents. Es creu que podria dictar-se un decret-lléi —imprescindible ja que l'actual normativa té aquest rang— derogatori de la totalitat o de part de l'esmentat decret.

PROFESSORS QUE NO COBREN

Els professors de formació professional agrària de tot Galícia dependents de la Direcció General de Capacitació i Extensió Agrària, no han cobrat res en tot aquest any i alguns

ART - JOIES

Sanz

ANTIGUOS JOYEROS DE LA REAL CASA

ALIANCES DE BRILLANTS ANELLS DE COMPROMIS SEMPRE LES ULTIMES CREACIONS

Av. José Antonio, 636, junt Pas-seig de Gràcia

PREUS MOLT RAONABLES

PAIS BASC

Més demandes en favor dels furs

Reunions de l'Ajuntament de Vergara, prohibides

Els ajuntaments de Marquina i Berriz (Biscaia) s'han dirigit al rei en demanda de la reinstauració dels furs per al País Basc. S'uneixen així als vint ajuntaments de Guipúscoa que havien fet la mateixa sol·licitud.

Per la seva part el Govern Civil de Guipúscoa ha decidit de suspendre l'acord de l'Ajuntament de Vergara pel qual es demanava la redacció d'un projecte d'estatut, semblant a l'elaborat pels bascos el 14 de juny de 1931. La suspensió es justificada per un vici de manifesta il·legalitat. Així mateix han estat desautoritzades i prohibides les reunions que se celebraven a l'Ajuntament de Vergara amb l'assistència de representants d'altres municipis de Guipúscoa. Aquestes reunions tractaven qüestions relacionades amb la reintegració foral i el règim administratiu especial per a la província.

També es mouen les associacions de veïns de Bilbao, així com diverses institucions que fan circular un escrit de petició al governador civil de Biscaia de permís per a celebrar una manifestació pacífica "en petició d'amnistia per als presos i exiliats d'intencionalitat política, objectors de consciència, readmissió de tots els acomiadats per motius polítics, laborals i sindicals". La manifestació es faria el proper dia 16. Com de costum, els organitzadors es comprometen a garantir l'ordre intern.

DETCIONS

Han estat detinguts per la policia a Guipúscoa dos presumptes activistes d'ETA que haurien participat en la mort d'Emilio Guesala l'1 de març passat a Lezo. Els detinguts són Martín Etxeberria, de vint-i-sis anys, solter, d'Isaso, i Josepa Mendizabal, de vint-i-dos anys, soltera, que viu al caseriu Intxaurreondo.

No hi ha notícies encara dels inspectors de policia José Maria Martínez i Jesús María González, desapareguts el dia 4 d'abril a Hendaia, ni tampoc sobre els responsables de la mort d'un caporal de la Guàrdia Civil dilluns, a Legazpi, si bé en relació amb aquest últim fet han estat detingudes diverses persones.

DESAPAREIX UNA FABRICA D'ARMES

La fàbrica d'armes Euskalduna, que havia estat fundada el 1862 a Placencia de las Armas, ha de plegar. A Euskalduna es va fer el primer canó d'acer amb ànima estriada del territori espanyol. El vell edifici de la indústria serà enderrocat per donar més fluïdesa al tràfic.

Per altra banda, de les divuit persones empresonades després d'una assemblea obrera a Villava sols una resta a la presó provincial de Navarra: Francisco Muñoz, vocal del Consell de Treballadors, a qui s'ha aplicat la llei de Prevenció del Terrorisme.

CONVOCATORIA DE FERNANDEZ DE LA MORA

Organitzada pel diari conservador "El Pensamiento Navarro", es va celebrar abans d'ahir a la nit a Pamplona una conferència de l'ex-ministre Gonzalo Fernández de la Mora, qui es va manifestar contrari a les reformes polítiques i va acabar la dissertació convidant tots els espanyols a formar al Front Nacional per a defensar les institucions actuals, abans de tancar la seva intervenció amb un "Viva España".

ELS TAXISTES VOLEN CANVIAR DE COLOR

Com que no tot va ser notícia política, recollim la petició de l'Agrupació d'Autotaxis de Pamplona per a canviar el color dels vehicles de servei públic de la capital navarresa. Demanen els taxistes que els cotxes passin a ser blancs en lloc de negres, amb una franja verda del mateix to que el de la bandera de la ciutat en diagonal a les dues portes del davant.

ROBERT PETIT

ANDALUSIA

14 % d'atur a la regió

El capitals autòctons s'inverteixen al nord

Ja s'ha acabat la tradicional fira d'abril sevillana que, enguany ha estat repartida amb el mes de maig i que, a part l'incendi de la tenda del Circulo de Labradores, ha registrat l'acostumada animació de tots els anys, amb el bon humor i l'alegria propis d'aquesta terra andalusa.

Ha passat també la festa de la Creu de Maig, celebrada amb gran animació a Còrdova i altres capitals.

Però per sobre de l'aspecte de les festes andaluses hi ha el fantasma dels treballadors sense feina que cada vegada és més alarmant. Als vint-i-sis mil obrers parats enregistrats a laga s'han de sumar els vint mil de Granada, els tretze mil de Jaén i així els de les restants províncies, si bé les dades extraoficials calculen aquestes xifres en un cinquanta per cent més; tenim doncs un total per a la regió de dos-cents vuitanta-quatre mil, entre parats i eventuals sense feina, que equival al 14,20 per cent de la població activa.

Per remeiar aquesta greu situació, el Pla d'Ajuda especial acordat pel Govern, a repartir amb Extremadura, s'estima que només serà un alleujament, ja que el fons del problema és la potenciació total d'aquesta zona.

Segons els especialistes en temes econòmics, el capital andalús té tanta mil milions invertits en indústries del nord, i a finals de 1975 les Caixes d'Estalvis d'Andalusia comptaven un total de cent cinquanta mil milions de pessetes, de les quals la regió només es beneficiava amb mil nou-cents milions, o sigui tan sols el 1,26 per cent.

Paral·lelament —i com és lògic— la renda per càpita situa les províncies andaluses a llocs posteriors al trentè de l'escala nacional, cosa evidentment intolerable, car aquesta terra, amb el seu clima, la seva fertilitat, el caràcter treballador de la seva gent (malgrat certes opinions contràries) i la saviesa de segles d'aquesta regió, són mereixedors d'una sort millor.

En contraposició amb tot això (i degut al lògic desig dels industrials hotelers de la Costa del Sol d'ocupar les seves empreses amb el major nombre possible de clients), celebren a Torremolinos les terceres jornades del Mercat Monetari.

Patrocinades per Intermoney i per alguns dels primers bancs espanyols, hi prenen part les més prestigioses personalitats del món de la Banca i de l'Economia. Van començar a Madrid ahir, dia 5, i continuen a Torremolinos avui dijous. Finalitzarà demà divendres.

FABRICA DE MANIPULATS DE PAPER

ESCOL OFI

BONIFACIO, S. A.

Via Trajana, 13

Sant Adrià del Besós

NAIROBI

Fou inaugurada la UNCTAD

Kissinger fa una declaració de bones intencions

Delegats de cent cinquantes estats intenten, des d'ahir, de cercar allò que el secretari general de les Nacions Unides, Kurt Waldheim, anomena "bases d'un nou i més just ordre econòmic mundial".

El secretari general va fer aquesta declaració a Nairobi (Kenya), on va arribar ahir per presidir-hi l'obertura de la quarta Conferència de les Nacions Unides per el Comerç i el Desenvolupament (UNCTAD).

Informa Efe que la quarta conferència d'aquest organisme va ser inaugurada ahir pel ministre d'Estat de Kenya, Mbiyu Koinange. El president, Jomo Kenyatta, que havia de presidir l'acte, segons s'havia anunciat, no hi va aparèixer, sense que es donés cap explicació de la seva absència.

MISSATGE DE KENYATTA

Alxò no obstant es llegí un missatge del president Jomo Kenyatta, als delegats assistents a la conferència en què hom estableix els tres punts principals que cal que siguin tractats a les reunions:

—Un acord internacional per a la transferència de tecnologia a les nacions en vies de desenvolupament.

—Ajut exterior per a incrementar els intercanvis comercials entre les mateixes nacions en desenvolupament.

—Un codi per a regular les fluctuacions en els mercats d'articles de consum, i assegurar una retribució justa per als productors del tercer món.

El president Kenyatta va subratllar que es necessita una profunda dedicació en matèria d'economia per tal d'arribar a aquestes fites. I sobretot bona voluntat.

També va exposar que les conclusions de la conferència esperava que constituïren un programa pràctic i específic, per tal de donar vida als

propòsits d'arribar a una solució per als problemes pendents. Entre d'altres, el d'elevar el nivell de vida dels homes i dones dels països en vies de desenvolupament.

KISSINGER FINS AL LÍMIT

El secretari nord-americà d'Estat, Henri Kissinger, va afirmar ahir a la nit que Nord-Amèrica aniria "fins al límit de les seves possibilitats nacionals" per tal d'oferir un tracte econòmic millor a les nacions pobres del món.

"Hem arribat als límits de les nostres possibilitats nacionals en les propostes que Estats Units farà dijous vinent a la reunió de la UNCTAD", va dir Kissinger en un sopar, ahir a la nit a Nairobi, als delegats.

El secretari nord-americà d'Estat no va especificar les propostes que Nord-Amèrica oferiria a la conferència.

Kissinger celebrà un "esmorzar de treball" amb Toshio Kimura, ex ministre japonès d'Afers Estrangers i cap de la delegació del seu país, i es reuní més tard amb Gaston Thorn, primer ministre luxemburguès i president del Consell de Ministres del Mercat Comú.

Posteriorment Kissinger oferí un dinar als membres de l'Organització per a la Cooperació Econòmica i el Desenvolupament (OCDE), que agrupa les nacions occidentals industrialitzades i al Japó.

MARCOS A NAIROBI

El president filipí, Fernando Marcos, arribà ahir a Nairobi, per tal d'intervenir en la Conferència de la UNCTAD en nom i representació del "Grup dels 77", segons s'ha sabut, amb la intenció de presentar a la Conferència la "Declaració de Manila", redactada a principi d'enguany en una conferència mantinguda en aquella ciutat.

ESTATS UNITS

Reagan aventatja a Ford en delegats

El demòcrata Jimmy Carter es consolida com a candidat

Les últimes victòries de Ronald Reagan als estats d'Indiana, Georgia i Alabama, en les eleccions primàries d'Estats Units, fan que el president Ford passi a segon lloc, amb quaranta-un delegats menys, i això posa en perill la seva elecció com a candidat pel Partit Republicà. Per altra banda, Jimmy Carter, del Partit Demòcrata, cada cop queda més lluny dels seus rivals, i acumula noves possibilitats de ser el candidat del seu partit.

A l'estat de Alabama, Ronald Reagan va augmentar l'avantatge enfront del president Ford en aconseguir quinze delegats, contra els set que aconseguí l'actual president dels Estats Units. Segons les últimes dades, Reagan ha conseguit fins ara 359 delegats i Ford 318. Abans de les eleccions del dimarts, Ford portava a Reagan un avantatge de 74 delegats.

ELS NORD-AMERICANS VOLEN EL CANAL

El candidat presidencial Ronald Reagan va tornar a la càrrega en defensa de la pretesa "sobirania" d'EUA sobre el canal de Panamá, mentre creix en el país el debat nacional en torn al futur de la via trans-oceànica. En una conferència de premsa a Charleston (Virgí Occidental) Reagan, en ser-li proposada la qüestió de si Estats Units corrien el risc d'enfrontar-se a una guerra de guerrilles en el canal si insistien en no negociar amb Panamá, contestà dient que si ell era president d'EUA defensaria el canal com si es tractés de l'estat nord-americà d'Alaska.

Dos dels més destacats líders del Senat, el republicà Marry Goldwater i el demòcrata i ex-vice-presi-

dent d'EUA Hubert Humphrey van fustigar fortament Reagan pels seus errors referents a l'origen històric de la presència nord-americana al canal. Goldwater va dir ahir a Washington per segon cop en tres dies, que les declaracions públiques de Reagan sobre el canal reflecteixen una ignorància dels fets i un estat mental perillós.

Tanmateix, Reagan no es dona per alludat i continua la seva insistència en la seva política de negociacions amb Panamá dient que "creu que ha arribat el moment que ens mantinguem fermes i que comencem a intentar que la gent ens respecti, en lloc de voler que ens estimi". Va repetir la seva promesa de no permetre, encara que fos per força, que sigui arrabassada la "sobirania" del canal a Estats Units per Panamá.

Per altra banda, un editorial del "Washington Post" es preguntava si l'actual actitud del candidat republicà no seria una manifestació del "ressentiment" d'una part del poble americà, que creu que van ésser humiliats al Vietnam. El diari assegura que ni el canal ni la zona adjacenta han pertangut a la sobirania territorial nord-americana, i afirma que Reagan intenta provocar els pa-

namenys i complicar les relacions d'EUA amb altres nacions d'Ibero-amèrica.

CARTER SEGUEIX AL CAP

Per part del Partit Demòcrata, el fet que Wallace hagi aconseguit la totalitat dels dotze delegats del seu estat d'Alabama, no posa en perill les sòlides posicions de Jimmy Carter, que amb els quaranta-nou delegats guanyats a Indiana, els cinquanta de Georgia i els vuit del districte de Columbia, ha vist augmentar els seus efectius en cinc-cents cinquanta-quatre delegats davant dels dos-cents quatre que porta el seu més immediat rival, Henry Jackson, que per altra banda ja ha anunciat la seva retirada de la cursa.

COMPUT DE DELEGATS

Candidats del Partit Republicà:
Reagan, 359
Ford, 318
Candidats del Partit Demòcrata:
Carter, 566
Jackson, 204
Udall, 180
Wallace, 144

XIPRE

El govern demana la retirada turca

El govern xipriota exigeix a Turquia que abandoni part dels territoris que conquerí a l'illa, durant la guerra entre Grècia i Turquia, si s'ha d'arribar a una justa solució del conflicte existent en aquesta part del Mediterrani.

El problema bàsic per al ministre xipriota radica en la presència a l'illa de 40.000 soldats turcs. Mentre aquests no es retirin a la zona que inicialment es concedeix als turco-xipriotes, la solució del problema és molt difícil, afegí també Cristòfides.

Aquesta exigència era publicada ahir al diari "La Libre Belgique", en paraules del ministre d'Afers Exteriors xipriota, Ioannis Cristòfides. El ministre concedí l'entrevista a l'esmentat diari amb motiu de la seva estància a Brussel·les, per negociar-hi amb la Comunitat Econòmica Europea (CEE) l'adhesió de la República de Xipre.

NO A UN GOVERN MIXT

Els greco-xipriotes rebutjaren abans d'ahir les propostes turco-xipriotes que havien estat presentades el mes passat, per mitjà del representant particular del secretari general de les Nacions Unides (ONU), destacat a aquella zona. El rebutjament d'aquestes propostes és contingut en una carta adreçada al representant de l'ONU pel nou negociador greco-xipriota, Tassos Papadópoulos, el qual text fou fet públic abans d'ahir.

Igualment rebutgen la proposta de la facció turca referent a la formació d'un govern mixt de caràcter provisional. Papadópoulos considera que un govern així "tracta de minar l'estatut de la República de Xipre". La carta del nou negociador greco-xipriota qualifica aquestes propostes d'"inacceptables".

PORTUGAL, CAP AL FUTUR (3)

Esforç clarificador de la informació

Arribar a Porto, per la carretera que hi mena des de l'aeroport, comporta —potser inclòdubablement— l'evocació berliocuciana d'aquells verds lluminosos d'ambient rural que hom esperaria trobar, només, en un país mediterrani, car els afores i no tan sols els afores respiren els paisatges de poble, amb velles masies de murs coberts per l'heura, a més dels immensos conreus de vinya. Porto és país de vi.

L'automòbil es detura a frec del cinema Passos Manuel, en què dins del marc de les Primeres Conversacions Hispano-lusitans de Cinematografia, un grapat de cineastes catalans i un grapat de mesetaris aporten la representació de l'altre Estat ibèric en les sessions.

Hom projecta el film "Deus, Patria, Autoridade", un film possible tan sols després del 25 d'abril, que ni tot sol ja justificaria una anada a Portugal.

COLLECTIVITZATS

Abans de la projecció, tot comentant el passatge del film en què un pagès de l'Alentejo fa un extens monòleg, algú explica el cas real d'uns camperols del nord de Portugal que compartien els conreus fronterers amb camperols gallecs, duent a terme una explotació col·lectivitzada amb una total ignorància de la ratlla fronterera, i de la separació estatal de la nacionalitat, car si la venda dels productes es feia a una i altra banda, la propia del conreu era també comunitària, com ho era tota la gestió comuna. Aquesta situació s'havia mantingut durant molts lustres, però quan després del 25 d'abril hom els va anar a proposar l'organització explícita d'aquell col·lectivisme, el reconeixement i normalització legal d'aquella explotació propietat de tants anys compartida, respongueren:

"Nosaltres no volem saber res de comunisme ni de política".

A l'interior del Passos Manuel, ha començat la projecció de "Deus, Patria, Autoridade". El film, de Eui Simoes, és dedicat a desmuntar els fonaments del discurs salazarista, i per fer-ho es basa precisament en un dels discursos de Salazar que donarà ocasió a Simoes per a subvertir totes les fal·làcies que el feixisme sustentà. "El film no es limita a la destrucció dels tres dogmes fonamentals de la ideologia feixista, diu Simoes, ans és també una lliçó d'història que comença amb la caiguda de la Monarquia i acaba amb el 25 d'abril de 1974, bo i analitzant-ne els principals esdeveniments a la llum de la teoria marxista de la lluita de classes. La meua idea inicial era d'ensenyar les lluites desencadenades

des després del 25 d'abril. Durant sis mesos filmàvem sense parar pels carrers, per les places, les manifestacions, les vagues a les fàbriques, les ocupacions dels conreus, l'organització dels treballadors. La finalitat del treball era de demostrar que hi havia realment una lluita de classes. No tinc una motivació industrial —explica Simoes, més endavant— la realitat actual és rica fins a un grau tal que ultrapassa la meua imaginació, però no vull dir amb això em limito a fotografiar la realitat, car hi prenc posició".

El colonialisme metropolità i domèstic per part de les classes oligàrquiques portugueses, el perquè i el com del 25 d'abril (amb un Oteló Saraiva de Carvalho xiulat per la concurrència del Passos Manuel), l'explicació del perquè de les principals fites de la dictadura feixista. "Deus, Patria, Autoridade", és —amb la gran quantitat de material documental que inclou— la demostració d'allò que pot ésser per a Portugal avui, la utilització del mitjà cinematogràfic com a sistema privilegiat d'informació i anàlisi ideològica.

L'EROTISME COMERCIAL

No tota la llibertat d'informació de què gaudeix el país, s'esmerça però a formar i informar (divertint) les masses desculturitzades. Hom esmentava a les Converses la possibilitat que la producció comercialista faci aparèixer a les cartelleres cinematogràfiques una allau d'erotisme de fulletot com a context embolcallant de propostes alienants i/o reaccionàries, repressives a tots nivells.

El fet és que una ullada a les cartelleres d'espectacles proporciona la possibilitat d'assistir a espectacles fulletonescos, típics d'"apertura-a-la-espanyola", però també hi ha presents els de contundent qualitat i progressisme ideològic, impossibles per ara a casa nostra, vista aquesta teòrica obertura oficial. I el mateix passa amb la informació escrita, que des del 25 d'abril cobreix tot el ventall d'opcions polítiques i que ha permès fins i tot l'aparició d'una pornografia, si és cert que és extraordinàriament subdesenvolupada en comparació amb l'europea o americana, semblava impensable en el Portugal de fa quatre dies.

No és sols el camp de la informació allò que es debat i s'organitza. Tot el país fa la impressió d'estar duent a terme un ingent esforç de clarificació. Tan necessari després de 48 anys de fosca.

ALBERT ABRIL

Obrim matrícula només pels nivells de Preescolar i 1.º d'Educació General Bàsica.

Preescolar - E. G. B. Baxillerat Homologat. Serveis de menjador i autocar. Francès i Anglès.

Iradier, 15-19-21-28 (BONANOVA) (Aquest estiu comencem la nova Escola a l'Avinguda Dr. Andreu) 211 81 54 211 89 54 CONCERTAR ENTREVISTA

FRANÇA

Setze atemptats a l'illa de Còrsega

A càrrec d'un nou grup clandestí de nacionalistes

Setze atemptats amb explosius foren realitzats abans d'ahir a la nit (nit del 4 al 5) pel Front d'Alliberació Nacional de l'illa de Còrsega. Des de la nit de Sant Silvestre de 1975 no hi havia hagut a la illa cap atemptat, i l'acabat de succeir entronca directament amb els esdeveniments de juliol i agost de l'any passat, quan van ser morts dos policies per uns grups de militants nacionalistes que es van tancar en un celler, a la ciutat d'Aleria, reclamant els drets d'autonomia que el govern de París mai no els havia concedit.

Aleshores, Giscard decidí de canviar el governador civil de l'illa, i n'hi anomenà un de cors. A més, el govern de París, va promulgar una "carta econòmica" en què s'afavorien els aspectes més xocants del subdesenvolupament de l'illa. Semblava aleshores que el problema estava en camí de solució, pe-

rò uns mesos després va haver-hi una altra campanya d'atemptats que, després de quatre mesos de silenci, es tornaren a repetir abans d'ahir.

El grup d'extrema esquerra que s'ha anunciat com a protagonista dels atemptats, sembla un grup acabat de crear amb militants provinents dels altres cinc grups clandestins que propugnen els atemptats violents com a mitjà de fer-se sentir pel govern central. Els setze atemptats han causat uns 4 milions de francs de pèrdues, s'han produït a diverses ciutats de l'illa, especialment en la costa oriental, hi han arribat fins i tot a colpir una instal·lació elèctrica de Marsella.

PARTIT DE FUTBOL PROHIBIT

Els quatre grups polítics nacionalistes de Còrsega, que en principi neguen l'eficàcia de la via política dels atemptats violents i realitzen una acció política sobretot ideològica han condemnat els recents atemptats que es produïren la mateixa nit que es jugava el partit de futbol de Bastia (la segona ciutat de Còrsega) contra Metz. El club de Bastia té la prohibició de jugar el pròxim partit de la semifinal de la Copa de França en el seu camp, a causa dels incidents que es van produir fa quatre setmanes quan jugava en el seu terreny contra el Niça. Però hi ha un altre motiu més important que ha mogut al Front d'Alliberació a realitzar aquests atemptats.

El 17 de maig serà jutjat a París

el dirigent nacionalista Edmondo Simeoni, que dirigia el mes d'agost el moviment polític que es va enfrontar amb la policia. Però el germà del dirigent, actual líder de l'Associació de Patriotes Corsos ha declarat que "aquests atemptats són inoportuns i contraris a la tàctica que s'ha d'adoptar, és a dir, actuar amb calma fins al procés del meu germà". El moviment nacionalista cors és a hores d'ara, junt amb el de la Bretanya, el més important de França, seguit a molta distància pels moviments nacionalistes occità, català i basc. Dos motius influenxen fonamentalment en la creixença de la consciència nacionalista a l'illa de Còrsega: la poca atenció que tradicionalment hi ha posat el govern central de París, que que ha descuidat sovint l'aportació dels remeis econòmics necessaris al tradicional desenvolupament de l'illa i el tractament polític, sovint injust donat a reivindicacions autonomistes que podrien enfortir una administració avui totalment dependent de les decisions preses a la capital.

ESTADI INICIAL

Però, com tot nou moviment nacionalista, el dels corsos, encara no ha rebassat un estadi inicial de proliferació de petits grups armats, sense que d'altra banda l'organització política dels Simeoni hagi esdevingut allò que està pretenent cada vegada amb més èxit, és a dir, ser l'organització representativa de totes les tendències nacionalistes que brollen a l'illa mediterrània.

ERNEST UDINA

ANGLATERRA

Assolit el pacte salarial

Han estat retirades forces de l'Ulster

El secretari general del TUC, (federació de sindicats anglesos), arribà a un acord amb el canceller del Tresor, Denis Heale, cadascú al front de la seva respectiva delegació, acord que ja ha estat aprovat pel primer ministre Britànic James Callaghan.

El secretari general del Congrés Sindical (TUC), Len Murray, no volgué donar detalls de l'acord al final de les converses mantingudes, però digué que aquest segon pacte salarial donarà un nou impuls a la política britànica anti-inflacionària, informa l'agència Efe.

Segons les manifestacions de Murray, l'acord no solament serà ben rebut pel govern i els sindicats sinó que fins i tot pel poble britànic i pels "altres països".

LIMIT SALARIAL

Es tracta d'un límit salarial d'increment combinat amb concessions fiscals, que suposaran un màxim d'un quatre o cinc per cent de millores anyals d'ingressos per als treballadors britànics.

El ministre d'Hisenda havia proposat, en presentar el pressupost aquest any als Comuns, un màxim d'un tres per cent d'augment dels salaris tot equilibrant-ho amb una flexibilitat impositiva.

A més de Healey, per part del govern foren presents en la negociació el número dos del govern, Michael Foot, lord president del consell, el ministre de Preus i Consum, Shirley Williams, el ministre d'Indústria, Eric Varley, i el ministre del Treball, Albert Booth.

A la banda sindical, acompanyaren a Murray, el secretari general del Sindicat de Transportistes, Jack Jones, i altres importants líders sindicals com ara Hugh Scanlon, David Basnett, Dan McGarvey i lord Allen.

LA RATIFICACIO DEL CONGRES SINDICAL

El pacte acordat ahir a la matinalada es presentarà a la conferència especial del "Congrés Sindical" a mitjans de juny; hom n'espera la ratificació.

El passat pacte social de dotze mesos de durada, en què es limità a sis lliures setmanals les puges anyals de salaris, aconseguí de reduir l'in-

dex inflacionari d'aproximadament un vint-i-cinc per cent a un dinou el mes passat.

Amb el nou acord el govern espanyol aminorar aquest percentatge de la inflació a menys d'un deu per cent a finals d'aquest any.

La bona notícia del pacte salarial per a l'economia britànica s'afegeix avui a un informe optimista de la "Confederació Britànica de la Indústria", que demostra que l'activitat industrial del país s'ha revitalitzat en els darrers quatre mesos i manté la tendència.

RETIREN SOLDATS DE L'ULSTER

La nit passada, les autoritats britàniques anunciaren que 600 dels 15.000 soldats destacats a Irlanda del Nord tornaran a Anglaterra.

En relació amb aquest tema, Merlyn Rees, Secretari per a l'Irlanda del Nord, ha afirmat que aquesta decisió no significa la iniciació d'una retirada general de les forces militars de l'Ulster, com han donat a entendre alguns ambients protestants i catòlics de la província.

LA GUERRA DEL BACALLA

Els dinou vaixells pesquers britànics que encara continuaven feinejant per aigües de discòrdia amb Islàndia, es van retirar ahir de la zona i tornen a llurs ports d'origen, segons ha comunicat a Londres un portaveu de l'ambaixada de Noruega que s'ocupa dels afers islandesos.

L'estol pesquer britànic se n'ha anat de la zona de discòrdia de les 200 milles, en protesta de la minsa protecció que el govern britànic els dona, ara últimament, contra les escames de les canoneres islandeses.

ES PODRIA INCREMENTAR L'ESCORTA

Encara que el govern de Londres creu que la present protecció de la Royal Navy als pesquers que treballen en aigües de la jurisdicció d'Islàndia és suficient, considerarà la possibilitat d'incrementar-la, vistes les protestes dels patrons de pesca, segons anuncià ahir a la tarda a la Cambra dels Comuns el ministre d'Estat per a la Defensa, William Rogers.

BREU

FRENTE POLISARIO. — El Frente Polisario informà en un comunicat fet públic a Alger que, en acció de guerra, havia fet morir quaranta-tres soldats marroquins i n'havia ferit trenta-tres, durant una sèrie d'operacions militars que tingueren lloc en el Sàhara Occidental entre el 28 d'abril i l'1 de maig. El comunicat del Frente declara que els nacionalistes saharins han destruït totalment, entre d'altres coses, una caserna de l'exèrcit marroquí, situada a Bucraa.

LOCKHEED-ALEMANYA. — Els Estats Units han ofert al Govern de Bonn el lliurament de documents relacionats amb possibles suborns de la companyia aeronàutica "Lockheed" a la República Federal Alemanya. Un antic representant de la "Lockheed" en aquest país, declarà fa uns mesos que el Partit Social-Cristià (CSU) de Franz-Josef Strauss havia rebut 16 milions de dòlars (1.072 milions de pessetes) arran de la compra, als anys 60, de gairebé un miler d'avions per a l'exèrcit alemany.

MAO TSE-TUNG. — La salut del president del Partit Comunista Xines, Mao Tse-Tung és molt fràgil, però aquest home de 82 anys es mostra encara intel·ligent i coherent, segons el primer ministre de Nova Zelanda, Robert Muldoon. El primer ministre feu aquestes declaracions en el curs d'una conferència de premsa a Hong Kong, procedent de Xina, al terme de la seva visita oficial a aquell país.

"OCDE" POLITICA. — El canceller austríac, Bruno Kreisky, proposà ahir, a l'assemblea parlamentària del Consell d'Europa a Estrasburg, la creació d'una institució comparable a l'OCDE (Organització de Cooperació i Desenvolupament Econòmic), però de caràcter polític. Remarcà que hi hauria hagut més possibilitats d'èxit en el diàleg nord-sud si els països membres de l'OCDE haguessin tingut idees polítiques més clares sobre els objectius que convenia assolir.

TIMOR ORIENTAL. — Hom espera que una assemblea, a convocar dintre de dos o tres mesos, voti en favor de la integració de Timor Oriental a Indonèsia, segons manifestà abans d'ahir a Djakarta el dirigent de Timor Oriental, Marlo Carascalao. En aquesta votació, sols hi participarien els caps de les diferents tribus.

PORTUGAL

Candidatures a la presidència del país

Els noms dels futurs candidats a la presidència de la República, les dates per a l'elecció i el comiat de l'ambaixador espanyol, són les notícies que van centrar ahir la informació de Portugal.

El Consell de la Revolució, reunint la nit del dimarts, va tractar de les possibles candidatures a la presidència de la República, i en concret de la del general Ramalho Eanes, cap de l'Estat Major de l'Exèrcit de terra, però no s'han donat detalls entorn dels debats mantinguts. El Consell ha indicat al president de Portugal que senyalat el 27 de juny com a data de l'elecció presidencial i el 30 de juny com a data per a les eleccions a les assemblees regionals dels arxipèlags de les Açores i de Madeira.

Segons informa l'agència "Anop" una comissió de portuguesos residents a Angola proposarà la candidatura del general Costa Gomes, actual president de la República, que ha dit que no voldria continuar si no es presentaven circumstàncies extraordinàries. "Si fos imperatiu, però tan sols en aquestes circumstàncies", ha declarat el general Antonio Ramalho Eanes a la pregunta de si acceptaria la candidatura per a ser president.

COMIAT A L'AMBAIXADOR

Ministres portuguesos, membres del Consell de la Revolució, candidats a la presidència, la plana major del Partit Socialista, directors

dels més importants diaris portuguesos i altres personalitats han acudit a la recepció de comiat de l'ambaixador d'Espanya a Portugal, Antoni Poch, que se celebrà a Lisboa. El món polític, militar, econòmic i cultural ha dit adéu a l'ambaixador Poch, agraint-li sincerament i amistosa la coratjosa tasca diplomàtica que ha desenvolupat en les circumstàncies de vegades delicades, que han travessat els dos països en els últims temps.

Mare Nostrum

ASSEGUANCES

«ES LA NOSTRA COMPANYIA»

COBERTURES 1976

MARVALOR: Assegurança de vida combinada amb inversió mobiliària

MARESPORT: Assegurança completa per a embarcacions esportives i d'esbarjament

DOMESTICA: Per a la protecció de qualsevol risc domèstic

CONSTRUCCIO: Contra els riscos físics en la construcció i la seva responsabilitat civil

VEHICLES: Garantia completa del cotxe i tota la gamma d'assegurances convencionals d'Accidents personals, Incendis, Transports, Vida, etc.

CENTRAL:
Via Almirante Carrero Blanco, 3
PALMA DE MALLORCA

SUCURSAL DE CATALUNYA:
Ronda de Sant Pere, 5
BARCELONA

CASA BAGUÉS

Sant Pau, 6

JOIERIA BAGUÉS

Passeig de Gràcia, 41

EL REGULADOR BAGUÉS

Rambla de les Flors, 105

JOIERIA, PLATERIA, ESMALTS, PORCELLANES, MARFILS, OBJECTES PER A REGAL. RELLOTGERIA: EXTENS ASSORTIT DE LES MILLORS MARQUES. LES DARRERES NOVETATS EN RELLOTGES SUBMARINS ELÈCTRONICS, COMPTADORS, CRONOGRAFS, DESPERTADORS DE TOTA MENA. RELLOTGES DE PEU, SOBRETOLA I PARET ALS MILLORS PREUS.

BANCO ESPAÑOL DE CREDITO, S. A.

JUNTA GENERAL ORDINARIA CELEBRADA A MADRID EL 30 D'ABRIL DEL 1976

BANESTO ES UNA ORGANITZACIO EN TENSIO CAP AL FUTUR. - LA XARXA D'OFICINES DE BANESTO: LA MES AMPLIA D'ESPANYA. - BANESTO ASSUMEIX AMB PLENA CONSCIENCIA I RESPONSABILITAT LA TASCA DIARIA DE GUANYAR I MEREIXER LA SEVA POSICIO EN EL SISTEMA BANCARI

PRINCIPALS DADES DE L'EXERCICI 1975:

Capital social	18.006.968.750'00	Ptes.
Reserves	21.698.000.000'00	"
Accionistes del Banc	182.073'—	"
Recursos Forans	414.780.412.541'58	Ptes.
Dipòsits de valors	246.652.702.901'00	"
Cartera d'efectes i crèdits	362.381.510.265'21	"
Oficines disponibles al dia d'avui	1.260'—	"

El President del Consell d'Administració, senyor Josep Maria Aguirre Gonzalo, ha dit, entre d'altres coses:

1. Esdeveniments històrics

A l'any 1975 s'han produït fets ja escrits a les planes de la Història d'Espanya: la mort de Francisco Franco i la proclamació de Joan Carles I com a Rei. Desaparegut el Cabdill, que durant quasi quatre dècades han regit el nostre destí. Espanya, sota la direcció del seu rei, s'apresta, amb dificultats inevitables i amb tensions potser excessives, a consolidar bases estables de convivència. En els nostres sentiments convergeixen en aquesta hora el record emocionat de la figura històrica de Franco i la fe en el futur i en la Monarquia que ha de configurar-lo.

2. La realitat i producció de Banesto

Vull que la clau del discurs, el missatge capital tramés als nostres accionistes, vingui, en aquests moments, definit per la seguretat que Banesto és una organització en tensió cap al futur i que la preocupació fonamental dels seus òrgans rectors i del seu equip directiu, és escoltar els signes d'una evolució previsible i potenciar al màxim la seva capacitat de resposta a les noves exigències i condicions.

Hem de mantenir-se amb rigor i disciplina els límits de la competència, perquè aquesta sigui sempre lleial. Però a l'àmbit de la concurrència, qualsevulla que sigui, Banesto assumeix amb plena consciència i responsabilitat la tasca diària de guanyar i mereixer la seva posició en el sistema bancari.

El 1975 ha estat un any difícil que, amb tot, s'ha salvat amb dignitat, i a l'explotació del Banc, com es pot deduir de les dades exposades, amb lluitament. Però per això ha estat precisat una constant vetlla, un acusat afinament de les tècniques de gestió i una entrega de tothom, sense límits, a l'acompliment de la pròpia funció.

Quan amb lleugeresa es pretén traslladar a les institucions bancàries la responsabilitat dels problemes acusats en un sector o en una empresa, s'oblida aquell condicionament bàsic i s'ignora el plantejament real de la qüestió i les limitacions pròpies de l'estricta acció creditícia que en principi és, més que causa, reflexe indicador de problemes existents. No és necessàriament la falta de crèdits —encara que en pugui ser la dada externa més aparent— la que provoca els problemes d'una empresa; és amb més freqüència la preexistència d'aquests problemes el que impedeix l'obtenció de crèdits. Banesto té plenament assumit el

4. La situació de la Borsa i propòsit del Consell

L'any passat, aquest mateix dia, se'm va ocórrer comentar que la Borsa espanyola estava sobrevalorada. No vaig fer res més que realçar un fet; quelcom que era veritat; no era una opinió sinó solament la constatació d'un fet. Algunes persones s'enfadaren moltíssim amb mi i em van dir que era imprudent per la meua part de dir unes veritats des d'aquest lloc, quant aquestes veritats eren pessimistes.

Avui, ja em perdonaran vostès, però torno a parlar del mateix, perquè ja no serà imprudent, perquè les veritats en aquest cas són optimistes.

La Borsa espanyola, si es compara en el seu conjunt amb el conjunt de les Borses mundials, està extremadament baixa, però, a més, hi han valors inversamentament baixos. Per prendre'n un que l'any passat fou

molt comentat: Hidroelèctrica Espanyola; els puc dir que avui es cotitza, prenent les cotitzacions internacionals, o sigui, igualant les monedes, al 67 % del seu valor en els llibres.

A més, cal tenir en compte tot el valor que pot tenir una hidroelèctrica sobre el valor dels llibres; preses fetes al seu temps; una aigua que no es paga, etc. Aleshores si l'any passat el meu comentari originà una baixa a la Borsa, cosa que no m'he cregut mai, aquest any el meu comentari hauria de determinar un moviment de signe contrari.

Perquè existeixen a la Borsa dos classes de valors que són les columnes de les Borses espanyoles: els Bancs i les Societats de producció i distribució d'Electricitat. Ambdós tenen una característica comuna: la que, tal com es poden preveure les coses, han d'estar en expansió.

No es preveu avui que puguin disminuir els dipòsits als Bancs; no es pot pensar avui que es consumeixi menys energia. En el pròxim futur augmentaran els dipòsits als Bancs, que en aplicar el coeficient de garantia es veuran obligats a fer ampliacions de capital. Hi haurà major comanda d'energia elèctrica i això obligarà a les empreses a fer ampliacions de capital, però, tant l'una com l'altra si han d'illusionar, han de fer-se en un ambient de borsa alegre.

Hem dit moltes vegades que el gran secret a la Borsa espanyola i les seves elevades cotitzacions en els valors de les empreses en expansió, estava en les successives ampliacions, degut a que la Llei espanyola reserva les accions de les ampliacions als antics accionistes, el que els atorga uns drets que es cotitzen a Borsa.

Això no passa a totes les nacions i per aquesta circumstància a Espanya s'ha originat un joc alegre que ha proporcionat el capital necessari, tant a les empreses elèctriques com als Bancs.

Tal com estan els valors avui no hi ha dubte que tornarà el fenomen, entre d'altres coses perquè quan donem una mica de sensació de seguretat, d'estabilitat política, jo crec que s'han de donar aviat, o s'estan donant ja, vindran capitals estrangers, perquè hi haurà un marge important de benefici. Aquest marge s'oferirà més clarament que el d'altres mercats borsaris. O sigui, que la situació és exactament la contrària de la que hi havia fa un any, quant els nostres valors estaven sobrevalorats respecte de les Borses estrangeres.

Hem esperat per a fer d'ampliació última de la que els vaig parlar l'any passat, que les circumstàncies de la Borsa fossin favorables. Com ja saben vostès, la varem fer al Desembre i tingérem la sort de que les coses anessin bé.

També aquest any tenim el propòsit d'ampliar el capital. Suposo que tots estaran d'acord que no és aquest el moment de fixar, ni l'època, ni la quantia. Però poden estar vostès segurs que, en el nostre propòsit constant, que és el d'afavorir el més possible als nostres accionistes, estarem continuament a l'expectativa del moment que ens sembli més apropiat per fer una ampliació de capital. Tant de bo que tornem a encertar.

5. Situació de l'accionista

S'ha tractat, segons la meua opinió injustament, a les rendes del capital. S'han congelat els dividendes. S'han augmentat els impostos tant de les empreses com de les quantitats que perceben els accionistes. Crec que s'empra un concepte equivocant; el concepte de que uns guanyen els diners amb el seu treball i els altres viuen exclusivament de llurs rendes. És allò que deia Jorge Marique de "Allegados son iguales los que viven por sus manos y los ricos". No hi havia més diferència que aquesta, radical; sense cap zona intermitja; o vivien de les seves mans o eren rics i vivien de llurs rendes.

Avui aquesta situació ha canviat radicalment i ha de seguir canviant; la gent que treballa estalvia; aquest estalvi és invertit i aquesta inversió ha de donar un determinat rendiment.

Per això, quant es parla de distribució de renda i es pren en consideració exclusivament les rendes salarials i les rendes del capital, es realitza una certa injustícia, perquè els assalariats cobren també rendes del capital.

Si no fos així, Banesto no podria tenir 182.000 accionistes. Ni existiria aquest accionariat nacional abundant que hom ha establert en uns tres milions d'accionistes.

Les mesures clarament discriminatòries en contra de les rendes del capital desanimen i descoratgen als qui fent un esforç separen una part del seu salari per a la prevenció del demà; la inflació produeix aquest mateix efecte desmoralitzador. Això és dolent per a tot, per a l'equilibri social, per a la producció del país, per al país en el seu conjunt i per a la política. S'ha d'animar, s'ha de donar vivesa, s'ha de fer veure que amb aquest estalvi s'obtenen beneficis, perquè si així no succeix la gent no voldrà estalviar.

La línia de la generació actual no tendeix cap a l'estalvi; les inclinacions van cap al consum. S'ha dit això fins a la societat, i si l'estalvi és indispensable pel progrés econòmic, com indispensable és per a la inversió, ja que la inversió no és possible sense l'estalvi, el resultat

és, que acabem entrant en un cercle viciós molt desfavorable.

6. La nostra vocació industrial

Des de fa bastants anys hem seguit una política de crear una àrea industrial que fos genuïnament nostra, o sigui que la nostra participació fos total o almenys molt important.

Així s'han creat "Petròlis del Mediterrà", "Acerinox", "Cementos del Mar". La finalitat d'aquesta creació i el prendre aquests riscos és el creure tenir el deure de fer aquesta aportació a l'economia nacional, creant llocs de treball en indústries que produeixen béns de tecnologia nova o que abans s'importaven. Aquesta creació directa per part nostra de llocs de treball assumint els riscos inherents a aquesta política, constitueix, segons la nostra opinió, una aportació molt important a l'economia nacional.

Seguim endavant en aquesta política. Ens acaben d'atorgar el permís de NACHI, empresa que fabricarà rodament de boles en col·laboració amb tècnica japonesa i en la que nosaltres participem amb un 60 % i els japonesos amb un 40 %. Aquesta empresa es localitzarà a Salamanca i serà la primera indústria important amb que comptarà, fent front a les dificultats que neixen de la falta de mà d'obra especialitzada i de tallers auxiliars.

7. L'operació Petromed

Avançat ja l'any 1976, hem realitzat l'oferta d'accions PETROMED als nostres accionistes en els termes que vostès ja coneixen. Penso que l'operació potser no ha estat ben entesa, ni adequadament valorada. El fet de que les accions es cedissin al 220 % ha refredat els ànims i ha fonamentat alguns judicis poc favorables.

Al meu parer, al parer del Consell, l'operació era de totes, totes, important i convenient pels nostres accionistes. Si no es podia realitzar a la par o a un tipus inferior al

220 % és perquè les disposicions restrictives de repartiment de beneficis ho prohibia. En procedir de la forma en que ho hem fet, l'operació, que en el moment de realitzar-se pot ser inclús neutre pels accionistes, implica que han quedat individualitzades al seu favor unes expectatives potencials, recolzades per la claretat i seguretat de l'horitzó immediat de Petromed, que ens fa confiar en un futur creixement del patrimoni individual dels accionistes que s'han acollit a l'oferta.

8. La tecnificació de les nostres operacions

En el decurs de l'any 1975 hem continuat amb l'ampliació o extensió del sistema nomenat de "Tiempo Real", a les nostres sucursals.

El nivell assolit per BANESTO en la seva estructura mecànico-administrativa va permetre, fa tres anys, donar un salt important, per passar del procés en sèrie en matèria de mecanització, al tractament de dades en "Tiempo Real" o operació "on-line". Creiem, amb tot, per a trobar el terme adequat que identifiqüi de forma més precisa "on-line" o "Tiempo Real", ja que això és simplement una tècnica que Banc utilitza com eina, per arribar al més elevat grau d'automatisme conegut fins ara.

Es tracta de crear un sistema de tractament d'informació que abasti tots els nivells del Banc i cobreixi tots els camps d'activitat, en el qual desenvolupament l'equip de "Tiempo Real", actua com a centre nerviós d'aquestes operacions, oferint resultats sorprenentment pràctics i valuosíssima informació a qualsevol nivell.

9. Les nostres operacions de Comerç Exterior

Malgrat la desacceleració de les operacions de comerç exterior espanyol durant l'any 1975, el nostre Banc ha continuat la marxa dels anys anteriors, augmentant la seva participació relativa en la canalització i gestió d'operacions comercials i financeres per la banca privada espanyola.

Dues observacions s'han de fer respecte a aquesta afirmació:

La primera és que el Banc d'emissió ha accentuat la seva intervenció a la canalització d'aquestes operacions imposant l'utilització dels seus serveis a entitats de tipus estatal o paraestatal.

La segona és que determinada banca estrangera, no instal·lada a Espanya però amb anuència oficial, ha intervingut directament amb la clientela espanyola imposant la canalització directa de les operacions comercials vinculada a operacions financeres, marginant a la Banca Espanyola.

Malgrat això, les nostres xifres de participació absolutes i relatives respecte de la balança de pagaments espanyola, han augmentat substancialment respecte al 1974. Hi han punts, però, que mereixen un comentari especial:

Fa algun temps, quant la nostra moneda patia els embats de l'especulació als Mercats de Divises (aclarim que especulació al seu favor o en pro de llur revaluació), les nostres Autoritats van creure oportú d'establir unes normes dissuasòries o de seguretat que consistien essencialment:

1. En la creació de dos tipus diferents de pessetes convertibles, les "A" que neixien del producte de la venda de divises i no podien ser reconvertibles en divises, sense una prèvia inversió a Espanya, i les "B" que feien de la desinversió a Espanya i podien convertir-se lliurement en divises.

BANCO ESPAÑOL DE CREDITO, S. A.

2. En la prohibició d'abonar interessos acreedors sobre els comptes «A» i «B», i

3. En l'obligació per a la Banca privada de mantenir saldos sense interès en el Banc d'Espanya, equivalents als dels comptes «A» i «B».

Aquest ingenyós mecanisme, ben pensat i establert, però de molt complexa funció per a la banca, defensà bé a la pesseta contra l'especulació favorable. L'insòlit és que, canviant totalment les circumstàncies i sofrint la pesseta, com d'altres divises, els efectes negatius de la crisi econòmica actual, se seguexi mantenint la prohibició de l'abonament d'interessos passius i l'exigència del bloqueig dels saldos al Banc d'Espanya.

Aquestes dues mesures dificulten l'entrada de capital estranger (els saldos de comptes de pessetes convertibles de corresponsals estrangers són quasi el 60% del que foren al 1973) i discriminen negativament a la banca espanyola no poden abonar interessos sobre els comptes de pessetes convertibles, els Bancs estrangers, o les sucursals espanyoles a l'estranger, si poden abonar els esmentats interessos. De fet ho fan i, sota aquestes condicions, realitzen importants operacions en les que juguen, per una banda, el dipòsit en pes-

setes convertibles i, per l'altra, les operacions al comptat i a plaç pesseta contra divises. Resulta inútil assenyalar que aquestes operacions no produeixen l'efecte d'enfortir la pesseta.

Per altra banda, l'enorme desenvolupament del Mercat de l'Eurodòlar o de les Eurodivises i les contínues i reiterades faltes de liquiditat en pessetes, han portat a l'espectacular augment dels finançaments en divises.

Les nostres autoritats monetàries, han assenyalat, amb bon criteri, d'ortodòxia i seguretat, unes normes limitatives, tant del volum màxim que cada Banc pot aconseguir (en relació al seu propi capital com a límit global i en relació amb la solvència dels acreditats, com a límit individual), com de la relació màxima entre les seves inversions als diferents plaços, en funció dels plaços del seus dipòsits de clients i de Bancs.

Aquestes normes, la qual lògica i eficàcia semblen indubtables i que s'ha dictat amb molta oportunitat pel Banc d'Espanya, estan en perill de ser aplastades per la proliferació d'autoritzacions excepcionals que, en importants operacions, es pretenen d'obtenir, sota la protecció d'un interès que es qualifica de nacional i que no sempre existeix realment.

10. La reactivació econòmica

La reactivació econòmica es va obrir pas en els principals països industrials. A Espanya s'havia obert un horitzó prometedor a l'últim trimestre del 1975. Quasi podia veure's clarament que havíem tocat el fons. Al gener i al febrer semblaven mantenir-se aquests sentiments encoratjadors, però al març, per les raons que siguin, no es van mantenir i els resultats del primer trimestre no són massa optimistes. Tot i que tenim molt poques dades de l'abril, no sembla haver aparegut una forta tendència reactivadora. En l'única dada actual que posem, la comanda d'energia elèctrica fins l'última setmana, la corba de tendència anual de l'increment marca una direcció lleugerament eescedent, en la qual hi tindran quelcom a veure els aturs laborals.

Mentrestant, almenys aparentment, el Govern mostra més preocupació per les qüestions polítiques que per les qüestions econòmiques. Nosaltres creiem que no és possible fer una reforma política profunda, sense una situació econòmica suficientment favorable.

Pel que fa al sector exterior, que ofereix possibilitats més encoratjadores en aquests moments, les transaccions (sumant importacions i exportacions) representen al nostre país al voltant del 40% del P.N.B.

Es disposa de dades desglossades sobre la balança comercial fins a finals de març, però no succeix el mateix a la resta dels components de la balança de pagaments. Amb tot, la favorable evolució de la balança comercial d'aquest primer trimestre, constitueix una nota optimista, que no volem deixar d'assenyalar.

Referint-nos concretament a les importacions, el retrocés d'aquesta magnitud és clar. Però inclús aquest signe negatiu pot presentar-se també, sense cap falsejament, com un símptoma positiu, doncs les menors importacions suposen evidentment menor necessitat de préstecs exteriors, menor deteriorament de les reserves i, en definitiva, menor dèficit de la balança de pagaments per compte corrent.

A més, es veu clarament que encara que baixin els percentatges de les produccions, la baixa és molt menor del que era l'any passat. S'observa freqüentment que, després d'haver començat a reactivar-se una economia, torna a baixar, encara que després torni a pujar; o sigui, es produeix un efecte com de rebot, en el qual podem estar actualment.

Fins ara, s'ha volgut frenar la inflació restringint l'expansió. Em sembla que se segueix pensant igual, ja que ara mateix el Ministeri d'Hisenda ha publicat un Decret en el que es parla de la necessitat de moderar la comanda, en termes d'economia. Just ahir, ens deien, a més, l'OCDE estima encertada aquesta postura. Nosaltres, amb tota humilitat, hem de repetir el que ja hem dit diverses vegades, ja que no compremem com es pot combatre l'atur i augmentar la inversió, sino augmenta el consum. Però també hem reconegut sempre que el Govern disposa de dades estadístiques i d'informació que nosaltres desconeixem i, per tant, suposem que les mesures del Govern estaran sempre ben preses.

El que resta clar és que el Govern ha emprat una marxa decidida en tres direccions: l'acció concertada per a determinades indústries, el foment de l'exportació i l'acceleració de la construcció de vivendes. Tot això hauria de generar un cert ambient d'optimisme, tot i que creiem que aquest programa hauria d'apoiar-se en una sèrie d'estímulis fiscals i monetaris, sense perdre però de vista, la necessitat de controlar ràpidament qualsevol excés de comanda que es pogués produir. També considerem molt important que els obrers i els patrons es posin d'acord i arribin a una concordància de criteris pensant que, entre tots, hem de fer Espanya, hem de fer ocupacions.

A la fi, tal volta més per intuïció que per observacions objectives, es cert que si som optimistes respecte a la realitat de la tan ansiada reactivació.

11. EPILEG

I vaig a posar el punt final. El món viu dies de dificultat i d'inguitud. Però tots sabem que la meravellosa aventura de l'home sobre la terra està escrita per la seva capacitat d'afrontar riscos i per la seva voluntat de superar dificultats. Ni avui ni mai podem progressar si acceptem un deteriorament d'aquella capacitat o consentim a un afebliment d'a-

questa voluntat. Som tots accionistes d'una Empresa que encarna les millors tradicions de sèrietat, prudència i austeritat. Ens trobem en un marc d'economia d'amples possibilitats. Sapiguem elevar la vista darrera d'un horitzó millor, que existeix per a la nostra empresa, per a la nostra economia i, en definitiva, per a Espanya.

BORSA

La puja esmorteïda per les realitzacions

Com apuntàvem ahir, cabia esperar la realització de beneficis a càrrec, principalment, dels inversors institucionals, societats de gestió de carteres i la inversió col·lectiva.

El sector que ahir va continuar una recuperació ferma fou l'elèctric amb moderació dels bancaris, que, malgrat tot, continuaren ben orientats i foren els sectors més afectats per les realitzacions els industrials, en els quals havien incidit fortes alces els dies passats, com ara constructores químiques i tèxtils i papereres. En el sector dels valors siderometal·lúrgics continuà molt fort el sector de l'automòbil, en què s'espera una forta puja ja que aquests valors són molt sol·licitats, i no es fan operacions per falta de paper.

De les notícies que es comentaven en el Saló de Contratacions, oferim una primícia: URBAS, que deixa definitivament el sector de transport per escometre amb una empena extraordinària el de la promoció immobiliària, havent adquirit fortes participacions accionàries IBUSA i alguns Bancs, com ara Banca Garriga Nogués, i Biscaia principalment, realitzarà una ampliació de capital després de la Junta que tindrà lloc el dia 14 vinent en la proporció de 1 x 10, amb prima, al 150 per cent; i se'n projecta una altra que tindrà lloc possiblement l'octubre vinent, en la proporció de 1 x 4 o 1 x 5, en aquest cas a la par.

	Barcelona	Madrid	Bilbao	J.P.
Indexs:	100,40 (+ 1,21)	98,24 (+ 0,82)	99,04 (+ 0,90)	
Contractació: Puges	82	94	50	
Baixes	20	41	17	
Repeticions	27	51	25	

AGRICOLES I FORESTALS

Alena B 155 + 4

PESCA

Pebsa M 99 + 7

ALIMENTACIO, BEGUDES I TABAC

Indu. Agrícolas B 274 - 2
 Ebro M 635 + 28
 El Aguila M 137 - 1
 Azucarera M 145 + 1
 San Miguel B 455 + 55

TEXTILS

La Seda B 225 + 10
 Sniace M 99 - 1

PAPER I ARTS GRAFIQUES

Torras Hostench B 394 - 10
 Pap Española Bi 192 - 5
 Sarrio M 235 + 17
 Pap. Reunidas Bi 335 - 5

PETROLI

Campsa M 305 + 5
 Cepsa M 456 - 12,5
 Petroliber M 250 - 5

QUIMIQUES

Cros B 166 + 1
 Dow Unquinesa Bi - -
 Aragonesas M 137 - 7
 Hidronitro M 220 =
 Carbueros B 525 + 5
 Sefanitro Bi 110 =
 Explosivos M 314 - 9

MATERIALS DE CONSTRUCCIO

Alba M 255 + 10
 Asland B 251 + 7
 Sanson B 206D - -
 Valderrivas M 300 + 12

AIGUA I GAS

Catalana Gas B 130 + 2
 Aguas Besós B 132D - -
 Aguas Barcelona B 142 + 6

ELECTRICITAT

Sevillana Elec. M 130 + 3,5
 Electra Viesgo Bi 139 + 5
 Reunidas de Z. B 112 + 8
 Enher (C) B 98 + 1
 Fecsa (petites) B 134 + 9
 Fenosa M 119,75 + 0,25
 H. E. Catalunya B 116 + 1
 H. E. Cantábrico M 134 + 4
 Hidrola M 144 + 13
 Iberduero Bi 179 + 3,5
 Unión Eléctrica M 138,5 + 11,25

TRANSPORTS URBANS

Saba B 202 + 5
 Urbas B 260D - -

TRANSPORTS MARITIMS

Transmediterránea M 133 =

METALIQUES BASIQUES

Aceros Llodio Bi 280 - 15
 Altos Hornos Bi 172 + 2
 Echevarria Bi 160 - 3
 Olarra Bi 695 - 10
 Duro Felguera Bi 112 + 3
 Sierra Menera M - -

La Farga Casanova B 236 + 2

MATERIAL I MAQUINARIA NO ELECTRICA

Harry Walker B 126 - 1
 Tubacex Bi 390 - 5
 Macosa B - -
 Babcock & Wilcox Bi 125 + 5

MATERIAL I MAQUINARIA ELECTRICA

Femsa M 195 + 14

CONSTRUCCIONS I REPARACIONS NAUTIQUES

Astilleros Esp. M 74 - 20

AUTOMOBILS I MAQUINARIA AGRICOLA

Citroen M 122,5 + 5
 Fasa Renault M 131 + 4
 Santa Ana B 94 =
 Motor Ibérica B 271 - 9
 Seat M - -

CONSTRUCTORES D'OBRES PUBLICUES

Dragados M 692,5 - 12,5
 Fomento B 303 - 8

INMOBILIARIES I ALTRES CONSTRUCTORES

Cidesa B 236 + 2
 Cevasa B 176 - 5
 Metropolitana M 220 + 8
 Fiesas B - -
 Simane M 204 + 4
 Urbis M 221 - 4,5
 Leisa B 177D - -
 Vallehermoso M 233 - 5

TELECOMUNICACIONS

Telefónica M 175 - 3,5

SERVEIS COMERCIALS

Tabacos de Filipinas B 205 + 2
 Finanzauto M 375 + 13
 Finanz. y Serv. M 370 + 13
 Galerías M 368 =

BANCS

López Quesada M 735 - 3
 Atlántic B 577 =
 Central M 902 + 10
 Com. Transatl. B 650 + 15
 Bilbao Bi 795 + 13
 Induban M 445 + 30
 Foment M 620 + 5
 Granada M 380 + 5
 Santander M 873 - 24
 Biscaia Bi 650 + 10
 Exterior Espanya M 705 + 10
 Hispano-America M 559 - 2
 B. I. Catalunya B 443 + 8
 B. I. León M 567 + 1
 Bankinter M 525 =
 Mercantil e Ind. M 776 - 10
 Occidental M 482 =
 Popular M 690 =
 Urquijo M 679 - 4
 Bankunion B 377 =
 Saragasa M 832 + 13
 Ibéric M 628 + 3
 Pastor M 733 - 1

SOCIETATS D'INVERSIÓ MOBILIARIA

Bamsa B 107 + 2
 Binca B 140 + 1
 Cartisa M 295 + 5
 Ceivasa M 228 - 1
 Corp. Ind. Catalana B 180 - 2
 Dobinca B 204 + 1
 Gral. Invers. M 325 + 4
 Finsa Bi 155 + 5
 Merimsa B - -
 Popularinsa M 525 + 25

ASSEGURANCES I CAPITALITZACIO

Unión y Fénix M 503 + 6

DRETS DE SUBSCRIPCIO

Tubacex 308

FONS D'INVERSIÓ MOBILIARIA

Nuvofondo 730,72 + 4,23
 Crecinco 164,91 + 0,69
 Inespa 663,77 + 4,10
 Eurovalor I 776,37 + 8,87
 Ahorrofondo 1560,58 + 38,92
 Inrenta 1487,90 + 10,39
 Mediterráneo 464,80 + 9,98
 Suma 1197,45 + 26,93
 Rentfondo 506,19 + 5,86
 Fontisa 900,39 + 9,16
 Eurovalor II 449,08 + 5,81
 Gesta 1084,50 + 26,68
 Fondonorte 117,69 + 2,75
 Planinver I 102,47 + 1,89
 Planinver II 95,93 + 2,16
 Banserfond 91,89 + 0,66
 Inverfondo 96,53 + 0,14
 Plusfondo 79,43 + 0,75
 Fonbancaya 87,77 + 0,98

(Cotitzacions facilitades pel Banc Industrial de Catalunya)

1 MILIO MINIM

Important empresa admet capital per a operació amb garantia bancària.

Rendiment mol elevat.

Realment interessats dirigir-se a l'Apartat de Correus 2031 de Barcelona.

avui Publicitat 23 C. 4084. 6F 5E
 ESCARPENTER 5 V 76

BANCO HISPANO AMERICANO

Junta General Ordinària

La Junta General no podrà celebrar-se en primera convocatòria el proper dissabte, dia 8 de maig, per falta de quòrum.

Se celebrarà en segona convocatòria, el dia següent, DIUMENGE, DIA 9, a la mateixa hora i al mateix lloc; o sigui, a les dotze del matí i al domicili social, Plaça de Canalejas número 1.

L'entrada s'efectuarà exclusivament pel carrer d'Alcalà, com s'indicava a la convocatòria.

La qual cosa es posa en coneixement dels senyors accionistes mitjançant la publicació d'aquest anunci els dies 4, 5 i 6 de maig a la premsa diària.

Madrid, 3 de maig del 1976.

El Secretari General
MANUEL OTERO TORRES

Ressorgeix el cant gregorià

El cant gregorià ha desaparegut pràcticament de les esglésies. Ara es canta més a les misses i altres celebracions litúrgiques, però quasi mai gregorià. En canvi, augmenta la seva valoració musical. A França, i si fem cas de les estadístiques, es compra un disc de gregorià cada quatre minuts. Recentment, a Barcelona, "Club Vanguardia" organitzà un concert de gregorià quasi com qui convoca a un acte excepcional.

Es possible de restaurar aquest cant a les esglésies o és ja només música de concert? L'arquebisbat de Tarragona ha publicat —també recentment— una nota recomençant el recull de cants gregorians que la Santa Seu ha publicat per tal d'intentar aquesta restauració. Però els intents duts a terme en altres llocs semblen reduir-se a comunitats molt escollides. Quin avenir té el gregorià? Ho preguntem a mossèn Albert Taulé, membre del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, compositor de bona part dels cants que s'utilitzen a les nostres esglésies i compilador del Cantoral litúrgic actualment més difós als Països Catalans.

—Jo sempre he estat i ho sóc encara, un entusiasta del cant gregorià. Per a tots els qui l'havíem cantat habitualment, aquest cant té un gran poder d'evocació de moltes vivències ben autèntiques. Crec que els qui tenim de quaranta anys en amunt encara ens hi trobaríem bé cantant-lo de tant en tant, a les esglésies.

—Lavors, quina és la causa que els qui sou responsables de la música a les esglésies l'hagi bandejat tan ràpidament?

—La causa principal de la substitució del cant gregorià a les esglésies va ser la dificultat de cantar en llatí. En els moments forts de la reforma litúrgica, ja abans del Concili, es va posar l'accent en la participació del poble. La realitat era que el cant en llatí era patrimoni d'unes minories selectes, però no resultava entenedor per a tot el poble. Una segona causa, d'ordre musical, rau en el fet que es tracta d'un cant arcaic, allunyat de l'estètica de la música popular d'avui. Aquesta música per tant, també presenta dificultats a l'hora de la seva execució massiva.

—Així doncs, ja es pot considerar com definitivament perdut?

—No, de cap manera. Cal dir que el gregorià encara es canta en alguns llocs, en el "Full Dominical" de Barcelona, citava recentment l'exemple d'una missa que es celebra cada mes a les Escoles Pies de Sabadell animada per un grup d'entusiastes gregorianistes. Tots sabem també que s'utilitza en algunes esglésies monacals. I jo crec que, fins i tot en ambients parroquials normals, es poden continuar cantant sense problemes algunes d'aquelles melodies més senzilles i populars que tothom cantava. N'he fet l'experiència i sempre ha reeixit.

En segon lloc, tampoc no s'ha de considerar perdut per al culte, si es té en compte que no tot es resol cantant. També s'hi participa escoltant. Escoltem les lectures bíbliques, escoltem l'oració presidencial... Ara ens comencem a adonar que no tota la utilització de la música en el culte s'ha de reduir al cant. També la música escoltada és molt eficaç a l'hora de crear un ambient sonor. I aquí retroben el seu lloc les corals, la música purament instrumental i, en la mateixa línia, el cant gregorià, executat per un grup de cantaires especialitzats.

I, finalment de cap manera no s'ha de considerar perdut, en l'aspecte cultural. És la música d'una època determinada, que va del segle IV (o potser abans) fins al XIV, i de la qual ens queda una abundantíssima producció. Un veritable tresor. Un document imprescindible per a tot el qui vulgui estudiar seriosament la música.

Voldria fer encara una darrera consideració per fer veure que en aquest darrer punt pot interessar no únicament als estudiosos, sinó a tota mena de persones siguin o no creients. En els objectes d'ús diari, anem utilitzant sempre els més recents i deixem per als museus els d'èpoques passades. Però en l'art no passa el mateix. Un bon afeccionat a la música acostuma a escoltar igualment la que es produeix avui, com la romàntica, o la barroca, o la del Renaixement. Tota la música és actual —o actualitzada— quan s'escolta amb gust. El mateix passa amb la música gregoriana. Jo m'he trobat amb joves no creients escoltant un disc de gregorià simplement perquè, segons deien, els relaxava. El mateix em va dir un dia un home de negocis. En un món tan ple de sorolls, una estona de cant gregorià, és certament un sedant.

—Una darrera pregunta: ¿què penses del cant gregorià amb text català?

—Tècnicament és possible. Ja ho havien fet l'abat Sunyol, el P. Franquesa i, més recentment, el P. Altisent. També hi ha ara Mn. Josep Soler, que n'ha editat en el llibre Pregaries i en un disc. Tot depèn de si s'ha fet bé l'adaptació.

El resum podria ser que el cant gregorià conserva el seu valor musical. Un valor perenne. Que es manté una possibilitat d'utilització en les celebracions litúrgiques, més àmpliament en uns llocs, més reduïdament en altres. Però que per a aconseguir un cant litúrgic popular cal treballar pel camí de formes més actuals i que facin possible una participació dels fidels.

BARCELONA

Normes sobre nomenaments eclesiàstics

En l'arquebisbat de Barcelona s'han establert recentment unes noves normes sobre nomenaments parroquials i també sobre càrrecs pastorals que poden ser atribuïts a laics. El resum de la nova normativa és la següent.

1. SOBRE LA TEMPORALITAT DELS CÀRRECS PARROQUIALS

- a) A partir d'ara els nomenaments parroquials seran fets per terminis de cinc anys prorrogables.
- b) En ocasió del cinquè any de permanència en el mateix càrrec parroquial "a petició pròpia o a ju-

dici del Bisbe" es farà una revisió de l'activitat pastoral acomplerta i de les previsions de futur més convenients, atenent al bé pastoral del lloc, a "les possibilitats i necessitats generals de la diòcesi" i a la seva situació personal.

c) Al terme del segon quinquenni, la revisió es farà més directament en vista a un canvi. Per a la prorroga en el càrrec haurà d'haver-hi raons importants.

d) Els preveres que, actualment, ja fa cinc anys o més que tenen el mateix càrrec parroquial podran entrar també, a petició pròpia o a judici del Bisbe, en el pla de revisió dels apartats b) i c).

e) Procedir a aquestes revisions quinquennals correspon a l'Arquebisbe i als Bisbes Auxiliars, amb la col·laboració del Vicari Episcopal de zona, en diàleg amb els preveres interessats.

2. SOBRE LA JUBILACIÓ DELS RECTORS I ELS ECONOMS

Repetim la recomanació que Pau VI adreça als Rectors en el Motu Proprio "Ecclesiae Sanctae". "Per tal de poder realitzar el que prescriu el n.º 31 del decret «Christus Dominus», tots els rectors són pregats de presentar espontàniament al Bisbe propi, la renúncia del seu càrrec abans de passar desl setanta-cinc anys."

En acceptar-los la renúncia, el Bisbat es assegurarà, mitjançant un conveni per escrit, unes condicions d'economia i de residència dignes, i els encarregarà l'exercici d'unes activitats pastorals "adients a les seves possibilitats". El prevere jubilat conservarà el títol de Rector o d'Econom emèrit de la parròquia.

3. SOBRE ELS CÀRRECS PASTORALS DE ZONA

Sense excloure que en el futur se'n puguin instituir d'altres, des d'ara es preveuen els càrrecs següents:

a) Responsable d'una determinada activitat pastoral (Catequesi, Càritas...) en una zona o en un arxiprestat, coordinada per la Delegació diocesana corresponent. Per a aquests càrrecs poden ser designats diaques, religiosos i religiosos no sacerdots, o laics d'ambdós sexes, de reconeguda preparació i experiència.

b) Consiliari d'àmbit arxiprestal, de zona o interzona, de moviments o grups apostòlics, i de comunitats cristianes degudament reconegudes per l'autoritat diocesana.

Entre la difamació i la crítica

ROGER Peyrefitte és un home que li agrada de remenar latrines. Podria criticar idees i actituds, i això seria més beneficiós per a la societat i, en el seu cas concret, per a l'Església. Però no, prefereix ficar-se amb els diners o amb el sexe, que són coses més comercials i, per tant, més rendibles. No dic pas que no s'hagin d'ajudar aquestes assumptes, sempre però que se situïn al seu lloc i no se'n faci una exclusiva de persones o d'institucions. Allò que és públic és sempre susceptible de crítica pública, però allò que és particular, cal respectar-ne la intimitat mentre no afecti terceres persones o la comunitat. Tanmateix, roman sempre incorrecta la difamació, i més encara la calúnnia. Per això és deplorable el que el senyor Peyrefitte ha dit de Pau VI. Però...

Però, malauradament, l'Església i, concretament, els seus homes representatius, els jerarques, es mostren prou vulnerables com perquè se'n faci una crítica objectiva sense necessitat de baixar a personalismes ni, menys encara, a calúnnies. Perquè la gran qüestió entre els homes es troba en llurs actituds, en l'entoc doctrinal o vital amb què copsen i determinen l'existència i, en aquest cas concret, la fe. Tant Crist com tots els iniciadors dels moviments religiosos foren homes oberts, comprensius i pregonament humans. Llurs moviments varen ser, en els primers temps, alliberadors i representaven un autèntic desplegament en la història de la humanitat. Què passa en llurs descendents que s'enrigideixen i es tanquen? Poca cosa es pot oferir quan la fe es transforma en dogma, l'amor en llei i l'esperança en ritu. Admetem que es dona un desgast i una certa entropia, però no podem pas centrar en això l'explicació d'aquest empobriment, puix hi ha éssers, persones i cultures que progressen al pas del temps: són aquells que resten oberts, crítics i dialèctics. Crec que, l'explicació, l'hem d'anar a cercar en la por davant la feblesa de la fe. La fe no és una evidència, per això és fe, sinó una confiança en l'enllaç. Les persones insegures reaccionen tancant-se davant la feblesa de la fe o davant el convit de l'existència i prenen unes actituds dogmàtiques i autoritàries. I això tant els creients com els no creients. La por no és una bona companyia per a la fe.

Les persones són més a prop per les actituds profundes que per les idees o els enquadraments. És més afí un cristià obert i crític a un marxista obert i crític, que no un cristià obert a un cristià tancat i dogmàtic, o que un marxista obert a un marxista tancat i vida, i menys per a la vida de fe, dogmàtic. Una actitud tancada, sols ens pot portar a la mort. Per això els qui combaten la llibertat en el camp de la fe, el joc als totalitarismes ideològics i a les dictadures polítiques; per això els qui combaten la llibertat sexual, fan el joc als prostíbuls i als traficants; per això els qui combaten la llibertat familiar, fan el joc als divorcis. Diu un amic meu que el Vaticà i Pigalle són molt semblants: "en l'un, l'esperit sense sexe, en l'altre, el sexe sense l'esperit. I en tots dos, la mateixa tristesa". I és ben cert. En el fons, es tracta d'una manca de fe i de confiança en l'home i en l'existència, i per tant d'una manca de fe en Déu, que està al fons de tot home i de tota existència.

Es trist de constatar com tant el bunker eclesiàstic en general com el bunker vaticà en particular s'entesten a fer perdre la fe als creients. A quin home haurà portat cap a l'Església la "Humanae Vitae" o el document de Pau VI sobre la sexualitat? A quin home hauran obert els llus a la fe les condemnes de Pflüner, de Fronzoni o de Küng? Qui s'haurà apropiat a l'evangeli per l'actitud dels bisbes italians respecte al comunisme? Per això es podria demanar a tots aquests homes, jerarques o no, que en comptes d'estar tan segurs d'ells mateixos —o millor dit entestats—, consultessin els homes, que també tenen —o simplement tenen— l'esperit, esbrinessin els signes dels temps, que són paraula de Déu, i veiessin per on va la vida, que és filla de Déu. De vegades, alguns parlen en nom de Déu, quan en realitat parlen en nom de la fórmula que ells s'han fet de Déu. Per ara, fins que no arribem a la plena visió de Déu, la millor manera de parlar de Déu és parlar dels homes, la millor manera de conèixer Déu és conèixer els homes, que són fets a imatge de Déu. Aquesta, és la lliçó que ens dona el Verb que ha plantat a tenda enmig dels homes. L'home és l'espai on Déu es fe present.

Més que Peyrefittes calen homes amb una gran confiança, calen a crítica objectiva i una gran esperança, esperança que no podran obtenir tots els bunkerians del món. L'esperit i l'impuls del maig francès, l'esperit i l'impuls del Vaticà II romanen operants enmig del món i s'obren camí cap a una vida nova. És el Regne de Déu que va creixent en el món. Mirem que els fills d'Abraham no en restem fora.

JORDI LLIMONA

ASCENSORS APEL FUNCIONA

APEL, S. L. Avda. Enllaç Vicenç Martorell, n.º 3 CORNELLÀ
Tel. 377 39 49

Especialistes en el manteniment d'ascensors i muntacàrregues

AVUI a les 20.30

CONFERENCIA

Sobre la tècnica de la

MEDITACIO TRANSCENDENTAL

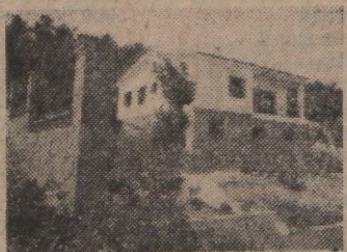
(Tal com és ensenyada per MAHARISHI MAHESH YOGI)

Dirigir-vos a: Rosselló, 230 3er, 2ª — T. 215 40 26 - BARCELONA

A les 20 hores: Casa de Cultura - GIRONA

ENTRADA LLIURE

PAU

PER A VOSTRE I LA SEVA FAMILIA LI OFERIM A LA URBANITZACIO MAS MESTRE SENSE CONTAMINACIO AIGUA PURISSIMA I INESGOTABLE I NOMES A CINC MINUTS DE SITGES RESTAURANT, TELEFON, PISCINES, TENIS, MINI-GOLF, "PICADERO" CAVALLS CONSTRUIM EL SEU XALEY GRANS FACILITATS DESCOMPTE ESPECIAL PER ELS LECTORS D'AVUI
TELEF. 228 31 73 - 218 29 43

XALETS

Amb 80.000 pams2 de terreny amb moltíssims pins Fantàstiques panoràmiques, aigua i llum

Prop de Montserrat per 790.000 pessetes

Des de 75.000 ptes. ENTRADA i 11 ANYS DE FACILITATS

ENTREGA IMMEDIATA

Informes tel. 246-37-39 (de 4.30 a 8.30)

CICLE D'INFORMACIO POLITICA

"DEMOCRACIA, ENDAVANT"

1.ª Conferència Colloqui

"PROBLEMA I PERSPECTIVA DEL MOMENT PRESENT", PER JORDI PUJOL (C.D.C.)

Casal Municipal de Cultura d'El Prat de Llobregat a les 10 de la nit del 6 de maig.

ORGANITZA "AMICS DEL PRAT"

"VUELTA" (VIII)

Erik Jacques, líder transitori

L'octava etapa de la "Vuelta" de 219 Km, disputada entre Múrcia i Almansa, ha proporcionat una de les sorpreses que qualsevol cursa per etapes ha de tenir perquè no es perdí el sentit de competitivitat i no faci aparició l'avorriment.

Perquè resulta que el belga Erik Jacques ha desbancat Agostinho del primer lloc de la general. Juntament amb Pintens ha protagonitzat una escapada que els ha permès d'arribar a la meta amb avantatge suficient perquè Jacques, que era el 21è lloc a 5 min. 27 seg. del líder, ocupi ara el lloc d'aquest.

De totes maneres hem de dir que per a tothom, aquest primer lloc del belga sembla ser molt transitori, precisament perquè no és home que es defensi en la muntanya. Ell mateix ha dit que pensa portar el maillot de líder només fins a Barcelona. Sanemeterio, el director de l'equip d'Agostinho, ha manifestat que no el preocupa gaire el fet que Jacques hagi desbancat el seu corredor. Opina que el càrrec de líder desgasta molt perquè has d'estar pendent de molts detalls.

El gran grup, en la etapa d'avui, considerant que tant Pintens com Jacques no eren perillosos, s'ha dedicat a contemplar el paisatge malgrat l'inconvenient d'haver de pujar i baixar cinc ports puntuables per al Premi de la Muntanya, on hi ha hagut els homes de sempre: Abilleira, Oliva i Loos.

En el quilòmetre 125 s'ha produït l'escapada definitiva. Per la zona

d'habitualment d'Alcoi, els dos fugats portaven 55 segons d'avantatge. Pel quilòmetre 144 eren ja 4,23. En el Puerto de Albaida, Esparza, que els havia seguit, se situa en un lloc intermig entre ells i el gran grup. En el 178 continuen progressant els dos fugats. A 4,58 hi ha Esparza i a 6,55 l'escamot. A 17 quilòmetres de la fita, l'avantatge dels primers és de 7,20 sobre Esparza i de 9,58 al gran grup. A deu quilòmetres de la meta l'escamot absorbeix Esparza. Mentrestant, els dos escapats arriben a Almansa i s'imposa Pintens per un avantatge lleuger. El seu temps ha estat de 5 hores, 59 min., 22 seg. A 6,08 arriba el gran grup amb Elorriaga al davant.

CLASSIFICACIO GENERAL

- 1. Erik Jacques 35-49-30
- 2. Joaquim Agostinho 35-53-23
- 3. Dieter Thurau 35-53-31

CLASSIFICACIO PREMI MUNTANYA

- 1. Abilleira 67 punts
- 2. Oliva 50 "
- 3. Agostinho 38 "

TENNIS - WCT

Arthur Ashe, eliminat a la primera

La fase final de la WCT s'inicià ahir —segons l'horari espanyol— a Dallas (Texas) amb la inesperada victòria d'Harold Solomon sobre d'Arthur Ashe, el gran favorit del públic i dels tècnics per 7-5, 3-6, 6-1 i 6-3.

D'entre els vuit classificats en els torneigs previs, l'ordre de la final feia enfrotar precisament el primer classificat amb el vuitè, el segon amb el sisè, i el tercer amb el setè i el quart amb el cinquè. D'aquesta manera, Arthur Ashe, el jugador més potent, triomfador a Wimbledon i darrer guanyador de la final de la WCT tenia per contrincant Harold Solomon, el darrer incorporat —precisament a última hora— al grup de finalistes. Però Solomon demostrà que aquesta in-

FUTBOL

Els madrilenys, afavorits pels horaris

La passada temporada el Comitè de Competició de la Reial Federació Espanyola va decidir que els partits amb transcendència en els resultats de la penúltima jornada, tan pel que fa al cap com a la cua, comencessin a les cinc en punt de la tarda. D'aquesta forma s'evitaven possibles especulacions, en conèixer els resultats dels partits que ja s'havien jugat abans.

Incomprendiblement aquesta vegada —almenys fins ahir a les set de la tarda— no s'ha fet servir aquesta mesura, amb la qual cosa es poden produir tota mena d'especulacions, donada la llibertat d'horaris. Està bé que els que no tinguin cap repercussió de cara al primer lloc comencin a hora lliure, però no els decisius.

D'això resulta que el Betis-Sevilla s'inicià a dos quarts de set a causa de la calor. Els programes diuen a les cinc, però finalment s'ha avisat als aficionats amb cartells rectificants l'hora. El Racing-Espanyol s'ençeta a dos quarts de cinc i la resta a les cinc, llevat del Granada - Madrid i At. Madrid - València, marcats per dos quarts de sis.

D'aquesta faisó els dos equips ma-

dridenys resulten afavorits pels horaris, car en començar mitja hora més tard que el Barcelona - Saragosa coneixeran ja el resultat del Camp Nou abans d'acabar els seus partits. Vet aquí com els equips catalins surten afavorits aquesta vegada, precisament per no repetir l'incertesa disposició de la Federació de la darrera temporada.

PROTESTES AL BERNABEU

Els aficionats del Madrid no varen pair la derrota del Madrid contra el Tenerife i al final cridaren diversos eslògans de protesta tot dient: "Miljanic dimite, el socio no te admite", "Miljanic escucha, Molowny está en la ducha". També en Bernabeu se les hagué d'escoltar: "Bernabeu dimite, el socio no te admite".

A diferència, però, del partit contra el Barça no hi hagué cap més incident i el Tenerife fou acomiadat amb aplaudiments.

L'ambient a la capital està que bufa i ara hom espera l'acord que avui pendrà el Comitè Disciplinari de la UEFA que es reuneix a Berna per sancionar els incidents del partit Real Madrid - Bayern de Munic

on un espectador agredí l'àrbitre i d'altres varen intentar fer el mateix amb jugadors alemanys.

S'espera amb interès l'acord, car els precedents demostren que la UEFA sanciona molt fort aquesta mena d'esdeveniments. Es clar que tampoc ningú no oblidà que el Real té molta mà esquerra i això a vegades val més a l'hora de les decisions que no la justícia i l'aplicació estricta del reglament de disciplina.

EL BARÇA RECLAMA

A la propera reunió de la Federació Espanyola el Barcelona presentarà una reclamació pels incidents haguts després del Madrid - Barcelona en què el cotxe dels jugadors blau-grana fou apedregat per un grup d'exaltats, i en resultà lesionat d'un ull el jugador De la Cruz.

S'espera que la Federació en prengui nota i que s'adoptin les mesures escaients, per tal d'evitar la repetició d'aquesta mena d'incidents.

HANDBOL

La final de Copa, a Lugo

Perilla la permanència del Gavà a la Divisió d'Honor, car diumenge passat fou derrotat pel Covadonga a Gijón (28-20) en el partit d'anada de la promoció. A més a més dels problemes que té el club, cal afegir-li la lesió de López, el màxim golejador de la Lliga, lesionat d'una mà arran del partit del diumenge.

S'ha previst que la final de Copa es disputi el dia 27 de juny al Pavelló d'Esports de Lugo. Per primera vegada la final es disputarà en aquella capital gallega.

Sembla que la final de la "Supercopa" entre el Granollers i el Borac Banja Luka de Iugoslàvia es disputarà en començar el setembre.

BREU

BASQUET. — Iugoslàvia i Itàlia s'encaminen a jugar la final del torneig preolímpic d'Edimburg. Ahir Iugoslàvia guanyà França per 93-68 i Itàlia Polònia per 117-97.

El divendres se celebrarà un partit d'homenatge als campions de Copa a Badalona entre el Joventut i el Canon Dreyer de Venècia, un dels vuit equips més forts d'Itàlia.

El dia 16 es decidirà la continuïtat de Josep M. Meléndez al davant del Joventut.

BOXA. — Gómez Canet (welters) i Ibáñez (mitjans) lluitaran a les semifinals del torneig internacional que es disputa a Almeria. En canvi, Rodríguez Cal (galls) i Manuel Rodríguez (lleugers), dos aspirants a Montréal, foren eliminats pel francès Cosentino i el suec Lundby, respectivament.

Urtain ha declarat que una derrota davant Evangelista podria condicionar la seva continuïtat en la boxa. Però precisa: "La derrota tindria d'ésser clara".

ESCACS. — Fermi Tejero, del Seat, s'ha proclamat campió de Catalunya sense haver perdut un sol encounter. Sotscampió, ho ha resultat el mestre regional, Manuel Pujol, del Vulcano, a mig punt del guanyador. El tercer ha estat Angel Martín, també del Vulcano. Les principals característiques del Campionat s'han centrat en la incertesa dels resultats i la forta lluita entre els 58 jugadors participants.

ESPELEOLOGIA. — L'equip d'Exploracions Subterrànies (EDES), del Centre Excursionista de la Comarca del Bages, ha preparat la campanya espeleològica que, amb el nom d'"Opeluc-76" tindrà lloc els mesos d'estiu en terres d'Almeria. Aquesta campanya serà organitzada amb motiu del centenari de l'excursionisme català.

D'aquesta campanya, ja se n'han obtingut alguns punts. Prop del camp base es trobaren dues cavitats, una de 60 metres, batejada amb "Avenç Manresa" i una altra de 20 metres anomenada "Avenç Minorisa".

TENNIS. — El català Joan Gisbert va guanyar ahir l'australià Kim Warwick per 6-1 i 6-3 en la primera volta del torneig internacional de Baviera (WCT).

—Deblicker, Dibley, Lombardi, Proisy, Taroczy, Szoke i Domínguez s'han classificat per al segon torn del torneig de Florència.

WATERPOLO. — L'equip iugoslau Mladost de Zagreb s'ha adjudicat la Recopa d'Europa en guanyar el Partisan de Belgrado, també iugoslau, per 12-2.

clusió era realment justa amb el joc desenrotllat en aquest primer partit de les finals, que eliminà el jugador negre. La victòria fou merecuda. Solomon sabé contrarrestar el poderós servei d'Ashe amb magnífics passing-shots que van minar els intents de superació del contrincant.

Des del primer set, que fou el més disputat, Solomon tingué interès al públic. Acabada aquesta primera part per sobre del guanyador i amb avantatge mínim, començà el segon set que resultà favorable a Ashe, la qual cosa semblava tornar les aigües al seu lloc. Però en arribar el tercer, Solomon s'imposà de manera rotunda, Ashe es donà i el quart set només serví per arrodonir la magnífica victòria de Solomon.

HOQUEI PATINS

Selecció per al "Oliveras de la Riva"

Joan Sabater, seleccionador espanyol de hoquei patins, ha facilitat la llista de jugadors que intervindràn en el III torneig internacional "Oliveras de la Riva" que se celebrarà a Oviedo els dies 20 i 21 d'aquest mes. Han estat seleccionats:

Trullols (Vilanova) i Santi Garcia (Reus) com a porters; Edo (Vilanova), Ordeig (Voltregà), Vila (Barcelona) i Vilà-Puig (Barcelona) com a defenses i mitjos i Ortega (Kiber), Giralte (Reus), Nogué (Voltregà) Villacorta (Barcelona) com a davanters.

Destaca com a novetat el debut d'Ortega, el màxim golejador del

Kiber de Miera. Serà l'únic jugador no català. El dissabte es jugarà l'Espanya-Itàlia i el Portugal-Alemanya. Els guanyadors disputaran la final.

COPA D'EUROPA

El Walsum d'Alemanya derrotà novament el Roitlowain (6-2) i l'Sporting de Lisboa el Canadà Dry per 12-3, i així es classificaren per a les semifinals. El Walsum jugarà contra el Barcelona i el Sporting contra el Voltregà.

Pel que fa a la promoció a la Divisió d'Honor, el Terrassa se les haurà amb el Calafell i La Cibeles amb el Pilaristes.

JUDO

Avui, a Kíev, comencen els europeus

Avui, a Kíev (URSS), comença el XXV Campionat de judo amb interessants perspectives olímpiques.

Com ja és habitual en aquests darrers anys, la Unió Soviètica, França i la República Democràtica Alemanya monopolitzaran la majoria dels trofeus en litigi. El que no vol dir, evidentment, que països com la República Federal Alemanya, Polònia o Gran Bretanya no tinguin la possibilitat de dir-hi la seva, en aquest presumpte "ménage à trois".

Des que els Campionats d'Europa debutaren a París el 1951, França pràcticament no ha deixat de figurar en un lloc prominent dins d'un palmarès que domina àmpliament amb 50 títols. La Unió Soviètica, que entrà en el judo mundial el 1962, es

troba en segona posició amb 42 títols conquerits. En tercer lloc, i gràcies als 22 triomfs individuals del fenomen Anton Geesink, hi ha Holanda amb 38 títols.

Pel que fa a Espanya, l'única possibilitat d'estar present a Montréal depèn del comportament de l'inevitable Santiago Ojeda, triple llorçat en els europeus (or el 1973, argent el 1971 i bronze el 1972).

Aquests són els campions de 1975 (Lió) que, a partir d'avui, defensaran llurs possessions: el polonès Reiter en mitjans, els alemanys orientals Lorenz en semipesats i Reissman en lleugers i els soviètics Nitxaratse (pesats), Nèvorov (semimitjans) i Onatxvili (totes categories). Per equips, l'URSS defensarà l'or de 1975.

Un problema d'altura

El F.C. Barcelona va derrotar diumenge passat el Real Madrid per 0-2. Però també ho podria haver fet per 0-4 o per 0-5. Tal com jugava l'equip català a la segona part, no hauria sorprès ningú.

Es una llàstima, però, que el Barcelona, faltant solament tres partits per acabar la Lliga, demostrés als seus seguidors que quan vol guanyar un partit fora de casa, no li cal cap esforç desacomunat. Té jugadors de la suficient categoria com per salvar els compromisos més difícils.

Ara bé; l'equip blau-grana, a Madrid, igual que fa dues temporades, no va pitjar l'accelerador. Es va deixar emportar per la seva característica mandra i no intentà rematar un adversari suficientment rendit com perquè aquesta dos gols s'haguessin vist, com a mínim, duplicats.

Tot això constitueix un problema, certament. Però no és d'entrenador. Des de les enyorades temporades d'Helenio Herrera (58-59 i 59-60), en que es varen aconseguir dues lligues, una copa i una copa de fires, el Barcelona, en quinze anys, només ha guanyat una lliga, tres copes i dues copes de fires. Un balanç pobríssim i desesperaçador.

I durant aquests quinze anys el tràfec d'entrenadors ha estat molt intens. Però qualsevol home reconegut que entri al club blau-grana per entrenar el primer equip, malgrat la seva innegable vocació i "savoir faire", en sortirà amb la cua entre cames si els jugadors es dediquen solament a guanyar els partits de casa i perden lamentablement els de fora, pensant que els temps han canviat i ja no és qüestió de suar-la per aquests camps de Déu. Lluny de l'afeció, el millor que es pot fer és complir l'expedient, i a casa que ja és tard.

Tot això passa des de fa una pila d'anys. Ara bé; ja que pot ser deguda aquesta galvana d'uns jugadors que haurien de donar tot el que tenen a dins, tot el que atresoren a dins, per acontentar a una afeció única en el món i que pensa una vegada i altra que si aquest any no hem estat campions ho serem el proper?

La qüestió està en l'exacerbada qüestió econòmica. Els jugadors del F.C. Barcelona cobren milions per temporada entre sous i primes de tota mena. Però la cosa és desfasada respecte al seu comportament en el camp. No em fico en si haurien de cobrar més o menys. Només dic que, pel que hem pogut veure aquests quinze anys, hi ha un desfasament terrible entre els seus guanys al cap de l'any i les ganes que hi posen, en defensa d'uns colors històrics i enormement representatius.

I aquí hi ha l'altra qüestió. La Directiva no fa res per impedir aquests fets. S'accontenta despedint entrenadors. Res més. I, és clar, els components de la plantilla professional, com que ningú els demana comptes, continuen amb la seva mandra famosa. El sou, el tenen íntegre cada mes, i si es perden unes primes en ésser derrotats a fora, ja les recuperaran el diumenge vinent guanyant aquí per tres o quatre gols.

Malament veig el futur blau-grana en aquest sentit. Però hi ha una qüestió bàsica. La Directiva ha d'actuar durament i quan més aviat millor. Ja que sembla que s'ha perdut la Lliga una altra vegada, almenys que es guanyi la Copa. Tal com està el futbol espanyol, no costaria gens.

De pressa de pèl a l'afeció, se n'han vistes moltes, Massa. Ja va ésser hora que els jugadors compreguin que formen part d'un club que és, realment, més que un club. Però la paraula, la tenen els directius. Perquè esvera pensar que deuen haver cobrat els jugadors del Barcelona per fer passar només uns quants cucs al Madrid. Un equip que calla guanyar, fog com fog, per diverses raons. I si es va vencer el líder, anant a les totes, no costa res, em sembla, sortir amb ganes al camp i derrotar tots els altres. No crec que la solució sigui gaire difícil. Només manca enllorar l'agulla.

ALBERT SUÑE

L'excursionisme català, fogar de ciència

"L'excursionisme ha estat durant molts anys el fogar de la ciència catalana, és a dir, de la ciència sentida i vestida en la nostra llengua, a la qual eren barrades abans totes les portes, no sols de les corporacions literàries i científiques oficials, sinó àdhuc les de les fundades i sostingudes pels mateixos fills de la terra. Si avui la ciència catalana té artístics palaus que l'aixopluguin, plens de gloriosos records de la pàtria, tingueu present que en la llar de l'excursionisme s'ha encès el primer caliu de la prosa científica catalana."

enguany se celebra el centenari del Centre Excursionista de Catalunya o, ço que és el mateix, el centenari del muntanyisme català. Una efemèride que les anteriors paraules d'Antoni Rubió i Lluch, es-

crites l'any 1915, realcen d'una manera quasi bé blarivident i en tota la seva dimensió. Perquè no podem oblidar el sentit del muntanyisme a Catalunya com a vehicle de cultura, primer en un sentit autòcton i després més universal.

Espeleologia, prospeccions prehistòriques, redescobriments del nostre patrimoni artístic amb una especial incidència en aquest corrent arquitectònic tan català com és el romànic, folklore, etcètera. L'excursionisme ha permès que una bona part de les nostres més altes personalitats culturals hagin contribuït a fer conèixer molts aspectes de la realitat perduts en l'oblit del temps.

I, inevitablement, el Centre Excursionista de Catalunya torna al primer pla proporcionant, al llarg de la seva existència, uns directius

de la qualitat humanística d'Agustí Duran i Sanpere, Ramon d'Abadal o Tomàs Carreras i Artau. Es clar que no tot pot acabar aquí. Al carrer del Paradís hi pronuncien conferències Antoni Rubió, que fou així mateix president del CEC i de l'Institut d'Estudis Catalans, Josep Ixart i, per només citar-ne tres, mossèn Jacint Verdager. Al carrer del Paradís, hi organitzen exposicions Lluís Domènech i Montaner i Josep Puig i Cadafalch. El "Butlletí del Centre Excursionista de Catalunya" cobreix una etapa important de la seva llarga història sota la direcció de Francesc Carreras i Candi...

Conferències, exposicions, cursets. Però també s'organitzen sortides i, per a pas, s'organitzen integres al nostre patrimoni els monestirs de Sant

Cugat, Pedralbes, Poblet, Sant Joan de les Abadesses, Santes Creus, l'església de Sant Pau del Camp... Els nostres muntanyencs combinen llurs activitats d'esplai i esportives amb d'altres de profunda significació cultural.

Proliferen les entitats excursionistes on se segueix una vida social encarada al coneixement profund de totes les peculiaritats de la nostra terra, on es fa país de la manera, potser, més callada i difícil, però també més efectiva. Sense mai descurar això es inegable, el fonamental aspecte deportiu que, avui, és capdavanter a tot l'Estat espanyol. Arreu del món, avui, on hi ha un cim per assolir, un glacià per travessar o qualsevol altre accident geogràfic o qualsevol altre accident de força pròpia en aquest moviment

multinacional que és l'excursionisme modern. Hem citat noms de personalitats il·lustres que han configurat etapes importants del muntanyisme de la nostra terra. No oblidem, però, que aquests noms no formen sinó una petita part d'aquest gran moviment decisiu en la formació d'un esperit inquiet i curiós envers tot allò que significui donar un nou pas en un doble caire cultural i esportiu. Aquí cal cercar, cultural i l'autèntica finalitat de l'excursionisme.

Fites del Muntanyisme a Catalunya

Es clar que pretendre d'encabir en un espai reduït cent anys d'excursionisme català és una tasca que fuig de tot intent raonable. Es per això que, expressament, hem deixat fora moltes fites que, malauradament, a nosaltres també ens semblen importants. Ens n'excusem.

1876 — Fundació de l'Associació Catalana d'Excursions Científiques que, amb la fusió de l'Associació d'Excursions Catalana (fundada el 1878), es transformarà en Centre Excursionista de Catalunya.

1878 — Primer Album Pintoresc Monumental de Catalunya. Neix l'Agrupació Excursionista de Mataró. 1880 — Primera travessia pirenaica oficial de l'ACEC: Ripoll - Núria amb ascensió al Puigmal. El president de l'ACEC, Ramon Arabia, assoleix el Mont Perdut (3.352 m.) en primera ascensió espanyola.

1886 — Joan A. Tusquets és el primer pireneista català que assoleix el cim de l'Aneto (3.404 m.).

1890 — Fundació de Los Montañenches que, el 1960, es transformarà en Club Muntanyenc Barcelonès.

1904 — Fundació de l'Associació Joventut Excursionista Avant, primera de les entitats que, en unir-se, havien de constituir la Unió Excursionista de Barcelona (1931), esdevinguda el 1933 l'actual Unió Excursionista de Catalunya. Fundació, a Manresa, del Centre Excursionista de la Comarca de Bages.

1908 — Primeres curses de neu als Rasos de Peguera. A. Campaña assoleix el cim del Mont Blanc (4.807 metres) als Alps.

1922 — Fundació del Grup Excursionista Mai Enrera transformat, el 1925, en Club Excursionista de Gràcia. Primeres ascensions espanyoles a la Jungfrau (4.167 m.) i al Mönch (4.105 m.) a càrrec d'Asbert i Botey.

1932 — Es funda el Club Alpí Núria a Barcelona.

1936 — A Catalunya es comptabilitzen 300 entitats muntanyenques.

1939 — Clausura de nombroses entitats pel Govern nacional. L'any nombre baixa a 20 el 1942 i passen a dependre de la "Delegación Nacional de Deportes de FET y de las JONS".

1951 — Primer aplec del Matalgalls.

1953 — La catalana Maria Canals i Frau és la segona dona al món que arriba al cim de l'Aconcagua (7.035 metres).

1957 — Anglada i Guillaumón, del Club Muntanyenc Barcelonès, realitzen la primera espanyola a la cara Nord del Gran Cim del Lavaredo.

1961 — Primera expedició als Andes del Perú del CMB (Anglada, Pons i Guillaumón). S'assoleixen 37 cims verges.

1963 — Creació de la Federació Catalana de Muntanyisme.

1964 — Anglada i Pons escalen la paret Nord de l'Eiger.

1969 — Expedició del CMB a l'Hindu Kush assolint l'Istor-O-Nal (7.398 m.).

1971 — Operació Orient Mitjà del CEC Bages.

1972 — Expedició a l'Alpamayo (5.975 m.) del Club Excursionista de Gràcia.

1973 — Els expedicionaris del CEC Bages, comandants per Monfort, assoleixen el Tirich Mir (7.707 m.) al massís pakistanès de l'Hindu Kush.

1974 — Primer 8.000 espanyol a l'Annapura (8.026 m.) del CMB Anglada, Pons, Civis, Martín, Benavente, P. Gil, Blanchard, M. Anglada i Villena són els protagonistes d'aquest fet històric.

1975 — Montserrat Jou, del CEC Bages, és la primera dona espanyola a assolir els 7.250 m. (Hindu Kush).

CENTRE EXCURSIONISTA DE CATALUNYA

Notes culturals disperses dels primers anys

NAIXEMENT DEL CEC

En el centenari del Centre Excursionista de Catalunya, i per consegüent, de l'excursionisme català, no podem deixar de recordar als primers homes que, en una excursió al turó de Montgat el 28 de novembre de 1876, decidiren de constituir "l'Associació Catalana d'Excursions Científiques", i que l'any 1891 es fusiona amb la posterior "Associació d'Excursions Catalana", que donà com a resultat el CEC.

Aquests homes foren Josep Fiter i Inglès, elegit primer president de l'entitat i Ricard Padrós, Marçal Ambrós, Pau Gibert, Ramon Arnet i Eudald Canibell. En la primera acta fundacional es podia llegir: "Amb el fi d'investigar tot quant mereixa la preferent atenció sota els conceptes científic, literari i artístic a la nostra benllogada terra, se crea una societat que es titularà 'Associació Catalana d'Excursions Científiques', comprenent aquest terme les distintes rames del saber humà". Tots ells llogaren el segon pis de la casa número 10 del carrer Paradís, de Barcelona, per al seu local social. Era l'any 1878. El mes de maig sortí el primer fascicle de "L'Album Pintoresc Monumental de Catalu-

nya", un intent, el primer, de fer conèixer les belleses del Principat.

A la dècada 1878-1888 ocuparen càrrecs a la directiva entre d'altres, Lluís Domènech i Montaner, Josep Puig i Cadafalch, Francesc Carreras i Candi, Claudi Duran i Ventosa, etc. Es fan cursos d'arqueologia, literatura catalana, música, història catalana, art, geologia, etc.

Pel mes de setembre, certes diferències, fan que una part dels socis se separin i fundin l'Associació d'Excursions Catalana. Entre els membres de la junta, hi trobem Miquel Utrillo.

El 7 d'abril de 1891 s'uneixen amb dues entitats i es funda, com hem dit, el Centre Excursionista de Catalunya. L'article primer de la entitat deia: "Té per objecte recórrer les comarques de Catalunya a fi de conèixer, estudiar i conservar tot el que hi ofersquen de notable la naturalesa, la història, l'art i la literatu-

ra en totes llurs manifestacions, així com la llengua, les tradicions, els costums dels seus habitants, valent-se de l'excursionisme per divulgar llur coneixement i fomentar l'estimació que es mereixen".

UN GRAN POETA I UN GRAN EXCURSIONISTA

Segons ha estudiat Josep M. de Casacuberta, Verdager, amb el disseny de documentar-se per a escriure el seu poema Canigó, va resseguir els nostres Pirineus. Arreplegà rondalles, llegendes, cançons, termes lingüístics, i sobretot adquirí un coneixement de la gran serralada i l'abocà als cants del seu poema, i aquest despertà la curiositat dels excursionistes. Altrament, ell mateix tingué cura d'exposar els seus trajectes pirencs a l'entitat del carrer Paradís, de Barcelona.

AGUSTI BOU, PRESIDENT

Viure plenament la vida del club

El president del centenari del CEC es Agustí Bou i Tort. Ho és des de l'any 1971. En acabar el seu mandat de quatre anys al 75, va ser prorrogat per un any més.

—Si. Quan el president senyor Ventosa va succeir en el càrrec al senyor Musella, va dir que només hi voldria estar-s'hi quatre anys. Ho va dir com a condició. Aquesta es va acceptar i del 67 al 71, ell fou el president. Abans d'arribar a aquesta data, es va fer una reunió per saber quins serien els candidats que es presentarien a les noves eleccions.

—I com va ser que vostè sortí elegit?

—Jo portava des de feia ja uns bons anys, el xalet de La Molina. Doncs bé; com que la meua gestió havia estat bona, el meu nom es va citar més que no els altres, i això

va determinar que m'elegissin, encara que, si hem de ser sincers, hem de dir que aquell any no es va presentar cap candidat. Va ser per això que m'elegiren a mi.

—Va ser una elecció sense lluita, veritablement...

—Sí, és clar. En canvi, per la qüestió vice-presidència n'hi va haver. Va ser realment un cas ben curiós.

—Perquè s'ha prolongat la seva presidència fins al 76?

—Aprofitant que era l'any del centenari, van decidir que el millor que es podia fer era ajornar un any més les noves eleccions de les quals, val a dir, ningú no n'ha tornat a parlar més. Ara bé; una cosa és clara: no em tornaria a presentar al càrrec una altra vegada. Això ho dic ara, és clar, perquè mai se sap què pot passar d'aquí a final d'any.

7.200 SOCIS

—Aquest número és baix o alt tenint en compte l'entitat que és i representa el CEC?

—Tenint en compte que és l'entitat muntanyenca que té més socis del país, podem dir que aquest número és elevat. De tota manera, puc dir-li que el CEC no aspira a tenir-ne molts, sinó que allò que desitja és que els que hi hagi, visquin plenament la vida de l'entitat. Hi ha una dada prou clarificadora. D'aquests 7.200, n'hi han 3.000 que tenen menys de 18 anys.

—A què es té dret, essent soci del CEC?

—Doncs es té dret a la circular, a la revista "Muntanya", a l'accés a la biblioteca i al local social. També es pot intervenir en les assemblees. En pagar la quota de cadascuna de les diferents seccions, es té dret a participar en les activitats d'aquestes i en les assemblees que celebren. Hem de dir, doncs que les seccions són autònomes i que n'hi ha vint-i-tres. Per tant, cadascuna d'elles defensa els seus interessos. I encara que sembli, en teoria, que costi obtenir l'entesa entre elles i el

consell directiu, naig de dir-li que, de moment les coses han anat molt bé durant cent anys. Els homes i dones responsables de cada una han estat sempre gent que s'hi ha dedicat plenament. Per tant, no hi ha cap mena de por en aquest sentit.

Al llarg d'aquests anys que vostè ha fet de president, quins han estat els moments més agradables, a part, és clar, l'esdeveniment del centenari?

—Podria dir-li que els actes que celebren al Saló de Cent cada any. S'hi donen medalles als socis que fa cinquena i vint-i-cinc anys que són dins l'entitat. Son medalles d'or i argent respectivament. Es un acte realment emotiu, sobretot si pensem que en moltes ocasions, donem medalles a socis que tenen només vint-i-cinc anys. O sigui que en neixer, els pares els han inscrit com a socis. Són coses que donen molta satisfacció, realment.

També haig de dir-li que frueixo molt anant a totes les activitats que bonament puc, de les diverses seccions de l'entitat.

CONSERVACIO O DESTRUCCIO DE LA NATURA

—Quins han estat o bé són els aspectes que vostè ha treballat més dins d'aquesta tasca diversa que és la de president?

—Tres aspectes fonamentals. El patrimonial, el de publicacions i el de la reorganització administrativa. Aquest darrer aspecte no crec que pugui acabar d'arrodonir-lo si aquest any deixo el càrrec. El que sí puc assegurar-li és que els presentaré un estat de comptes perfectament aclaridor.

—Com veu l'actual trajectòria del muntanyisme a Catalunya?

—La gran facilitat de moviments de què avui dia disposem, es pot convertir en una destrossa important de la natura. Exemples no en manquen. Ara bé; precisament per aquesta facilitat de moviments se'n pot organitzar la conservació, afer urgentíssim i vital.

JOSEP PLAYA / RAMON SERRA / ALBERT SUNE

Les publicacions, amunt

L'origen de les publicacions excursionistes en català, cal cercar-lo a l'any 1878 en néixer "L'Excursionista", butlletí mensual de l'Associació Catalana d'Excursions Científiques. Aquest butlletí prengué una nova embranzida amb la fusió d'aquesta associació amb l'Associació d'Excursions Catalana sota la direcció d'Antoni Autèstia i Pijoan.

L'any 1900 es publicà el Butlletí del Centre Excursionista de Catalunya on s'aplegaven treballs importants, com ara monografies comarcals.

En acabar la guerra i passar l'excursionisme a mans de la Delegación Nacional de Deportes de la Falange Tradicionalista i de las JONS, desaparegueren les publicacions catalanes. L'any 1963 torna a funcionar la Federació Catalana. Les publicacions a poc a poc tornen a fer camí tot i que encara siguin en castellà.

Més endavant les revistes impor-

tants tornen a emprar el català. Les dues més significatives són: "Vertèx" i "Muntanya". La primera editada per la Federació Catalana. Porta la data de 1966. Té 56 pàgines amb una periodicitat bimensual i un tiratge de 6.000 exemplars. El format és de 210x273, i n'és director Lluís Duprè.

Muntanya és editada pel Centre Excursionista de Catalunya. Des de 1970 s'edita en català. Té un tiratge de 7.900 exemplars i una periodicitat bimensual. N'és el director en Josep Llaudó. El número de pàgines va des de seixanta-quatre a vuitanta-vuit.

Aquestes dues han encetat nous camins i molts clubs i centres tenen ja la seva publicació. La revista "Pedró" de Sant Cugat és un exemple dels molts que hi ha arreu dels Països Catalans on les publicacions excursionistes han obert sempre bretxa per al redreçament cultural i nacional del país. L'excursionisme ha anat sempre lligat al tarannà dels Països Catalans i en els temps de foscor han obert esclatxes.

CINEMA

«Lepke», amb Tony Curtis

Dilluns passat fou estrenada, al cinema Capitol, «Lepke», de Menahem Golan, protagonitzada per Tony Curtis. La pel·lícula vol ser una biografia de Louis Buchalter, alias Lepke, un dels gàngsters que intentà controlar els barris de Nova York als anys trenta, just després del crac del vint-i-nou.

Menahem Golan, el realitzador de «Lepke», si agafa una càmera es per parlar dels jueus. Tant li fa el gènere i la proximitat o llunyania amb l'actual conflicte israeli. Ell fa una tasca de defensa-reivindicació racista i prou. «Kazablan», un musical estrenat a Barcelona, i «Diamonds», pel·lícula que encara no hem vist a l'estat espanyol, en són les mostres menys confoses. «Lepke»? Indubtablement, a «Lepke» també hi és aquest element, però quan tothom s'esperava una lloança de caire sionista, Golan —cautament— tira enrera i abandona els folklorisme (tan a la mida) d'un Topol, per exemple. Indubtablement que hi ha un fet de raça en la història de Lepke, i al film el trobem. Es l'enfrontament Lepke-Lucky Luciano, la sinagoga contra un spaghetti. Però no es la nota més tocada. «Lepke» és una pel·lícula de gàngsters com tantes d'altres i res més.

La figura del gàngster que maniobra després del vint-i-nou, en la depressió, l'ha feta servir el cinema com a metàfora de la moral capitalista (particularment tanqui) de l'èxit i el guany peti qui peti. Això ho fa el millor cinema negre. L'altre, sol agafar aquestes figures per motivar una acció ininterrompuda, per donar «argument» al soroll de les pistoles. «Lepke» s'acosta més a la segona fórmula. Amb tot, Menahem Golan introdueix variants hipotèticament enriquidores. La dualitat moral del protagonista com a senyal de l'alçada psicològica del conte (el gâgster dolent que és un bon pare de família), les fidelitats sentimentals, l'amic que és advocat policia (amor víctima-botxi), la pena de mort...

Potser és aquest l'element de retòrica amb més pretensions. No sé si el detallisme «documental» de la seqüència final de l'execució vol ser un al·legat contra aquesta pena, solament hi és clar que, en el context, aquesta seqüència té com a finalitat principal de disculpar la dolenteria del gàngsters, absoldre Lepke. Recuperar la bondat de l'heroi... tan bon pare. Perquè la paternitat modèlica de Lepke és quasi l'única dada elaborada enmig d'un terrabastall de pim-pam-pums. L'embolic de violències és tan gran que, finalment, Golan perd la noció de «racord» (que entre dos plans d'una mateixa seqüència no hi hagi anacronismes). Què hi faren? Els trests i les garrotades ja fan prou per a entretenir.

Amb «Lepke», Tony Curtis torna al cinema després de fer una llarga temporada de televisió ensems amb Roger Moore (El Santo).

TOMAS DELCLOS

AL VENT

Llach, avui a Bellaterra i diumenge a Girona

Avui al migdia, Lluís Llach cantarà a Bellaterra, al «campus» de la Universitat Autònoma de Barcelona.

El recital, tot i que ha estat organitzat de pressa i corrents, pot molt ben ésser una gran manifestació artística, cívica i cultural, gairebé a l'alçada de les actuacions que el propi cantant de Verges protagonitzà a mitjans de gener passat al Palau Municipal d'Esports de Barcelona, quan els tres recitals que hi donà en la seva reparició al nostre país després de vuit mesos i escaig de silenci obligat a causa de les reiterades prohibicions governatives, tan injustes com incomprensibles, amb què va ésser castigat.

Lluís Llach: Barcelonam gener 1976. Justament l'àlbum discogràfic de llarga durada que recull bona part d'aquestes actuacions, ha tingut una sortida excel·lent, que àdhuc supera la de Viatge a Itaca, l'àlbum més venut de tota la discografia catalana, amb més de cent mil còpies venudes a començaments d'any i amb més de cent cinquanta mil exemplars venuts ja a hores d'ara. L'actuació d'aquest migdia al «campus» de la Universitat Autònoma de Bellaterra, ultra representar la possible reedició d'aquelles vetllades inolvidables del Palau Mu-

nicipal d'Esports de Barcelona, pot ésser també el retrobament del cantant de Verges amb bona part del jovent universitari del país i l'anunci de la seva tan llargament esperada reparició a Girona, car tot sembla indicar que definitivament podrà produir-se el pròxim diumenge, dia 9, iniciant una sèrie d'actuacions que es prolongarà fins el dia 14, amb recitals que se celebraran també els dies 12 i 13, sempre al teatre Municipal de Girona.

EL CUARTETO CEDRON TORNA AL PALAU

Decididament, és evident que d'un cert temps ençà la cançó popular actual llatinoamericana ha fet forat a casa nostra. La publicació d'un gran nombre de produccions discogràfiques de cantants i de grups argentins, xilens, cubans, brasilers, uruguaians i veneçolans, i sobretot potser les sorades actuacions a terres catalanes de gent com ara el grup Quilapayún, Daniel Viglietti, Mercedes Sosa, Isabel Parra, Patricio Castillo, Horacio Guarany, el Cuarteto Cedron i d'altres, han contribuït d'una manera decisiva a tirar definitivament per terra la imatge estupefaent i falsa de la «mexicana» sense suc ni bruc, mostrant-nos amb tota la seva força la realitat esplèndida d'un moviment musical que afecta la totalitat de l'Amèrica Llatina i té les arrels en la pròpia realitat continental, per tal de partir de les bases folklòriques autòctones, com a suport eficaçissim d'un testimoniatge públic de la situació d'opressió nacional soferta pels pobles llatino-americans.

Ultra el Cuarteto Cedron, que anuncia ara la seva tornada a Barcelona per actuar al Palau de la Música Catalana el dia 11 de maig vinent, sembla que dintre de poc i al mateix escenari es presentaran alguns dels representants més qualificats d'un moviment conegut amb el nom de «Nueva Trova Cubana». Entre d'altres, vindran a actuar a casa nostra cantautors tan importants com són Pablo Milanés, Noel Nicola i Charo Cofré, que cal considerar com els exponents màxims dels corrents més innovadors de la cançó popular cubana nascuda al caliu de la revolució castrista i que ja han produït algunes obres d'un pes específic veritablement considerable, sobretot amb l'ajut del laboratori d'experimentació sonora de l'ICAIC, l'Institut Cubà de l'Art i la Indústria Cinematogràfica, que cal considerar pràcticament com de primera línia en l'avantguarda internacional de la música popular contemporània.

Després de les estades a Cuba de cantautors catalans com Raimon, Lluís Llach i Pi de la Serra —recordeu, si us plau, Cuba 75, una de les darreres obres

d'en Quico creada justament arran de la seva estada en terres cubanes—, cal esperar que els recitals d'aquests cantants cubans als Països Catalans ajudi a fer conèixer les seves obres, l'entitat de les quals és importantíssima tant a nivell estrictament artístic com de testimoniatge de la realitat política-social cubana i, més àmpliament, de tota l'Amèrica Llatina.

JIMI HENDRIX: «MIDNIGHT LIGHTNING»

Més de cinc anys després del seu suïcida, fet que es produí el 18 de setembre del 1970, Jimi Hendrix continua en el record de tots els bons aficionats a la Pop/Music Rock. Per aquesta raó no és gens estrany que encara se succeeixin les edicions i les reedicions dels seus enregistraments, en alguns casos fets només com una provatura no destinada a la gravació discogràfica. I és també per aquesta raó que Midnight Lightning té un interès gran.

L'obra de Jimi Hendrix és de les que guanyen amb el pas del temps. Es clar que es tracta de l'obra d'un clàssic, la mitificació propagandística del qual potser no ens ajuda massa a descobrir-hi tota la seva qualitat d'instrumentista excepcional. Perquè la guitarra de Jimi Hendrix, com resta a bastament demostrat també a Midnight Lightning, àlbum suau publicat al nostre país, assoleix nivells realment insuperables quant a expressivitat i quant a comunicació dels sentiments i les sensacions d'un home com ell, tot vitalitat.

AVUI ACTUEN

Lluís Llach: Barcelona, gener 1976. Sitat de Bellaterra, a les 12.00. Celdoni Fonoll, a la Facultat de Químiques de Barcelona, a les 12.00. Pi de la Serra, al Casino de l'Aliança del Poble Nou de Barcelona, a les 22.30. La Trinca, al teatre Romea de Barcelona, a les 22.45. Música Urbana, a Zeleste de Barcelona, a les 23.30.

ALBERT GRAU I LLACH Representant exclusiu de: La Trinca Pere Tapias Tel. 253 86 41 BARCELONA

Festival de Mallorca 76

Tot sembla ésser ja a punt per al començament del musical Mallorca 76, festival internacional de cançó que organitza el foment del turisme i que, en aquesta segona edició, tindrà una amplíssima difusió, car serà televisat en directe per diversos països.

Ciutat de Mallorca es poblarà aquests dies de famosos artistes de la música i la cançó que acuden a la cita d'un certamen que, segons ens han dit, té un pressupost d'uns vint milions de pessetes. Una quantitat que en principi podria espantar una mica però que pot justificar-se per la cotització dels nombrosos participants. I encara que la xifra apuntada no fos del tot exacta, allò que sí és ben cert és que el foment de turisme ha dedicat moltes hores a la complexa preparació d'aquesta manifestació musical que vol situar-se al mateix nivell que els avui ja desacreditats festivals d'eurovisió i de l'OTI. O fins més amunt.

En el musical Mallorca 76, que se celebrarà en l'auditori de Ciutat els dies 6, 7 i 8, hi actuaran més de trenta cantants i músics espanyols i estrangers, tots ells de reconeguda popularitat. La llista de noms seria massa extensa. Serà suficient que citem els de Ray Coniff, Al-

bano i Romina Power, Paul Mauriat, Julio Iglesias, Rocio Jurado, Paco de Lucía, Augusto Algueró, Michel Lebrand, John Cabillou, Mari Trini, Waldo de los Rios, Les Rees, Letta Mboulou... presentaran el musical Marissa Medina, Mònica Randall i José Luis Iribarri, que és també director adjunt del festival.

Cal afegir que a més de les transmissions que té previstes la Televisió Espanyola, la «mostra» musical que tindrà lloc, divendres, dia 7, serà televisada via satèl·lit per sis països americans. Com a complement del musical Mallorca cal dir també que el programa televisiu «Un, dos, tres, responda otra vez» serà dedicat a Mallorca.

Ja tenim, doncs el segon musical a punt. El foment de turisme continua, amb aquesta organització, una política de constant promoció turística de l'illa arreu del món. Però hi ha unes coses que per a nosaltres no són molt clares. Si el foment persegueix únicament la promoció de Mallorca, per què es porta la imatge d'un festival que no és estrictament mallorquí? És el musical Mallorca una mostra real i autèntica del que aquí hi ha i aquí passa?

BOSCO MARQUES

BARCELONA

TEATRES

LICEU. (Tel. 301 67 87.) Divendres, nit, a les 9.30 presentació de la Cia. d'òpereta del Chatelet de París amb «EL CANTOR DE MEXICO». Diumenge, tarda, i dimarts, nit, el mateix programa.

APOLO. (Tel. 241 40 06.) Palau de la Revista. El teatre més acreditat de Barcelona. COLSADA presenta la seva gran companyia titular de Revista. Tarda 6. Nit 10.45. Sensacional èxit de la gran superrevista còmica «UNA AMIGUITA DE USTED» amb Tania Doris, Luis Cuenca i Pedro Peña. [Espectacular desfilada de dones internacionals! Dos ballets d'atracció! Desplaçament inmillorable! Autobusos 29, 57, 64 i Metro Lesseps, estació Poble Sec us deixaran a la mateixa porta del Teatre. Verificada de localitats amb 6 dies d'anticipació. ULTIMA SETMANA.

BARCELONA. (Tel. 318 94 97.) Avui i tots els dies, tarda 6.15, nit 10.30. E POLATOGLOU presenta «HAIR» el rock musical de l'amor tribal. Versió completa. Companyia de Nova York. Per fi estrena a Espanya dels diàlegs en castellà. Rigorosament més grans 18 anys. Localitats en venda. Tots els dilluns descans de la Companyia.

CAPSA. (Tel. 215 73 93.) «La Cuadra» de Sevilla presenta: «LOS PALOS» de Salvador Tàvora, a partir d'uns documents ordenats i proposats per José Monleón. Funcions: dimarts, dijous i dissabte a les 7.00 i 10.30. Dimecres i divendres a les 10.30. Diumenge, 7 tarda. Dilluns, descans. Descompte per als estudiants.

TEATRE DE L'INSTITUT. (Cl. Pedro Lastortras, 3. Tels. 317 66 75 i 317 39 74.) PER PRIMERA VEGADA A ESPANYA. DARPANA PUPPET GROUP—Ombres gegants de l'Àfrica. Dissabte 9, 10.30 nit

diumenge 8, 6 tarda; dilluns 10 i dimarts 11, 10.30 nit. QUATRE UNICS DIES.

POLIORAMA. Tarda 6.30, nit 10.45. Gran esdeveniment! Estrena Cia. Irene Gutiérrez Caba amb Carlos Estrada en: «UNA VEZ AL AÑO» de Bernard Slade. Adaptació: Artime i Azpilicueta. Direcció Lluís Escobar. «La divertida història d'una parella que viuen feliçment casats... però no l'un amb l'altre! Emocionant! Divertidíssim! Una autèntic èxit mundial!

ROMEA. (Tel. 317 71 89.) Improgrorablement, només fins el dia 16, recitals de LA TRINCA: «SET ANYS I UN DIA». Direcció musical, Francesc Burruell. Escenografia, Josep Masagré. Supervisió escènica, Joan-German Schroeder. Funcions: Dilluns, descans de la Companyia. De dimarts a divendres, només 10.45. Dissabte i diumenge, 6.45 i 10.45.

TALIA. (Tel. 241 14 47.) Climatitzat. Tarda 6.15. Nit 10.30. Cia JOSEFINA GUELL. Comèdia d'intriga i «suspens». «TRAMPA PARA UNA MUJER», de Robert Thomas. Traducció: Angel F. Montesinos. Ordre d'aparició: Tina Vidal, Rosario Coscòia. Encarna Chimeny. Josefina Güell, Luis Torner i Camilo García. Direcció: Marc del Ibero. Venda localitats amb cinc dies d'anticipació.

VICTORIA. (Tel. 241 39 85.) Tarda 6.30. Nit 10.45. El més gran esdeveniment de la temporada. Balaguer i Buira presenten «LUZ VERDE». El més grans espectacle musical dels últims anys, amb la gran «vedette» del moment LORENA; la gràcia inimitable de SANTI SANS; el més important ballet d'Europa: GIN PARK, amb Rita Thizia, Lucía Dos Santos i un ineqüatable elenc de primeríssimes figures.

SALA VILLARROEL. (C. Villarroel, 87. T. 323 03 75.) Pre-

senta. Cia La Roda: PREGUNTES I RESPUESTAS SOBRE LA VIDA I La mort de francesc Layret. «Advocat dels obrers de Catalunya», de Maria Aurelia Capmany i Xavier Roméu. Direcció Anton Codina. Funcions: dijous, 6.30 i 10.30; divendres, 10.30; dissabte, 6.30 i 10.30; diumenge, 6.30. Preu 125 pessetes.

CAFE TEATRE

CALIOPE. (Balmes 245. Tel. 218 10 03.) Nit a les 12 i 1.30. Estrena de l'espectacle «PO» més atrevit, còmic, desvergonyit i violent... però intel·ligent: «MANDARINA MECANICA» per primeres figures del teatre, cine i televisió: Victor Petit, Carlos Velat, Antonio Lara, i Marta Angelat. Coreografia: FRANCISCO GELABERT. Direcció: JOSEP TORRENTS. (Reserveu taula amb antelació.) Diumenge, descans de la companyia.

LORD BLACK. El Cafè Teatre. (Parc d'atraccions Montjuïc. Tel. 242 87 10.) Totes les nits: «LES LUXURIES DE NERON». Els autèntics pendons de la Roma imperial! Funcions: 12.30 i 2.00.

TEATRES RESTAURANT

SCALA BARCELONA. (Passeig de Sant Joan, 49.) SCALA BARCELONA PRESENTA EL NOU ESPECTACLE INTERNACIONAL «ESTA NOCHE... SCALA REALITZAT I DIRIGIT PER RAMON RIBA I ANTONI RIBA. Tots els dies a les 8.15 sopar, ball i espectacle 1.100 ptes.) A les 0.15 consumació, ball i espectacle (650 ptes.), o sopar fed, i espectacle (750 ptes.). Diumenges, sessió especial a les 17 hores, consumació, ball i espectacle (500 ptes.). Dissabtes i vigília de festius, suplement 100 ptes. RESERVE: TELEFONS 246 34 00-225 15.

Cartellera

CINEMES D'ESTRENA

AMERICA. (Tel. 223 50 09.) «NO QUIERO PERDER LA HONRA» i «EL ASESINO ESTA ENTRE LOS 13». (Majors 18 anys.)

ATENAS: Balmes, 365. Tel. 247 49 80: Cine familiar apte: Tarda, 3.30. «EL CAPITAN PI-RATA», a més, «CARLITOS Y SNOOPY». (Dibulxos.)

COMEDIA. (Tel. 316 23 96.) «MANUELA». (Majors 18 anys.) Avui, tarda, 4.20. Numerades, 6.10 i 10.25.

DIORAMA. 73. (Plaça Bon Succés, 73. Tel. 318 12 91.) Continua 10.30 «EL ASESINO ESTA ENTRE LOS 13» i «NO QUIERO PERDER LA HONRA». (12.25, 3.40, 7 i 10.30.) No apte.

MONTSERRAT CINEMA. (Tel. 255 59 70.) «NO QUIERO PERDER LA HONRA» i «EL ASESINO ESTA ENTRE LOS 13». No apte.

SELECTO. (Major de Gràcia, 175. Tel. 217 14 63.) «NO QUIERO PERDER LA HONRA» i «EL ASESINO ESTA ENTRE LOS 13». No apte.

VERSALLES. (Tel. 236 49 54.) Nou equip de projecció. Màxim confort. «NO QUIERO PERDER LA HONRA» i «EL ASESINO ESTA ENTRE LOS 13».

CINEMES DE REESTRENA

CONDAL. (Paralelo, 91. Tel. 242 31 32.) Tarda, continua, «PUPA, CHARLIE Y SU GORILA» i «TORMENTO». (NO APT.) Festes, matinal a les 10.

DORADO. «ZORRITA MARTINEZ» i «LOS TROTAMUNDOS». (Majors 18 anys.)

GALERIA CONDAL. (Tel. 301 75 95.) Continua 10.30. No apte. «ENCUENTRO EN MARRAKECH». P. Fonda. I «LOS SECRETOS DE LA COSA NOSTRA». Charles Bronson.

JAUME I. (Av. Rep. Argentina, 267 11 02 i 247 43 96.) Projecció i so d'alta fidelitat. «TERROR SIN HABLAR» i «EL MUNDO EXTRAÑO DE MADAME SIN». Bette Davis i Robert Wagner.

LIDO. (Passeig de Sant Joan, 27. Tel. 225 49 19.) Projecció i so d'alta fidelitat. «LOS ANGELES TAMBIEN COMEN JUDIAS» i «TERROR SIN HABLAR».

MARAGALL. (Tel. 255 21 73.) Passeig Maragall, 83.) Fins diumenge: «EL JOVENITO FRANKENSTEIN» i «DE RIFI A RUFUFU, PASANDO POR PARIS».

NAPOLES. (Avda. St. Antoni Maria Claret, 168. Tel. 236 51 25.) «PUPA, CHARLIE Y SU GORILA» i «TORMENTO».

VERDI. (Tel. 228 51 83.) «LOS CUCHILLOS DEL VENGADOR» i «EL MUNDO ESTA LOCO, LOCO, LOCO».

SALES ESPECIALS

ALEXIS 143. (Tel. 215 05 06.) Continua des de 10 matí. «FAT CITY». V.O. (10.10, 12.15, 2.15, 4.20, 6.20, 8.20 i 10.25.) 18 anys i 14 acompanyats.

ARCADIA. (Tel. 228 65 15.) Matinal 11. Tarda des de les 4: «L'ENIGMA DE GASPAR HAUSER». V.O. (11.10, 4.10, 6.20, 8.30 i 10.40.) 14 anys i menors acompanyats.

ARS. (Tel. 211 75 43.) Matinal 11. Tarda des de les 4.15: «AGUIRRE». V.O. i el curt «Anta, mujen» (pel·lícula 11, 25, 4.40, 6.40, 8.45 i 10.45). 18 anys.

ARKADIN. (Travessera de Gràcia, 103.) Sessió 11, 4, 6.10, 8.20 i 10.30 «AGUIRRE». V.O. i el curt «Anta, mujen» (Pel·lícula 11.25, 4.25, 6.35, 8.45 i 10.55). 18 anys.

ARKADIN 2. (Travessera de Gràcia, 103.) Sessió 11.15, 4.45, 6.45, 8.45 i 10.45: «ASYLUM». V.O. y el curt «Tratado de construcción» (Pel·lícula, 11.30, 5, 7, 9 y 11). 18 anys.

FILMOTECNA NACIONAL, Mercaderes, 32. T. 310 72 49. Avul. 4: Cicle Rosa Von Prauhem: Diversos curt-metratges. V.O. 6: SALOME, de Werner Schroeter. V.O. 8: LA CELOSIA, de F. Valcárcel Medina. 10: Cicle Rosa Von Prauhem: MACBETH (cantada en anglès); LEIDENS CHAFTEN. V.O.

FILMOTECNA NACIONAL/FUNCAJO «JOAN MIRO». (Parc de Montjuïc. Tels. 329 19 08 i 329 19 16.) Avul. 8: Cicle Rosa Von Prauhem: «AXEL VON AVERSBERG», «MONOLOG EINES STARS», «ROSA VON PRAUHEIM, ZEIGT», V.O.

MORATIN. (Muntaner, 248. Tel. 217 82 06.) Continua, tarda de 5 a 9.15: nit 10: «PLEURE PAS LA BOUCHE PLEINE» de Pascal Thomas, amb Annie Cole, Frederich Dura. V.O., francesa, subtítulada. Curtmetratge «PAGION». Pas pel·lícula: 5.15 i 7.20; nit 10.10. (18 anys.) 4 ULTIMS DIES.

PUBLI 1. (Tel. 215 18 03.) Continua des d'11 matí: «GALLEO». V.O. de Liliانا Cavani. i curtmetratge. (Pas pel·lícula: 11.10, 13.20, 15.30, 17.40, 19.50 i 22.30.) Majors 18 anys.

PUBLI 2. (Tel. 215 18 03.) Continua des d'11 matí. «PORCILE». V.O. de Pier Paolo Pasolini i curtmetratge. (Pas pel·lícula: 11.10, 13.15, 15.20, 17.25, 19.30 i 22.20.) Majors 18 anys.

BOITES ORFEO. (Plaça Goya. Tel. 254 00 10.) L'underground musical de Barcelona. Tots els dies tarda i nit (excepte dilluns no festius). Els divendres us esperem en el nostre «ORFEO SHOW», realitzat i presentat per en Jordi Key, Regals, humor, fantasia. L'entrada de les senyoretes és un obsequi d'ORFEO.

SALES DE FESTES LA BUENA SOMBRA. (Ginjol, 8. Rambla-Plaça del Teatre. Tel. 302 51 14 i 302 00 87.) PARADIS DEL SEXY. Funcions 12.00 i 1.30.

LOS TARANTOS. (Pça. Reial, 19. Tel. 317 80 98.) Gran Show de menç amb MARUJA GARRIDO.

ATRACCIONS TIBIDABO.— Parc d'Atraccions. Obert tot l'any. Restaurants. Bars. Auto-servel. Aparcament al peu del Funicular.

MUSICA ZELESTE.— (Plateria, 65. Tel. 319 86 41.) Presenta «MUSICA URBANA». Dijous, 6 i divendres, 7, a les 11.30 hores. Dissabte, 8, i diumenge, 9, a les 7.30 hores.

JAZZ JAZZ-CAVA D'AMICS DE LES ARTS. Sant Quirze. 22. Dissabte nit diumenge tarda: MODERN JAZZ-SEPTET.

LA COVA DEL DRACH. Tardes, 30 Tels. 227 01 84 i 217 56 48. Avul, nit d'11 a 2.15 actuació de la cantant de color LORI LEWIS aïterament amb el conjunt oficial de jazz THE PRES. CHER'S JAZZ QUARTET

TELEVISIO

El català a Cambridge i un embús

No em negaran que fa efecte sentir un anglès de soca-rel i des de Cambridge expressar-se en un català tan natural i acurat, com és el de Mr. Geoffrey Walker. Sobretot quan hom està acostumat als típics i tòpics Sabadel, Bofil, Rexac i Guixcols de la pantalla casolana. Cert que Geoffrey Walker és professor de llengua i literatura catalanes a la Universitat degana (amb perdó d'Oxford) d'Anglaterra. Cert també que el professor ha estat més d'una vegada a casa nostra durant les vacances i ha practicat in situ l'idioma, segons ens digué a través del programa GIRAVOLT últim, al qual ens referim. Amb tot, més sobta d'assabentar-nos que el nombre d'alumnes de llengües hispàniques adscrits al català ultrapassa en moltes Universitats angleses el nombre d'adscrits al castellà.

Com sia que un hom no té quatre ulls ni quatre orelles i menys encara el do de la ubiqüitat, no fou possible al pobre crític de seguir ensem la pel·lícula de la primera cadena i l'obra de teatre de la segona, programades quasi simultàniament. D'ací que, encetada **Dark City** o **Ciudad oscura** una pel·lícula que a primer cop d'ull s'endevinava com acabaria, sobretot, però, després de veure-hi el primer assassinat —una pel·lícula sense cap més ambició l'any 1950, que fou realitzada, que exhibir i explotar el pamet de Charlton Heston— es decidís per la visió completa de **Fin de partida**, de **Samuel Beckett** que, sessió Teatre-club s'emetia per segona cadena. Es lloable la intenció d'aquest espai tan diferent del seu homòleg de la primera cadena, quant a la qualitat de la tria i la realització de les obres, però pensem que, entre l'un i l'altre, potser hi cabria un terme mitjà. Ens explicarem, la TV és un mitjà de comunicació de masses. En aquest sentit aconsegueix, vulgui o no vulgui, una funció pedagògica. Pot contribuir, doncs, a l'afecció o al refús de la gent al teatre. Es des d'aquesta òptica, que tan desencerdada ens sembla la transmissió de carrinonades dites teatrals com d'obres que ara per ara, just és reconèixer-ho, i lamentar-ho si voleu, són del domini exclusiu de minories molt estrictes. I consti que la versió televisiva de **Fin de partida**, tant pel que fa a la direcció com a la interpretació, només mereix elogis.

JOSEP DESUMBILA

PROGRAMA PRIMERA CADENA

- 14.00 **Miramar**: Informatiu. (Només Principat i Illes).
- 14.30 **«Aquí, ahora»**. (Color)
- 15.00 **Telediari**: 1.ª edició. (Color)
- 15.30 **«En ruta»**: «Los hombres más duros de América». (Color)
- 16.30 **«Peer Gynt»**, de Grieg.
- 18.30 Avenç informatiu.
- 18.35 **Programa infantil**. (Color)

MOT A LA FI

Anuncis

Els carrers cada dia són més plens de reclams publicitaris. La gent, davant l'hàbit, possiblement ja no hi presta atenció, a aquests grans cartells que ens conviden a fumar una determinada marca de cigarretes o a beure un determinat producte. Per això els publicistes se les pensen totes per tal de cridar la nostra atenció.

Darrerament s'ha posat de moda el que podríem anomenar anuncis «progres». Hi ha qui s'anuncia a través d'una assemblea universitària. Hia ha qui imita la grafia de les pintades amb spray, i d'altres que juguen amb paraules d'actualitat com pot ser manifestació o canvi.

Els publicistes en nombroses ocasions aconsegueixen fer-se llegir l'anunci. Els estudiosos fins i tot poden analitzar la influència que aquests anuncis poden crear per associació d'idees. La publicitat si que demostra estar al dia...

JOSEP M. ORTA

- 20.00 **Novel·la**: «Bearn». de Llorenç Vilallonga. (Capítol XIV).
- 20.30 **«El campo»**.
- 21.00 **Telediari**: 2.ª edició. (Color)
- 21.25 **«Vuelta» Ciclista a Espanya**.
- 21.40 **«Los girasoles»**. Film de Vittorio de Sica, interpretat per Sophia Loren, Marcello Mastroianni etc. (Color)
- 23.20 **Telediari**: 3.ª edició. (Color)

PROGRAMA SEGONA CADENA

- 20.00 **«Del Atlántico al Pacífico»**: «El gran debate». (Color)
- 21.00 **«Más allá»**.
- 21.30 **Notícies al segon programa**. (Color)
- 22.00 **Musical Pop**. Intervenien: Linda Ronstadt, Jackson Browne i The Eagles.
- 22.30 **«Temas 76»**. (Color)

RETTALLS

Romandre estafaril·lats

Som una partida de funcionaris municipals que hem romàs estafaril·lats a conseqüència de la famosa polèmica sobre si el que s'ensenya a la Sala és català o si és mallorquí.

Per part nostra, assistents en bona part al curset de llengua que es fa a l'Ajuntament, voldríem explicar una mica el nostre punt de vista i també demanar que alguns dels polemistes dels diaris deixassin d'atorgar-se la nostra representació, que no els hem donat ni ens l'han demanada.

Creiem correcte que una llengua es denomini segons el lloc d'on va sorgir; en el nostre cas ho féu a Catalunya, i en conseqüència creim que s'ha de dir català.

Que es digui català no comporta res més que reconèixer una unitat lingüística amb unes normes comunes d'escriptura encara que amb diferències locals, diferències que no són majors que les que tenen altres llengües.

Que no acceptem, o millor no acceptariem, ja que no s'ha estrevengut ni prop fer-hi, que ens ensenyassin barceloní —pensem que es refereixen a aquest dialecte molts d'escriptors de cartes quan parlen de català— i no perquè tinguem res en contra d'aquest dialecte, sinó perquè no és el nostre, de la mateixa manera que no n'acceptariem qualsevol altre: tortosí, empordanès, etc, sense voler fer felló ni ofendre ningú.

Que en xerrar o escriure col·loquialment o familiarment, seguim i seguirem

parlant i escrivint en la nostra parla particular.

Amb el desig de no haver ofès ningú, sinó tan sols amb ganes d'haver precitat una mica la nostra opinió, ens despedim de vostè.

(Una partida de funcionaris (42 firmes) al «Diario de Mallorca», 1-5-76).

REFORMA CONDEMNADA AL FRACAS

Les línies conegudes de les lleis polítiques enviades a les Corts fan subsistir l'antic aparell burocràtic i polític del règim i del Movimiento sota la capa d'un nom venerable, el de Senat. L'existència d'una Cambra alta amb facultats legislatives superiors a la baixa, i amb funcions similars a l'actual Consejo Nacional; la permanència dels quaranta consellers d'Ayete amb caràcter vitalici; els senadors elegits per representació sindical; i l'existència d'un comitè de vigilància del Senat, amb notable presència de senadors franquistes i altres atribucions sobre el cos legislatiu, «són exemples del fet que les solucions del Govern Arias són tenyides de Caetanisme i, per tant, d'inutilitat de cara a un futur no llunyà».

«Si a això afegim que existeix una proposta perquè els principis fonamentals del Movimiento no siguin reformables ni per mitjà del referèndum, que l'antic secretari general del partit roman

al Govern sota la denominació de Ministre Secretari General del Govern, i que finalment aquest no és responsable de res davant una Cambra baixa elegida per sufragi universal, podrà entendre's fins a quin punt la reforma és condemnada al fracàs. Perquè no ha estat una veritable reforma, i perquè, a més, amenaça amb arrossegar en la seva caiguda tota altra possibilitat de reformisme autèntic».

(«El País» 1/4-V-76)

BENVINGUT «AVUI»

L'última diada de Sant Jordi ha estat especial. Va sortir l'«AVUI».

Ningú no ha vist en la sortida de l'«AVUI» un acte folklòric, de barretina i espardeña. Massivament, la gent es llençà a comprar el nou diari conscients del fet històric de la recuperació del nostre dret a expressar-nos en la nostra llengua. Trenta-set anys de silenci s'han trencat en un dia.

L'«AVUI» és ja al carrer. Cada dia. Com un dels altres diaris. Tots hem de procurar que l'esforç realitzat no sigui debades.

Ho serà si el perdem. Però també ho serà si es queda massa temps solitari. Com l'únic escrit en català. La normalització exigeix poder triar la forma de donar les notícies, poder-la triar en català.

Hem aconseguit l'«AVUI» i l'hem de defensar. Hem d'aconseguir poder triar.

(«Tothom» 376/1-5-76)

CUPÓ PRO CECS

Premiat en el sorteig d'anit passada

Alacant	447
Alcoi	219
Barcelona	998
Castelló	744
Girona	998
Illes	463
Lleida	491
Tarragona	491
València	744

(5 maig de 1976.)

Desarragador

ELVI
NETOL

LLEBEIG

EL TEMPS

S'apropa la borrasca

La borrasca que es va apropant als Països Catalans amb els seus sistemes frontals no gaire actius produirà un augment de núvols al Principat, País Valencià, Andorra, i, en més petita escala, a Perpinyà. Presentarà no obstant grans clarianes i un temps assolellat; produirà solament algun feble ruixat, de preferència en els sistemes muntanyencs. Els vents bufaran de migjorn amb intensitat moderada, les temperatures baixaran una mica per mor de l'augment de la nebulositat. A les Illes, el temps continuarà amb núvols escassos, vents febles i temperatures suaus i agradables.

AHIR: TEMPS MOLT ESTABLE I CELS RASOS

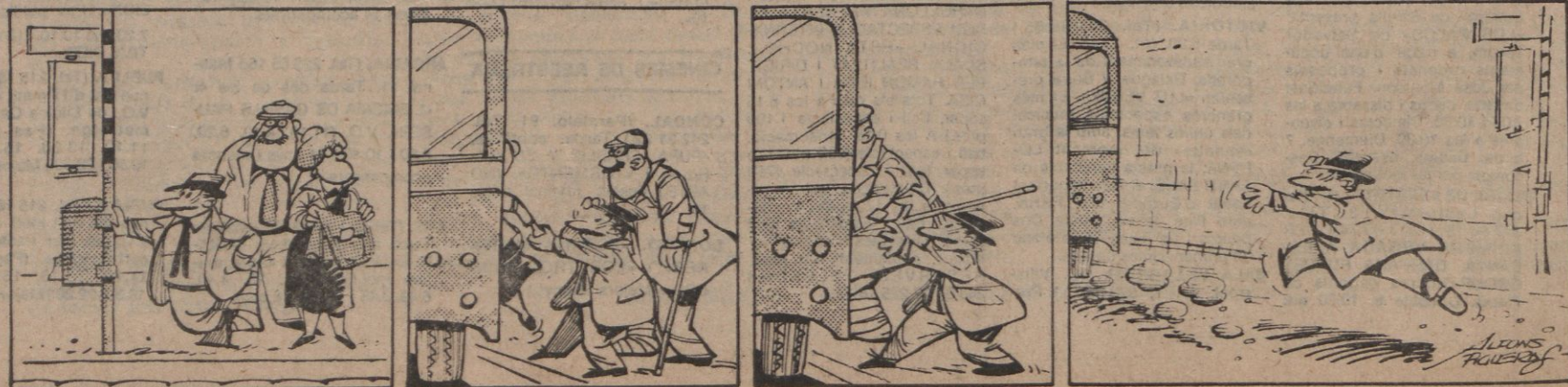
Als Països Catalans el temps fou molt

sec i assolellat, amb vents molt fluïxos de migjorn a xaloc i temperatures una mica altes a les comarques litorals i a les Illes; molt altes a les de l'interior. Es digne d'esment, els 30 graus registrats a les comarques de Lleida. No s'enregistra cap precipitació. Es formaren boires al Delta de l'Ebre i boirines al litoral.

TEMPERATURES EXTREMES

- Alacant: 22 i 9 graus.
- Barcelona: 20 i 13 graus.
- Castelló: 22 i 10 graus.
- Ciutat de Mallorca: 23 i 6 graus.
- Girona: 25 i 8 graus.
- Lleida: 29 i 11 graus.
- Tarragona: 22 i 10 graus.
- València: 23 i 10 graus.

EL BON JAN

A LA VORA DE...

Gràcies, com cada any

Els plàtans de l'Eixample han tret fulla, altra vegada. De l'Eixample barceloní se'n canten normalment les desgàcies, però els qui creiem també en les seves gràcies vivim un dels moments més stisfatoris quan el carrer de València i el de Casp, el d'Aribau i el del Bruc, comencen a verdejar.

Hi ha ciutats, evidentment, més afortunades que la nostra des del punt de vista vegetal. Són les ciutats que tenen parcs. Jo diria que val més un petit parc prop de casa que un gran parc que no sigui cèntric. Un parc que te'l trobis, i no un parc que l'hagis d'anar a trobar. Ja m'està bé el Parc de la Ciutadella, o el de Montjuïc, però l'ideal seria qui haguessin una vintena de parcs com el del Turó repartits per la ciutat.

Algunes ciutats espanyoles han sabut conservar un parc al bell mig del nucli habitat, com és el cas d'Oviedo, que té el Campo de San Francisco com un oasi admirable, deliciós, perfectament ordenat —i d'unes dimensions considerables en proporció a l'extensió urbana— enmarcat pels carrers principals. Penseu en el jardins, sovint ben espaiosos, que hi havia a Barcelona fa cent anys, i dels quals no queda ni rastre (a banda i banda del passeig de Gràcia, per exemple).

Està bé que tinguem un parc per a anar-hi el diumenge, però no hi ha res com «el nostre parc de cada dia», el que travesses o voreges tot anant o venint de la

feina. El parc que fa una companyia habitual.

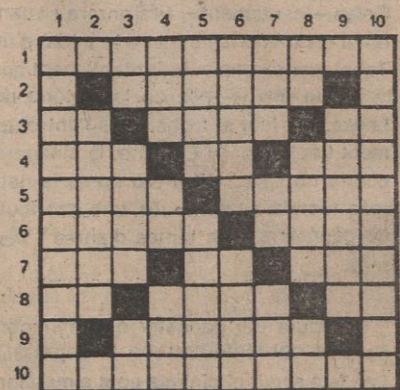
Si, hi ha ciutats més afortunades que la nostra. Però potser no n'hi ha gaires, a Europa, que presentin un sector tan homogeniament arbrat com l'Eixample barceloní. Sempre que, a l'estiu, torno d'algun viatge, en sorprèn profundament l'entrada a l'Eixample: els carrers són una mena d'envelats coronats de verd, i l'aire hi té una discreció de penombra amable i fresca, plena d'acolliment. Em diureu que els automòbils, el soroll, etc. etc. Entesos. Però feu-me el favor d'imaginar-vos l'Eixample sense els arbres.

Els plàtans resisteixen, i fins i tot progressen, en unes circumstàncies ben poc favorables. No sé pas d'on treuen la força. Aquest plàtans són Barcelona. Per això el carrer de Balma sempre sembla foraster, un carrer transplantat aquí des de qualsevol ciutat del món.

Dels plàtans de la Rambla, n'han parlat els cronistes, i els pintors els han copiat; fins i tot surten a les postals. Els del carrer de Provença o del Consell de Cent no són pas tan turístics, i com que els tenim tan a prop ja gairebé no els veiem. Aquestes ratlles volen agrair que, una vegada més, els plàtans de l'Eixample obrin les seves incomptables fulles, les seves mans pacificadores sobre el neguit del carrer.

JOSEP M. ESPINAS

ENCREUATS

HORIZONTALS

- 1. Instrument que serveix per ajudar els infants a aprendre de caminar. — 2. Al revés, que demostra heroisme. — 3. Hom (impersonal). Sageta prima i de punta molt aguda. Plata. — 4. Cap vegada. Pronom reflexiu. Al revés, planeta. — 5. Pati interior. Esser urgent. — 6. Ara fa poc. Deixa una cosa i n'agafa una altra. — 7. Consonants de tort. Consonants. Sent temor. — 8. Article emprat davant els noms propis d'home començats en consonant. Llinatge existent a Terrassa, Olesa, Esparreguera, etc. Seleni. — 9. El Llevant. — 10. Qui està sota la dependència jeràrquica d'algu.

VERTICALS

- 1. Cadena amb ganxos per a penjar-hi les olles al foc de la llar. — A. Cronos. — 3. Número romà. Encès d'ira. Al revés, avantatjós. — 4. Al revés, setè. Desinència d'infinitiu. Soroll fort produït per una explosió. — 5. Homes joves. Deixar com mort. — 6. Per, totes bandes. Sensació produïda per la pèrdua de calor. — 7. Divinitat (fem). Consonants. Va posar juntes dues o més coses, i formar-ne un tot. — 8. Interjecció admirativa. Que acaba en punta. Consonants. — 9. Seques. — 10. Amb seguretat.

J. RUISELMA

SOLUCIONS

- HORIZONTALS: 1. Cremenques. — 2. A. Sàturn. U. — 3. Mc. trat. ob. — 4. ll. Ir. — 5. Nòis. Atur. — 6. Arreu. Fred. — 7. Dea. Rm. Unit. — 8. Oh. Agut. Tn. — 9. R. Ardes. A. — 10. Segurament.
- VERTICALS: 1. Cremenques. — 2. A. Sàturn. U. — 3. Mc. trat. ob. — 4. ll. Ir. — 5. Nòis. Atur. — 6. Arreu. Fred. — 7. Dea. Rm. Unit. — 8. Oh. Agut. Tn. — 9. R. Ardes. A. — 10. Segurament.